

Trường An Nguyệt

Contents

Trường An Nguyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	59
13. Chương 13	65

Trường An Nguyệt

Giới thiệu

Truyện ngôn tình vốn dĩ là thể loại thu hút đông đảo bạn đọc yêu thích truyện, truyện gợi nhớ đến n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-an-nguyet>

1. Chương 1

Trầm Mi

Nương nói, ta sinh vào đầu xuân, lúc ấy toàn bộ hoa đào thành Trường An trong một đêm nở rộ, nhưng lại đều là màu đỏ tía. Khi bình minh đến, ngay cả nước sông cũng là màu đỏ tía.

Năm ấy một viên quan nói rằng, đồ tía xuất hiện, quốc gia ắt hưng thịnh, đó chính là phúc trạch ông trời đã ban xuống muôn dân. Hoàng Thượng nghe được cực kỳ vui mừng.

Nương còn nói, Trường An lúc ấy, hoa lá ca múa mừng cảnh thái bình trong mưa phùn, khắp nơi phồn hoa, khắp chốn náo nhiệt vui vẻ.

Mỗi lần nói về điều này, trên mặt nương luôn ẩn hiện nét cười an tĩnh, làm cho khuôn mặt tang thương tiêu tụy của người trở nên rạng rỡ mê người. Ta thường hỏi nương về chuyện này, chính vì muốn nhìn thấy ánh sáng tỏa ra trong đôi mắt ấy.

Thiên Bảo năm thứ hai, ta được sinh ra tại thành Trường An phồn hoa nhưng đình trệ. Lúc mới ra đời, ta rất khỏe mạnh, tiếng khóc cũng rất to, làm cho người cha đang đợi ngoài cửa phòng tưởng rằng ta là con trai.

Bà đỡ đem ta đặt vào tay lão nhân gia người, nói: “Lão gia đại hỉ, lại thêm thiên kim.” Nương ở trên giường ấy náy cười, cha liền cười to nói: “Con gái cũng tốt, cũng có những phụ nữ không thua kém đáng mày râu.”

Vậy là tên của ta ra đời[1].

Cha là Ngự Sử trong triều, làm người ngay thẳng, ngay cả hoàng đế cũng khen ngợi: “Trầm khanh cốt cách như tùng phong tư như hạc, cao quý ngay thẳng, xứng đáng làm gương cho triều thần noi theo.”

Cao quý ngay thẳng như thế, dĩ nhiên sẽ có một người vợ dịu dàng nhã nhặn, người đó là nương của ta.

Nương họ Bùi, xuất thân danh môn, là tiểu thư khuê các, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Vẻ đẹp của người như đoá mẫu đơn trắng được chăm chút kỹ càng, tỷ tỷ rất giống người, cả hai khi ngồi yên thì tựa như một bức họa, khi đi đứng sẽ như một cơn gió nhẹ thoảng hương hoa.

Thời thơ ấu của ta ở Trường An cứ thế êm đềm trôi qua trong một trạch viện. Sân có tường cao, bờ tường liễu rủ, phía tây nam còn có một gốc hòe đại thụ, tựa hồ cao xuyên thẳng trời. Trước kia thích leo trèo, ta với đám nhóc con thường thi với nhau xem ai có thể trèo lên cao nhất. Cuối cùng người thắng luôn luôn là ta.

Khi đó, tỷ tỷ và nương sẽ đứng dưới tàng cây lo lắng kêu tên của ta, tận tình khuyên bảo ta xuống dưới, mà ta sẽ đứng trên một nhánh cây cao nhìn xuống làn váy trắng của tỷ tỷ nhẹ nhàng chuyển động trong gió như một cánh bướm.

Quậy phá rồi cũng phải dứt, khi cha trở về sẽ mắng to một tiếng, đám nhóc kia liền nhanh chóng tuột xuống đất. Cha ngẩng đầu nhìn ta, rõ ràng là rất tức giận, nhưng nhìn một lúc lại nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “A Mi, đứng cao như vậy không sợ sao? Mau xuống dưới đi.”

Cha giờ tay ra, ta cười vui vẻ nhảy vào lòng người.

Trong trí nhớ của ta, mùa hè Trường An sẽ chẳng phai. Đình viện cây cối dày đặc, xanh mướt dễ chịu, cành lá rậm rạp che đi sự nóng bức. Nương và tỷ tỷ mặc trang phục lụa mỏng ngồi tránh nắng dưới mái hiên của hành lang. Phía dưới tán cây xanh um rậm rạp là một cái vại điều khắc hoa văn cổ xưa, một nửa chôn dưới đất, phía trên che lại bằng một chiếc lá chuối. Bên trong cá vàng bơi lội nhàn nhã tự tại, chúng quẫy đuôi tạo ra vô số những bọt nước.

Trên nhánh cao nhất của cây hòe lớn có thể nhìn tới tận tường thành. Bên ngoài âm thanh rao hàng của tiểu thương cực kỳ hấp dẫn bọn trẻ như chúng ta. Nhưng mà nương không cho ta ra ngoài, người thường xuyên lo lắng về ta, lại rất thường vuốt tóc ta. Đứa bé như ta đây không thể nào lý giải được nỗi lo trong mắt người.

Ta nhớ rõ đó là mùa hè năm sáu tuổi, hạ chí hôm ấy mưa to suốt ngày. Chạng vạng sau cơn mưa, cầu vồng hiện lên cuối chân trời. Ta cùng đám nhóc bàn nhau leo lên cây hòe lớn, tìm hiểu xem cầu vồng đang ở nơi nào. Sau cơn mưa thân cây rất ẩm ướt, ta leo thật chậm, A Tân vượt qua ta vọt đến đỉnh.

Hắn vui vẻ kêu: “A Mi, ta thấy rồi! Ta thấy rồi! Người mau tới xem!”

Ta nói: “Ta đang...”

Ngay lúc ta đang nói, cả người A Tân thoáng một cái từ trên cây rơi xuống.

Ta hoảng sợ vội trông xuống, lại không thấy thân thể của hấn trên cỏ.

Lúc này tỷ tỷ chạy lại đây, cau mày nhìn ta: “A Mi, muội thể nào lại leo lên, mau xuống dưới.”

Ta lo lắng nói: “Tỷ, A Tân vừa ngã xuống!”

Tỷ tỷ mặt mày càng cau có: “Nơi này không có A Tân gì hết! Mau mau xuống đây có nghe không?”

Ta nhảy xuống, đi tới bụi cây tìm kiếm. Tỷ tỷ hỏi: “Muội rơi gì sao?”

“Muội tìm A Tân!” Ta nói, “Rõ ràng muội thấy hấn rơi xuống dưới.”

Tỷ tỷ trừng mắt nhìn ta không nói được một lời. Ta ngẩng đầu hỏi đám tiểu đồng trên cây: “Các người có thấy A Tân té xuống đâu không?”

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên một thanh âm vang lên sau lưng ta: “Ta ở đây.”

Ta xoay người thấy A Tân, cao hứng giữ chặt tay hấn. Tay hấn luôn thật lạnh lẽo.

Ta hỏi: “Người té làm sao? Có đau hay không?”

A Tân lắc đầu. Hấn sợ hãi nhìn tỷ tỷ một cái, tỷ tỷ sắc mặt tái nhợt, không nhìn hấn, mà là nhìn chăm chăm ta.

Ta nói: “Đây là A Tân. Tỷ tỷ, tỷ không thấy hấn sao?”

Sắc mặt tỷ tỷ càng thêm tái nhợt.

A Tân có chút sợ hãi, hấn rút tay về nói: “Ta phải đi về.”

Ta muốn giữ bọn họ lại, nhưng hấn cũng như các tiểu đồng khác thường chui vào bụi cây, sau đó không thấy nữa.

Ta thất vọng nhìn tỷ tỷ nói: “Bọn họ đều đi rồi.”

Tỷ tỷ mím môi, xoay người sang chỗ khác. Nương không biết khi nào cũng đến đây, người đi tới, dịu dàng vuốt đầu ta, nói: “A Mi, con lại đây, nương có chuyện muốn nói với con.”

“Nương.” Tỷ tỷ bỗng nhiên lo lắng gọi một tiếng.

Nương dịu dàng cười: “Nó đã lớn, cũng nên biết chuyện.”

Ta ngây thơ theo nương vào trong từ đường. Nương ôm ta đặt lên đùi, vuốt đầu ta nói: “A Mi, sau khi sinh ra con từng bệnh rất nặng, nặng đến nỗi sắp chết. Cha con và nương lúc ấy rất sợ hãi, mời thầy thuốc khắp nơi cứu con, nhưng bọn họ cũng không có cách cứu.”

Ta vừa kinh ngạc vừa khấn trương nhìn chăm chú vào nương.

Nương cười, tiếp tục nói: “Ngay tại lúc chúng ta sắp tuyệt vọng, một đạo sĩ đến nhà chúng ta. Người đó nhìn con, nói con là xác phạm hồn tiên, thân thể yếu đuối này không chịu đựng nổi nên mới bệnh nặng. Sau khi trị bệnh xong, người đó nói cho chúng ta biết, thiên nhân của con đã mở, tương lai được định khác với thường nhân, mà con cũng sẽ vì điều này mà chịu khổ, thế nên người nọ muốn con đi theo tu hành. Nhưng là cha con và nương đều không nỡ, nên quyết định giữ con ở lại.”

Ta cau mày: “Nương, con không hiểu.”

Nương từ ái cười: “Không hiểu cũng không sao. Con chỉ phải nhớ kỹ, về sau không được nói với người lạ về những ‘người quen’ của con. Chỉ con mới nhìn thấy bọn họ, người khác không thể thấy.”

“Nương cũng không thấy sao?”

“Nương không, cha và tỷ tỷ cũng không sao?”

“Liễu Lục tỷ ở hồ nước này, rồi Tiểu Thuận trong phòng củi, còn có...” Nụ cười trên mặt nương từ từ cứng ngắt.

Ta chỉ tay về một nơi trong từ đường, “Còn Nhị Thái Công nữa.”

Nương nhảy dựng lên, sắc mặt tái mét nhìn chung quanh.

Ta cất giọng trong trẻo lên: “Nhị Thái Công nói ông không thích rượu nếp, muốn uống nữ nhi hồng ba mươi năm.”

Mặt nương trắng bệch, cả người run rẩy. Ta sợ hãi đứng lên: “Nương, nương sao thế, thân thể không khỏe sao?”

Lúc này giọng cha vang lên: “Phu nhân, đừng sợ.”

Nương như thấy cứu tinh phóng về phía đó, “Thiếp sợ quá, trong nhà sao lại có nhiều thứ không sạch sẽ vậy?”

Ta nhìn thấy Nhị Thái Công đang ngồi trên ghế nhướng đôi mày trắng toát với vẻ không hài lòng.

Cha cười ha ha, “Nhị tổ công lúc sinh thời rất thích nữ nhi hồng lâu năm, điều này là do ta thiếu sót, sẽ lập tức gọi hạ nhân chuẩn bị.”

Nương run run, như một đóa hoa bị mưa vùi dập, “Lão gia, những thứ bên ngoài...”

Cha trấn an: “Đừng sợ, ngày mai mời tăng nhân đến siêu độ là được.”

Ta ngạc nhiên nói: “Vì sao phải siêu độ?”

Cha nhìn ta, có chút bất đắc dĩ, “A Mi, vừa rồi đã nhắc nhở con, về sau tuyệt đối không được nói với người khác về những chuyện này. Tuyệt đối nhớ kỹ!”

“Vì sao?” Ta cảm thấy như đang bị trách cứ.

“Bởi vì nó sẽ dọa người khác.”

“Bởi vì bọn họ không thấy được sao?”

Cha thở dài, “Bởi vì bọn họ không thấy được.”

Ta tuy rằng bướng bỉnh, nhưng lời nói của cha rất trầm trọng rất nghiêm túc, làm cho ta cảm thấy đây không phải chuyện tầm thường.

Ngày thứ hai, quả thật trong nhà xuất hiện rất nhiều hòa thượng. Bọn họ thấp hương niệm kinh, khiến chướng khí mù mịt phủ khắp sân, ta cũng vì sự huyền ảo này mà không có một giấc ngủ trưa tử tế. Đang ở trên giường lăn qua lộn lại, bỗng nhiên có hai bàn tay lạnh lẽo chạm vào ta, ta xoay người, lập tức vui mừng bật dậy.

“A Tân, Tiểu Thuận.” Tất cả mọi người thường cùng ta chơi đùa đều xuất hiện trong phòng.

Liễu Lục tỷ tỷ quần áo ướt sũng, mỗi bước đi đều lưu lại vết nước. Nàng cười với ta, nói: “A Mi, chúng ta sắp đi. Đa tạ cha muội đã thỉnh người làm đàn pháp cho chúng ta.”

Ta khó hiểu: “Vì sao phải đi, có người chơi với muội thật tốt.”

Liễu Lục tỷ tỷ cười, “Chúng ta đều là du hồn, bị ràng buộc ở nhân gian không thể siêu thoát là điều rất bất hạnh. Nha đầu muội chỉ biết chơi, đâu hay rằng chờ đợi ngàn năm là chuyện rất khổ sở?” Mizure

A Tân lôi kéo tay của ta nói: “Sau khi chúng ta đi, người cũng đừng leo cây nữa. Tốt nhất là đọc sách học nữ công, sau này còn lập gia đình.”

Ta cá giận: “Các người đi đi! Các người không để ý tới ta, ta cũng không để ý các người!”

Bọn họ cười cười, lại nói vài câu bảo trọng, sau đó không còn âm thanh gì nữa. Ta quay đầu lại, phòng đã trống không, trên nền đất chỉ lưu lại vết nước.

Ngày ấy sau khi hòa thượng đi rồi, nương hỏi ta: “Con còn gặp những người đó không?”

Ta rất là bức bối: “Bọn họ rất có nghĩa khí, nói đi là đi.”

Nương thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Tỷ tỷ cũng thoải mái mà cười rộ lên: “Không sao, về sau tỷ tỷ chơi cùng muội.”

Nhưng mà ta cũng không thích tỷ tỷ làm bạn. Tỷ tỷ xinh đẹp hiền lành của ta suốt ngày hết viết chữ vẽ tranh thì thêu khăn tay, ta thì rất không thích kinh sử thi từ, nhưng lại hứng thú tìm hiểu về những bản truyền kỳ, kỳ văn dị chí, mỗi lần tỷ tỷ thấy được đều trưng ra bộ mặt như trời sắp sập vậy.

Thành Trường An náo nhiệt rồi lại an tĩnh. Dương liễu hàng năm lục, hoa đào tuổi tuổi hồng, lại thêm sự việc kinh tâm động phách vào năm ta chào đời. Nghe nói Hoàng Thượng vừa sắc phong một vị Dương quý phi, ba ngàn giai lệ chỉ sủng một người. Nương và tỷ tỷ hay nói đến quý phi nương nương tiên tư nổi bật, khuyh quốc khuyh thành này, đàn bà con gái trong kinh thành đều bắt chước bà ta, hồ toàn vũ[2] nhất thời thịnh hành.

Ta luôn nhớ lời cha dặn, không hề nói với người khác về chuyện ta có thể nhìn thấy thứ kia. Hơn nữa theo tuổi tác lớn lên, ta cũng dần nhận ra bọn họ cũng thường nhân khác biệt. Ta chỉ ở nơi không người mới nói chuyện với họ.

Họ đến rồi lại đi, luôn vội vàng hấp tấp tìm tòi vật gì. Nhị Thái Công là “người” duy nhất lưu lại trong nhà, lúc ta nhàm chán có thể tìm ông nói chuyện phiếm. Ông thường kể chuyện về tiền triều và Trầm gia lúc trước, ta rất hứng thú với những chuyện như thế. Từ đường quanh năm luôn mờ mịt hương khói, ánh sáng u ám, bụi nhỏ phiêu đảng, gương mặt già nua kia cũng thoáng ẩn thoáng hiện.

Ta thấy buồn ngủ, tỉnh lại thì đang nằm trên giường của mình. Gió đêm đã thổi tắt nến, ánh trăng chiếu rọi trên mảng tường phía tây. Trong bóng đêm, có ai đó đang thổi lên tiếng tiêu trong trẻo, lại có ai hòa tấu đàn cầm và đàn sắt. Nơi đó cũng chính là bức tường của thành Trường An thái bình.

2. Chương 2

Thuần Hoa

Sự rét buốt khiến ta đang mê man tỉnh lại.

Ta mở mắt, trong tầm nhìn không có một tia ánh sáng. Núi rừng đêm khuya hắc ám như nuốt chửng toàn bộ trời đất, gió lạnh thổi qua như đang gào thét, giọt mưa buốt giá rơi xuống mang theo bí mật cùng với nó.

Cả người ta lạnh như băng, tứ chi như mất hết cảm giác, rồi lại nhận thấy có gì đó đang lan ra toàn bộ cơ thể, xuyên qua từng thớ thịt rồi chọc ngoáy vào tận xương, cảm giác đó nếu so với lắng trì chắc không khác là mấy. Giá rét bao phủ, cả người ta run lên nhẹ nhẹ, nhưng ta lại không có khí lực để cử động dù chỉ một đầu ngón tay.

Gió cuối thu lạnh buốt, ta nằm trên khối đá cạnh bờ sông, cảm giác nước sông đang dần dâng qua đầu gối. Mưa làm thanh tỉnh thân thể và thần trí của ta, nhắc nhở ta rằng mình còn sống.

Ta không biết mình đã hôn mê bao lâu, cũng thắc mắc rằng vì sao bản thân còn chưa chết.

Vết thương do kiếm trên ngực ta vẫn còn chảy máu. Ta nhớ rõ vật mỏng như cánh ve, trắng muốt tựa tuyết kia đã mỹ lệ mà dứt khoát đâm vào ngực ta thế nào. Ta tựa hồ còn có thể nghe được tiếng da thịt ta lúc thanh kiếm đâm vào, nhìn thấy được máu tươi phun ra từ miệng vết thương nhiễm đỏ thanh kiếm, và người cầm kiếm kia.

Ta còn sống. Cả người vô số vết thương, xương cốt gần như gãy nát, một kiếm kia xuyên thấu ngực ta, cuối cùng cả người ta rơi xuống sông. Như thế mà ta vẫn còn sống, nếu ta không phải là yêu nghiệt trong miệng bọn họ thì là gì?

Ta nở nụ cười, thứ đang hòa với những giọt mưa lạnh buốt chảy xuống, là nước mắt của ta.

Trong mộng thành Trường An phồn hoa tuyệt đẹp, ca múa mừng cảnh thái bình, ta còn là tiểu thư khởi đại ngâm thơ của Trầm gia, nắn nỉ mẫu thân mang ta đi xem hội hoa mẫu đơn. Mẫu tử hai người tay áo nhẹ bay, giống như tiên tử, người so với mẫu đơn càng thanh diễm.

Tĩnh mộng, lại sống không bằng chết.

Trên trời sấm chớp nổ ra vài lần, mưa gió cũng ngày càng lớn. Ta nghe được một loại hơi thở hỗn loạn, cảm giác thấy điều bất thường.

Là hơi thở của yêu quái, không phải quỷ.

Rừng già núi sâu, có yêu quái cũng không lạ. Năm đó khi ta tu hành, ngẫu nhiên cũng đuổi bắt một vài tiểu yêu xông lăm vào đạo quán. Đa số bọn nó là mèo rừng hay hoa tinh, thuần phác ngây thơ, không làm tổn thương người. Cảnh sơn kéo dài hơn mười dặm, núi non trùng trùng điệp điệp, cổ mộc che trời, mây mù bao quanh đỉnh núi, chướng khí lấp đầy thung lũng, chắc chắn đường ra không ít sơn tinh yêu quái, có loài hướng thiện, đương nhiên sẽ có loài tà ác.

Ta bị trọng thương, lại cảm giác thấy yêu khí này không tốt. Thân mình đầy máu không nói, nhưng tinh khí của người tu hành khác với người thường, nếu đối phương ăn ta, chắc chắn đạo hạnh sẽ tăng thêm mấy chục năm.

Ta cười khẩy. Không chết dưới kiếm của kẻ kia nhưng bản thân sắp sửa trở thành bữa tối của yêu quái. Trâm Mi ta tuyệt mạng ở đây sao?

Tia chớp xẹt qua bầu trời, sấm giập không dứt, mưa càng thêm to.

Hơi thở của sơn yêu ngày càng gần, mùi tanh tươi nồng nặc xuyên qua làn mưa bay vào mũi ta. Cũng sắp rồi, là ba chân, hay bốn chân?

Ta thử cử động tứ chi, lực dùng khá lớn, cơn đau theo đó truyền khắp cơ thể. Ta đau đớn rên lên một tiếng, sau đó ngã trở về.

Không được, xương cốt gãy nhiều nơi, tay trái ta mặc dù vẫn tốt, nhưng với thể lực và pháp lực còn lại thì có thể chống đỡ bao lâu?

Sớm biết như thế, ta sẽ không chạy trốn. Chết dưới đao thương dù sao cũng tốt hơn phơi thây trước miệng thú. Như vậy ít nhất cũng sẽ được chôn chung với cha nương và tỷ tỷ.

Ngực đau như bị đao kiếm vụn khoét, nhưng không phải vì một kiếm kia.

Cha, nương, tỷ tỷ...

Vị tanh tươi kia ngày càng nồng, là lợn rừng.

Cánh tay trái có thể cử động duy nhất của ta lần tràng hạt mà Diệu An sư thái đã tặng. Ngày ấy biết được tin tức của hần, ta vội vàng hướng Bích Vân cung ở dưới chân núi mà đuổi, ngay cả thanh kiếm gỗ đào bình thường không rời thân cũng không kịp mang theo. Trên đường sinh biến, ta bị nước sông vùi dập, phù chú không biết đã rơi đi đâu, trên người chỉ còn lại tràng hạt này.

Trong mưa gió, một luồng hơi thở đang xông về phía bên phải ta. Ta ngưng thần định khí, ý niệm tập trung cho tay trái, chọn đúng thời cơ, đột ngột nâng mạnh cánh tay, một viên tràng hạt màu vàng phóng về phía bên phải.

Trong bóng đêm một tiếng rú phát ra, vật gì đó nặng nề té trên mặt đất. Nháy mắt hơi thở của ta trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Ta hạ tay xuống, há mồm thở dốc.

Thân thể này thật sự quá kém, chỉ một động tác đơn giản đã tiêu hao hết sức lực của ta.

Sau khi điều chỉnh hơi thở, ta lại cảm thấy áp lực hướng về phía mình.

Vẫn chưa từ bỏ ý định? Người vì tu vì của ta, hay vì tiên hồn trong thân thể này?

Ta cắn môi dưới, miệng tràn đầy vị máu, tay trái giơ lên, lại một viên tràng hạt vọt đi trong bóng tối.

...

Thời gian không biết qua bao lâu, mưa to thế nhưng một chút ý định dừng lại cũng không có, cứ như vậy mà mặc sức gột rửa. Nước sông đã dâng lên tới hông, ta lắc lắc người, tay trái cố sức chống đỡ thân thể. Cơ thể của kẻ khác có lẽ đã sớm không cảm thấy gì, nhưng ta thì khác.

Một tia chớp cực mạnh bổ xuống phía không xa đỉnh núi, ánh sáng đó giúp ta nhìn rõ mọi vật chung quanh hơn. Con lợn rừng đang đứng ở kia có hai đầu, nhưng trong tay ta chỉ còn một viên trăng hạt.

Trầm Mi ta xuất thân thiên kim quan gia, là thiếu niên tu đạo, sau này ắt nên việc lớn thành nữ quan danh gia. Kết quả lại là đầu sinh tử với một con súc sinh hai đầu, tạo hóa thật trêu ngươi mà.

Đúng lúc này một cơn sóng ập đến, thân thể ta bị cuốn đi theo dòng nước. Kinh hoàng quá ta quên rằng tay phải đang mang thương tích, cố gắng níu chặt một tảng đá. Một trận đau nhức, ta chỉ kịp kêu lên một tiếng, sau đó bị trôi theo dòng nước.

Liên tục trôi thành trong dòng nước, ngọn sóng vừa chuyển đã vút ta lên một tảng đá. Ta nghe được xương cốt mình gãy rời, đau muốn ngất đi.

Ông trời ơi, giúp con chết mau một chút đi!

Con lợn rừng tinh kia nhân cơ hội xông thẳng đến chỗ ta. Trong tia chớp ta thấy rõ ràng mắt của chúng nó phát ra ánh đỏ, trong lòng ghê tởm, khí huyết cuộn cuộn, ta đem chút sức lực cuối cùng bắn ra viên trăng hạt còn lại.

Sau đó ta chỉ thấy một màu đen, thân thể xụi lơ trong nước. Sấm gầm chớp giạt bên tai nhưng ta đã suy sụp đến mức không nhìn thấy được gì.

Răng nanh tanh tưởi của con lợn cắm vào vai phải ta, mà ta lại không hề cảm thấy đau, thân thể này quả thật vô dụng. Nó dùng sức tha ta lên bờ, tay trái của ta buông thông ma sát trên mặt đất.

Ta đột nhiên cầm lấy một tảng đá sắc nhọn đâm mạnh vào mắt lợn rừng.

Máu tươi ầm ập chảy trên người ta, con lợn kia lồng lộn điên cuồng, ta há miệng ọc ra một ngụm máu, nhanh chóng niệm chú. Lợn rừng tinh gầm rú dữ dội, ta cả người run rẩy, yếu ớt đến nỗi không hô hấp được.

Các giác quan trong nháy mắt mất hẳn.

Cơn mưa rét lạnh cuối cùng cũng dứt, ta giống như lúc nhỏ được mẫu thân ôm, mềm mại ầm ập, tỏa ra hương thơm. Quanh ta trở nên tốt đẹp sáng ngời. Ta như được thoát ly khỏi sự đau đớn của thể xác, nhẹ nhàng tung bay về hướng ánh sáng...

Một luồng lực đạo mang theo nhiệt xuất hiện, giống như một đoàn binh lửa thiêu đốt thần kinh của ta.

Ta rên rỉ tỉnh dậy.

Mưa to vẫn chưa ngừng lại, nhưng mưa cũng không rơi trên người ta nữa. Một người con trai trong y phục đỏ rực đang ngồi xổm bên cạnh ta, tay giơ ra giữa không trung, luồng nhiệt kia vẫn không ngừng chảy vào cơ thể ta, dọc theo thất kinh bát mạch, dòng chảy ấy mang giúp ta khôi phục sức lực, nhưng cũng khiến ta cảm nhận được cơn đau thấu xương cốt.

Mặt ta nhăn nhó, nói: “Rất đau, đừng cứu ta.”

Người nọ theo nhếch miệng, khinh thường nói hai chữ: “Câm miệng!”

Tính cách thật không ổn chút nào. Ta nghĩ, cuối cùng hôn mê hoàn toàn.

Tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Phòng trúc, hương thơm thoang thoang trong không khí, giường lớn phủ da thú. Nhìn như đơn giản, lại vô cùng tinh xảo quý giá, đây đều là những cực phẩm khó tìm. Miệng vết thương đều được bôi thuốc băng bó, xương cốt cũng đã được cố định lại, nhưng mà bây giờ trông ta không khác gì cái bánh tét.

Nằm ở trên giường không thể động đậy, yết hầu như thiêu như đốt, ta hừ hừ vài tiếng; tấm màn được vén ra, người nọ đi vào.

Màu đỏ chói lọi chiếm lĩnh tầm mắt của ta. Thân ảnh kia cao gầy phiêu dật, cảm giác mang máng đó là một hỏa hồ.

Hỏa hồ(*)? (Hồ ly lông đỏ)

Ta ngửi thấy hương thơm của hoa lan, khóe miệng không kiềm được hơi nhếch lên.

Ngay sau đó, một cái bàn tay thô lỗ nâng đầu ta lên, một cái chén được đưa lại bên miệng.

Ta nhú mồm vì đau, nhanh chóng hợp vài ngụm nước trong chén. Người kia rút tay về, đầu ta lại mãnh liệt tiếp xúc với gối, trong phút chốc sao bay đầy trời.

Người nọ tiếp tục giở chăn lên, nhanh chóng thay thuốc cho vết thương. Ta hơi cử động, cảm giác được đôi tay lạnh lẽo ấy đang di chuyển trên thân thể.

Khí huyết xông lên não, nhưng ta vẫn nhịn. Xem cũng xem rồi sờ cũng sờ rồi, ta còn để ý chuyện trinh tiết liệt nữ gì nữa?

Thuốc mỡ lạnh lẽo nhưng bôi lên vết thương lại tạo nên cảm giác đau như lửa đốt. Ta nén đau, cả người đầm mồ hôi. Người nọ dừng một chút, lấy khăn lau mồ hôi giúp ta, sau đó đem chăn phủ lại lên người. Đường như người nọ rất không tình nguyện, động tác từ đầu đến cuối cực kỳ thô lỗ.

Một chén thuốc mùi vị kỳ lạ được đưa đến bên ta. Sau khi ngửi được mùi kia, ta đem miệng mình ngậm lại thật chặt.

Giọng nói cao ngạo mạnh mẽ kia lại vang lên: “Muốn sống thì uống hết.”

Nhiệt huyết trong lòng cuộn cuộn dâng, miệng ta há ra. Cái thứ vừa đắng vừa chát vừa chua vừa lạt vừa mặn kia được thể chui tọt vào cổ họng ta.

Uống xong thứ ấy, ta cảm giác được mình lại chết thêm lần nữa.

Tác dụng của thuốc rất nhanh được chứng tỏ, ban đầu ta cảm thấy ấm áp dễ chịu lan tỏa trong bụng và lồng ngực, nhưng sau đó ngày càng nóng, giống như một ngọn lửa thiêu đốt lục phủ ngũ tạng. Ta thống khổ vận vẹo thân mình làm động những vết thương trên người. Người bên cạnh rất nhanh ra tay điểm huyệt, ta không thể nhúc nhích, chỉ biết cắn răng chờ đợi cảm giác ấy qua đi.

Không biết qua bao lâu, lúc ta tỉnh lại người đã đầy mồ hôi, huyết đạo không biết đã giải từ bao giờ. Khoang miệng tràn ngập vị máu, đầu lưỡi đau nhức vô cùng.

Không phải trong lúc đó ta cắn lưỡi tự sát chứ?

Người nọ lại giúp ta lau mồ hôi.

Cố gắng nhịn, nhưng ta vẫn không cảm lòng được mở miệng: “Đây là đâu?” Âm thanh giống như tiếng bò rống.

Người nọ không hề để ý trả lời: “Thiên tâm cư.”

“Các hạ là?”

“.”

Ta trầm mặc một lát, nói: “Ta tên Trần Mi.”

Không tiếng đáp lại. Lúc mở mắt ra, căn phòng đã trống rỗng.

Cứ ngủ rồi tỉnh mấy ngày liên tiếp, vết thương trên người đã lành rất nhiều, tinh thần cũng sáng khoái tỉnh táo hơn. Nếu không phải mỗi ngày đều phải uống chén thuốc kinh khủng kia, sau đó lại bị đàn ông giở trò, lần dưỡng thương này của ta cũng tính là thoải mái.

Cả ngày nằm trên giường, nghe tiếng chim hót cũng hiểu được nơi đây nằm sâu trong núi. Chung quanh phòng bày bố kết giới, khắp nơi lại sạch sẽ vô cùng, ta chỉ còn biết ngủ để qua đi những tháng ngày nhàm chán.

Người nọ trừ những lúc đổi thuốc đưa cơm sẽ không thấy tắm hơi, cũng rất hiếm khi nói chuyện với ta. Thứ thuốc ghê tởm kia mỗi ngày đều phải uống, mà mỗi lần đều khiến ta đau đến chết đi sống lại. Khi đó con người của Thuần Hoa sẽ hiện lên vài phần lãnh khốc, kèm theo đó là bất đắc dĩ.

Y phục đỏ rực lóa mắt như mây bay cuối chân trời. Người như vậy lại cố tình chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc này ẩn cư?

Có lẽ không nên gọi hắn là “người”.

Tuy rằng đạo hạnh cực cao nhưng ta vẫn cảm nhận được khí tức hồ ly bao quanh thân hắn.

Nửa tháng trôi qua, lúc này ta đã có thể xuống giường, cạnh giường cũng xuất hiện thêm một chiếc nệm. Ta chống nạng, sử dụng cái chân đã lành lặn đi ra ngoài phòng khách.

Cảnh vật hùng vĩ, ta không biết mình đang ở nơi nào, đưa mắt trông về phía trước chỉ thấy núi non đồ sộ, trùng trùng điệp điệp kéo dài ra thật xa. Sáng sớm sương mù chưa tan, chỉ thấy thế gian như tụ lại phía chân trời, đối với bản thân không hề có liên hệ. Mặt trời vẫn chưa tỏ, không khí thanh mát yên bình, cảnh vật như dần dần hồi sinh.

Ta chống nạng ra ngoài sân. Sân không lớn, bốn gian phòng trúc đều rất sạch sẽ, cây cỏ xum xuê, hoa lá đua nở náo nhiệt.

Âm thanh quỷ dị mờ ảo của Thuần Hoa truyền đến từ phía sau: “Xuống giường được rồi sao?”

Ta quay đầu lại, đón nhận ánh mắt lạnh lùng của hắn. Ánh mặt trời buổi sớm làm cho khuôn mặt thiên thần của hắn phát sáng, mà đôi mắt như thủy tinh kia cũng tỏa ra nét yêu mị.

Đáng tiếc cho bộ dạng xinh đẹp này. Ta cúi đầu.

Ta hỏi: “Ta nên báo đáp người thế nào?”

Thuần Hoa nhú mày, “Người muốn đi?”

Ta nói: “Tại sao phải ngốc nghếch ở lại đây?”

Thuần Hoa nói: “Người trúng yêu độc, ta cho người uống Phật Đà tán, lấy độc trị độc, người hiện tại trúng Phật Đà tán, không có giải dược của ta, rồi đi chỉ có đường chết.”

Ta ức chế, giận đến phát ghen!

Ta tức giận mắng hắn: “Người là hồ ly thối!”

Thuần Hoa nheo mắt: “Người xưng hô với ân nhân như vậy à?”

Ta kêu to: “Từ đầu ta đã nói không cần cứu rồi!”

Thuần Hoa nâng tay lên, như muốn sửa lại tay áo, rồi lại đột nhiên bóp chặt cổ của ta. Ta bệnh nặng mới khỏi, trốn tránh không kịp, cả người như muốn khuỵu xuống. Bàn tay hắn lạnh lẽo, móng tay sắc nhọn giống như xương khô, đâm sâu vào da thịt ta.

Ta hít thở không thông, trước mắt biến thành màu đen, đau nhức theo bản năng làm ta giãy giụa, nhưng việc không thể hô hấp làm ta không có chút sức lực. Trong nháy mắt ta như trở về với giây phút ấy: binh lính như thủy triều vây quanh, đao nhọn sáng như tuyết, ta hốt hoảng như một con thú bị thợ săn đuổi giết. Sau đó nam nhân ấy bước ra từ trong đám người. Ta vui sướng, kêu to tên của hắn. Hắn đến gần, dung mạo vẫn anh tuấn như lúc nào. Sau đó hắn rút kiếm ra. Ta chỉ sửng sốt, “Băng Nguyệt Điệp” đã phát ra ánh sáng lạnh lẽo đâm về phía ta...

Thuần Hoa bỗng nhiên buông tay, ta ngã xuống đất, tham lam hít từng hơi thật sâu.

Hắn ôm cánh tay bị thương, trào phúng nói: “Biểu hiện của người là đang muốn chết ư?”

Sao ta có thể chết chứ? Phẫn bội giết chóc, cả nhà chìm trong máu, hận này không báo sao ta có mặt mũi xuống gặp phụ mẫu?!

Lệ đã rơi xuống.

Thuần Hoa nhìn ta, vẻ mặt không chút thương hại.
“Đứng lên đi.” Hấn nói, “Hiện tại người chỉ còn một mình.”

3. Chương 3

Tiết Hàm

Lần đầu tiên gặp mặt, ta vừa tròn tám tuổi.

Trầm gia nhị tiểu thư, danh tiếng ngõ nghich tinh quái sớm đã sớm lan xa. Ta rất ít khi ra khỏi nhà, cũng không quan tâm chuyện người khác nói này nói nọ về ta. Khi đó ta đã hiểu bản thân khác biệt với người thường, mà bằng hữu cũ trong nhà cũng đã được siêu độ cả, thành thử trong nhà chẳng còn ai đồng trang lứa chơi với ta, ta cực kỳ cực kỳ cô đơn.

Thật đúng lúc.

Hấn là con út của Quy Đức tướng quân Tiết Chính Nghĩa, trên hấn còn bốn huynh trưởng. Nương của hấn và nương ta là biểu tỷ muội, trước khi xuất giá tình cảm vô cùng gắn bó. Năm ấy nương hấn bệnh qua đời, trong nhà loạn hết cả lên, mấy người lớn ấy mà chẳng hề quan tâm, Tiết Hàm sinh bệnh ở giường, ngay cả một tên sai vặt cũng không có. Nương của ta nhịn không được nên đề nghị mang Tiết Hàm về nhà chăm sóc một thời gian.

Ngày đó ta đang ngồi chơi trên cây hòe lớn, vừa ăn đào vừa huýt sáo. Nương dẫn theo Tiết Hàm vào trong viện, ta nghe người điệu dàng nói: “Con sẽ ở tại viện phía bên kia sân. Trong thời gian này con cứ coi đây như nhà mình, có việc gì cứ nói cho dì biết.”

Ta tò mò nhìn xuống. Bé trai ấy đang mang khăn tang, thân hình vừa đen vừa gầy, thẫn thờ ủ rũ như chiếc lá héo dưới mặt trời.

Nương đi rồi, hấn ngơ ngác nhìn chung quanh sân, không nói cũng không động.

Ta nghĩ rằng lần này nương đã đem một cậu ngọc về nhà rồi. Ý niệm ấy cứ lớn dần trong đầu, vì thế ta quyết định thử nghiệm một chút. Ta vắt véo trên cành, tay cầm cái hột đào nhắm đầu hấn mà ném.

Rất bất ngờ! Hấn cứ đứng yên như vậy, đầu cũng không nâng, chỉ vươn nhẹ cánh tay đã chụp được chính xác hột đào.

Ta hít mạnh một hơi. Từ trước đến giờ ta vẫn chưa từng được xem xiếc, chính điều này đã làm ta đại khai nhãn giới.

Ta ôm thân cây tuột xuống, chạy đến bên cạnh hấn, vẻ mặt hâm mộ nói: “Đây là công phu gì thế? Dạy cho ta được không?”

Tiết Hàm quét mắt qua người ta, ngay lập tức lại nhìn sang chỗ khác như ta không tồn tại vậy.

Da mặt ta khi đó dày vô cùng, vì thế tiếp tục hỏi: “Người tên là gì? Người tới nhà của ta làm gì?”

Tiết Hàm vẫn không mở miệng.

Ta tự đáp lại: “Ta gọi là nhị muội. Người không nói tên của người, ta đây sẽ gọi bừa nhá. Ta gọi là người Tiểu Hắc được không?”

Tiết Hàm hung hăng trừng mắt nhìn ta, vẫn không nói chữ nào.

Ta giật giật tay áo hấn: “Người sẽ ở lại nhà của ta ư? Vậy từ nay người chơi với ta nhé?”

Tiết Hàm nghiêm mặt, dùng sức giật tay áo về, rõ ràng hấn đang cảm thấy ta rất phiền.

Ta bĩu môi, ủy khuất nói: “Người cũng không để ý ta. Ở đây chẳng ai nói chuyện với ta, họ coi ta như không tồn tại vậy. Ta còn tưởng người sẽ khác, ai ngờ người giống hệt họ.”

Tiết Hàm khi ấy dù sao cũng là trẻ con, tâm không hề phòng bị, bị những lời của ta tác động, hần xoay đầu nhìn ta, ánh mắt mang theo sự thương hại và hối hận.

Ta cười cười lấy lòng hần: “Tiểu Hắc, người đói bụng không? Ta có bánh đậu này, ngon lắm đấy.”

Nói xong, ta lấy một lấy một gói giấy từ trong ngực ra.

Tiết Hàm nhìn mấy cái bánh trong tay ta, sau lại nhìn ta, tuy nhiên hần vẫn đứng yên như cũ.

Ta cầm một miếng bánh lên cắn, hương thơm tỏa đầy khoang miệng, ta ăn ngon lành chứng tỏ với hần bánh này không có độc.

Tiết Hàm vẫn còn nhỏ, chẳng thể cưỡng lại mỹ thực trước mắt, cuối cùng hần vẫn lấy một miếng bánh.

Ta chăm chú nhìn cái miệng xinh đẹp kia mở ra, cắn một miếng rồi nhai nhai vài cái, sắc mặt của hần biến đổi rất nhanh.

Lông mày chau lại, hần há miệng phun hết đồng bần trong miệng ra ngoài.

Ta cười ha hả, cười đến nỗi ném gói giấy trong tay mà lăn lộn trên đất.

Mặt Tiết Hàm trắng bệch, tức giận đến run người, vẻ mặt kia cứ như là hần không tin bản thân có thể bị lừa dễ dàng như thế .

Ta hét to: “Tiểu Hắc thích ăn bánh bần, ăn một cái lại muốn thêm cái nữa!”

Đột nhiên một tiếng quát lớn từ trên trời giáng xuống: “Trầm Mi!”

Tỷ tỷ mang theo một nha hoàn lớn tuổi vội vàng đi vào sân, căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, tỷ không cần kiểm tra gì cả cũng biết ta đã làm ra chuyện chẳng tốt lành gì.

Về mặt tỷ tỷ rất giận, chân bước đến cạnh Tiết Hàm rồi phân phó người hầu mang thuốc đến.

Mizure

Chuyện ấy to tát lắm sao? Bất quá chỉ là một chút bần thôi mà, vả lại hần có nuốt vào đâu?!

Tỷ tỷ hổ thẹn nói với Tiết Hàm: “Nha đầu kia là muối muối của ta, nó từ nhỏ đã thiếu quản giáo, ngang ngược thành thói. Nếu sau này đệ bị nó bắt nạt cứ lại nói với biểu tỷ.”

Như vậy là sao chứ?

Ta nói lại: “Vì sao tỷ không sợ hần bắt nạt muối?”

Tỷ tỷ trừng mắt: “Thiên hạ này còn có người bắt nạt được muối?”

Đôi mắt lạnh băng của Tiết Hàm quét qua ta, đại khái rằng hần thấy bị một tiểu cô nương như ta trêu chọc là rất mất thể diện, vì thế hai máng hồng hồng hiện trên mặt hần.

Ta trừng mắt le lưỡi với hần, hần tức giận quay đi chỗ khác.

Tiết Hàm cứ như thế sống trong nhà ta.

Trên dưới Trầm phủ không một ai không quý mến hần. Hần thông minh nhu thuận, thành thật ngoan ngoãn, thông thư đạt lễ, chăm chỉ cầu tiến, tử tế với hạ nhân, tóm lại nương và tỷ tỷ đã coi hần như bảo bối, suốt ngày hỏi han ân cần không biết chán.

Được chăm sóc tốt đến thể thân thể đen gầy của Tiết Hàm ngày một cải thiện, mà vẻ trầm lặng của hần cũng ngày càng giảm bớt .

Lúc hần trong sân luyện kiếm, mấy tiểu nha hoàn sẽ chen chúc đứng dưới mái hiên, nói cười khúc khích. Trường kiếm chuyển động linh hoạt, tiêu sái phiêu dật, một chiêu “Yên tử hồi sào”(*) khiến cả đám thiếu nữ trầm trồ ngưỡng mộ không ngớt.

(*) Ăn bay về tổ.

Ta ngồi một bên quan sát, thừa dịp hấn không chú ý nhanh chóng bỏ cả vốc muối vào trà của hấn.

Hấn đi tới, nâng chén trà lên hớp một ngụm.

Ta tràn ngập chờ mong nhìn hấn.

Nhưng hấn lại như không có việc gì nuốt ngụm trà xuống, sau đó xoay người rời đi, từ đầu đến cuối không hề liếc ta lấy một lần.

Tỷ tỷ cười ta: “A Mi ghen tị.”

Ta không đồng ý kêu lên: “Không có! Muội rõ ràng không có!”

Nương nói: “Nếu con ngoan ngoãn như Tiểu Hàm, nương cũng thương con như vậy.”

Vì thế bữa tối hôm đó của Tiết Hàm được ta cho thêm một loại gia vị – tiêu, rất nhiều tiêu.

Nửa đêm ta không ngủ, vụng trộm đứng dậy định giả ma dọa Tiết Hàm. Sau khi những hòa thượng kia đi trong nhà quá ‘sạch sẽ’, nếu không cần bản ta chả cần động tay.

Ta đi đến tiểu viện nơi Tiết Hàm ở, lấy ra một bọc vải trắng khoác lên người rồi chạy vào phòng hấn.

Tuy nhiên trên giường không có người. Đêm hôm khuya khoắt, công tử trẻ tuổi không ở trên giường ngủ khi thì chạy đi đâu chứ?

Bỗng nhiên ngoài viện vang lên tiếng khóc nức nở. Ta đi ra ngoài nhìn, Tiết Hàm đang ngồi khóc dưới tàng cây.

Khuôn mặt của hấn ngày thường như như bao bọc bởi sương mù, suốt ngày ra vẻ trưởng thành, sau đó lại như một cậu nhóc.

Ta nghe hấn nỉ non: “Nương...”

Ta hoảng hốt nhớ lại, tỷ tỷ từng nói, mẫu thân của Tiết Hàm đã qua đời.

Tiết Hàm hu hu khóc, ta trừng mắt, nhìn chằm chằm một phụ nhân áo trắng xinh đẹp đang ở bên cạnh hấn. Người ấy đang dịu dàng vỗ vỗ đầu hấn, tiếc rằng hấn không thể cảm nhận được.

Lúc này phụ nhân kia ngẩng đầu lên, nhìn về phía ta. Trên gương mặt xinh đẹp của bà chứa đầy kinh ngạc.

“Cháu nhìn thấy ta?”

Ta gật gật đầu.

Phụ nhân xinh đẹp lập tức mừng rỡ, “Cháu mau lại đây, nói với con trai ta rằng ta không muốn nó khóc.”

Vì thế ta mở miệng: “Tiết Hàm, nương của người nói người đừng khóc nữa.”

Tiết Hàm ngẩng đầu, bị ta dọa không thôi. Cũng đúng, dù cho ai trong tình huống này nghe được những lời của ta đều sẽ giật mình.

Hấn vừa giận vừa thẹn, hung dữ nói với ta: “Người nói bậy bạ gì đó?”

Ta nói: “Nương của người không muốn người khóc.”

Cả người Tiết Hàm run lên, cường điệu lặp lại: “Người nói bậy bạ gì đó?”

Ta không kiên nhẫn, nói với phụ nhân kia: “Con của dì có vấn đề.”

Tiết Hàm sắc mặt trắng bệch: “Người đang nói chuyện với ai?”

Ta nói: “Nương của người.”

Tiết Hàm giận dữ: “Không được nói bậy!”

Ta nói: “Nương người nhìn người khóc rất đau lòng, bảo ta kêu người đừng khóc.”

Tiết Hàm đương nhiên không tin, rống lên với ta: “Người lại cố tình gạt ta? Ban ngày người chọc ghẹo ta còn chưa đủ sao? Tránh ra!”

Ta phẫn nộ kêu to: “Ta không quan tâm nữa! Người cứ khóc tiếp đi, từ nay ta không giúp người nữa!”

Ta lập tức chạy về phòng của mình, chui vào chăn.

Bữa điểm tâm hôm sau, Tiết Hàm hai mắt đỏ hoe, mặt mũi u ám xuất hiện trước mắt mọi người. Nương đau xót ôm hắn vào lòng hỏi han ân cần, tỷ tỷ vội vàng gọi người đi hầm canh ngân nhĩ.

Tiết Hàm u oán nhìn ta, nương thấy vậy liền lớn tiếng hỏi: “A Mi, có phải con lại bắt nạt tiểu Hàm.”

Ta oan muốn hộc máu.

Cũng may Tiết Hàm mở miệng đúng lúc: “Tối hôm qua con gặp ác mộng.”

Ác mộng? Gọi mẹ ruột của mình là ác mộng? Điều này chắc chắn dọa chết người.

Sau đó Tiết Hàm len lén nhìn ta, nói: “Người có dám thề với ta những lời hôm qua người nói là thật?”

Tuy khi ấy ta mới tám tuổi, cũng không đọc qua thi thư, nhưng chắc chắn không thuộc loại ngu ngốc, ta hung tợn nạt lại: “Không tin ta thì đừng có hỏi!”

Tiết Hàm không có sự lựa chọn, khó khăn hỏi: “Nương... Hôm qua nương còn nói gì không?”

Ta lăm bằm: “Dì nói người khóc rất khó coi.”

Mặt Tiết Hàm đen như xì dầu.

Ta nhẹ giọng: “Dì nói người không cần tự trách mình, còn nói rất thích thơ người viết cho dì.” Ta cố gắng đọc lại hai câu.

Đó là bài thơ điệu Tiết Hàm viết cho nương của hắn. Giờ thì hắn hoàn toàn tin tưởng, hai tròng mắt trừng đến muốn rớt ra ngoài.

Ta học bộ dáng của cha, vỗ vỗ bờ vai hắn, nói: “Nương của người nói với ta vị trí cất giấu kiếm của nhà người, muốn ta chỉ cho người.”

“Băng Nguyệt Điệp?”

“Đại khái là thế.” Ta lấy nhánh cây vẽ vẽ trên đất.

Tiết Hàm vừa thấy kinh hãi kêu to: “Người người người... Người làm sao biết thế trận của nhà ta!”

Ta nào biết đấy là gì, “Là nương của người vẽ cho ta xem.”

Tiết Hàm nhìn như muốn ngất xỉu.

Ta sợ lại bị tỷ tỷ mắng, quăng nhánh cây rồi chạy đi.

Qua mấy ngày, nửa đêm ta lại bị lay tỉnh. Tiết Hàm hưng phấn kéo ra rời giường, cho ta xem bảo bối của hắn.

Đó là một bảo kiếm trắng muốt, trên chuôi kiếm còn nằm một viên trân châu cực to. Ta sờ sờ, bảo Tiết Hàm lấy ra cho ta xem.

Hắn rút kiếm ra, nhất thời trong căn phòng u tối tràn đầy màu sắc, ánh trắng theo lưỡi kiếm mỏng như cánh ve tỏa khắp phòng.

Ta há hốc miệng: “Oa...”

Tiết Hàm đắc ý dào dạt nói: “Đây chính là bảo vật gia truyền của gia tộc ta: Băng Nguyệt Điệp.”

Hứ, ong bướm gì? Nếu không có ta không biết nó còn đang nằm trong hốc đất nào nữa.

Tiết Hàm coi như biết điều, nói: “A Mi, cảm ơn người.”

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên của ta.

Cùng tìm được với thanh kiếm này là một quyển Tiết gia kiếm phổ. Từ ngày đó trở đi, Tiết Hàm hết sức chuyên chú luyện tập kiếm pháp, mỗi ngày mặt trời mọc vung kiếm ba trăm lần, sau đó mới ăn điểm tâm.

Hắn ở nhà của ta rất nhiều năm. Ta đoán rằng vị tướng quân kia con rất nhiều nên thiếu mất một đứa cũng không phát giác.

Lâu ngày, ta cũng quen thói coi hắn là một thành viên trong gia đình.

Tiết Hàm rất tốt, hắn chưa từng nói với ai chuyện ta có thể giao tiếp với linh hồn.

Hắn cũng vô cùng chăm chỉ, đem tất cả thời gian chuyên tâm vào việc đọc sách tập võ.

Ta ngồi trên cây hòe cắn hạt dưa, vỏ rơi lả tả, dưới tàng cây Tiết Hàm xuất kiếm chém nát những mảnh vỏ rơi xuống, một mảnh cũng không chừa. Ta ăn xong hạt dưa lại cầm quả đào lên cắn, cắn hết rồi tiếp tục tùy ý ném hột đi, tên kia vung tay lên, hột quả đào lập tức chia bốn.

Ta bĩu môi với hắn, hắn cười với ta.

Thiếu niên cao gầy anh tuấn, khí chất tràn trề, thông dong tiêu sái. Tâm hồn thiếu nữ của bọn tiểu nha hoàn cũng vì thế mà đổ vèo vèo.

Ta nghe được các cô nàng vụng trộm nói: “Ngũ lang thực tuấn tú, nếu có thể làm phu quân của ta thì thật tốt.”

Ta lại nghĩ ra một kế. Ngày hôm sau ta dậy thật sớm, chạy lại trốn trong phòng Tiết Hàm. Lúc nha hoàn hầu hạ hắn mặc quần áo, ta từ cửa sổ phi vào, đem một cốc nước lớn đổ lên giường của hắn.

Giữa trưa hôm ấy ta nghe nương nói với nhũ mẫu: “Vẫn nên thỉnh đại phu xem bệnh cho Tiểu Hàm. Lớn như vậy, còn... Không được tốt.”

Ta lui vào trong cây, ôm bụng cười to.

Chỉ nghe âm thanh lạnh lùng của Tiết Hàm: “Ta biết là ngươi.”

Ta tựa người vào cành cây cười cười, “Sao thế? Lo rằng phu nhân tương lai biết được ư?”

Tiết Hàm bỗng nhiên cười quỷ dị, cả người ta lập tức rét lạnh. Tiết Hàm bình thường chỉ biết biểu lộ vẻ hiền lành dịu ngọt, chưa bao giờ ta thấy hắn lưu manh thế này.

Kết quả trong bữa cơm chiều, cha nói với ta: “A Mi, con không còn nhỏ nữa, tuy là thân nữ nhi cũng không nên ham chơi suốt ngày, ít nhất phải học được chút gì đó.”

Ta sợ hãi: “Cha, thứ gì cần học con cũng học cả rồi.”

Mép râu của người giật giật: “Học? Con học cái gì? Sống mười hai năm, ngay cả một bài thơ cũng không làm được! Thân là Trầm gia nhị tiểu thư, chuyện này đồn ra chỉ sợ người khác cười ba ngày không dứt.”

“Người ta muốn cười thì cứ để họ cười, chỉ cần rằng của con vẫn mọc được thì tốt[3].”

Cha tức giận đập mạnh lên bàn, toàn bộ bát đĩa đều chấn động.

Ta lớn như vậy vẫn chưa từng thấy cha giận dữ đến thế, quả thực khi ấy ta bị dọa đến kinh hồn.

Cha tuyên phán: “Từ mai trở đi con phải đi học với tiểu Hàm, cha sẽ bảo nó dạy cho con một ít thi văn. Đừng cả ngày chỉ lo ăn nữa.”

Tiết Hàm đứng một bên kính cẩn vâng lời: “Dượng yên tâm, con nhất định chỉ dạy A Mi thật tốt.”

Ta khóc thét một tiếng, nằm vật trên bàn cơm.

Cứ như vậy, ta bị Tiết Hàm lôi đi đọc sách viết chữ.

Hắn thừa cơ trả thù. Người nói viết chữ thì ta viết chữ, nhưng cũng đừng buộc bao cát trên tay ta, lại không cho ta ngồi chứ! Sau nửa ngày tay của ta đã tê đến mức không nhấc lên được, thế mà hắn lại còn xoi mói, “Đây là chữ người viết ư? So với đạo sĩ vẽ bùa thì khá hơn một chút đấy.”

Ta tức giận đâm bút về phía hắn, nhưng tên kia mắt vẫn chưa liếc đã chụp lấy được.

Tiếp đó hần muốn ta ngâm thơ.

Ta lớn tiếng đọc diễn cảm:

Bá Dung nhớ cha ta thuở nọ,

Vốn dòng vua về họ Cao Dương.

Tháng giêng đầu tiết xuân sang,

Cõi đời ta xuống giữa đương ngày Dần.. .”[4]

Chưa niệm hết, Tiết công tử đã ngã xuống ghế. Cầu trời phù hộ ta chưa khiến hần tức chết, ta không muốn vì chuyện con con ấy mà bị cha phạt quỳ trong từ đường đầu.

Thật tốt rằng Tiết Hàm đã ngẩng đầu lên, tay ôm bụng, vẻ mặt nhăn nhó như vừa ăn phải thứ gì không vệ sinh.

Ta giả mù sa mưa hỏi: “Muốn đi nhà xí sao?”

“Cái ...[5]” Thời khắc mấu chốt hần đem cái kia từ nuốt trở về. Người ta là công tử nho nhã.

Tiết Hàm với lấy một quyển sách, hung hăng nói: “Nghe cho kỹ, đây mới là ngâm thơ.”

Tiết công tử thì thầm:

“Trong vườn Hán chuông ngân ngày sớm,

Ngoài thành Tần nắng rải buổi mai

Chúc chen sương lẫn vạn nhà,

Vi vu gió tỏa vang xa một thành..”[6]

Giọng của hần thật thanh nhã, thật trầm ấm, thật... Thật êm tai. Tiếng vang vọng nho nhỏ trong thư phòng, bất giác ta cảm nhận được có rất nhiều ong đang bay xung quanh tai của mình.

Ta hỏi: “Tên là gì?”

Hần nói: “Tiếng chuông sớm thành Trường An.”

Ta nói: “Rất đẹp.”

Hần nói: “Quả thật là tên hay.”

Ta nói: “Ý ta là lúc người ngâm thơ.”

Tiết Hàm sững sốt, nháy mắt mặt liền ửng đỏ. Hần giật mình nhìn ta, ta cũng đơn thuần nhìn hần chăm chú. Miệng của hần đã bắt đầu run rẩy.

Ta nhin, nhưng thật sự không nhin nổi, phụt một tiếng rồi phá lên cười ha ha.

Mặt Tiết Hàm chuyển thành xanh mét.

Ta vọt nhanh ra ngoài, nhưng thật ra hần không hề đuổi theo. Ta cười nói: “Ta học một tiểu nha hoàn kia, cứ tưởng rằng người sẽ thích.”

Ta chạy thật xa, lúc quay đầu lại Tiết Hàm vẫn đang chăm chăm nhìn mình, ánh mắt của hần như ngọn lửa, tỏa ra nộ khí như bất cứ lúc nào cũng có thể lao đến bóp chết ta. Ta le lưỡi, sau đó cắn đầu chạy tiếp.

4. Chương 4

Tĩnh Sơ

“Cười gì vậy?”

Ta quay đầu lại, Thuần Hoa vô cảm nhìn chăm chăm ta.

Dưới chân ta là một đồng thảo dược cần phân loại, chất cao đến nửa người. Những rễ cây dài nhọn hoắt tỏa ra mùi thuốc đông y làm ta đau cả đầu.

Ta khoanh tay lại: “Người thấy đấy, ta cần nghỉ ngơi.”

Mặt Thuần Hoa khinh bỉ quét qua đồng thảo dược: “Khi mặt trời lặn vẫn chưa phân loại chỗ thảo dược này xong thì đừng hòng ăn cơm.”

Ta tháo băng quần ra, đem đôi tay chi chít vết thương quơ quơ trước mặt hân, “Này, làm yêu quái cũng nên tốt bụng một chút! Người không ưa ta ở chỗ nào cứ thẳng thắn nói ra. Công việc này rõ ràng người chỉ cần chút pháp thuật là xong, sao lại không tự mình làm?”

Thuần Hoa khinh thường, cất giọng lạnh băng: “Ta cứu người, cho người ăn uống, còn dạy người pháp thuật, ít nhất người cũng nên đền ơn ta. Làm người đừng quá lười biếng như vậy.”

Ta nhụt chí, “Không phải thương thế của ta đã khỏi nhiều rồi sao, người sao lại cần nhiều thảo dược như thế?”

Thuần Hoa nói: “Dự trữ, sau này tất có chỗ sử dụng.”

Hân nhẹ nhàng rời đi, tà áo đỏ trong nắng chiều rực rỡ như lửa, mà hương thơm thanh nhã đang lan tỏa trong không khí kia chỉ có thể xuất hiện ở lão hồ ngàn năm.

Ta hất xì thật mạnh, ngồi xổm xuống tiếp tục phân chia thảo dược. Thiên Thu Thảo, hồi phục xương và cơ bắp, thứ này bên ngoài đáng giá ngàn vàng, ở đây lại có hai đồng lớn. Lão hồ lỵ này cũng thật biết cách phát tài.

Trong núi không rõ ngày tháng, ta cũng lười quan tâm mặt trời lặn khi nào, chỉ nhớ rõ sau khi tỉnh lại liền bị Thuần Hoa nô dịch. Hôm nay quét dọn đình viện, ngày mai sửa chữa phòng ốc, nửa đêm nhóm bếp làm bữa khuya, trời chưa sáng đã chẻ củi nhóm lửa. Tóm lại sức sống của ta đã bị rút đến cạn kiệt.

Trầm Mi ta tuy không phải dạng thiên kim tiểu thư mảnh mai nhu nhược, nhưng từ nhỏ ta chưa bao giờ phải làm việc nặng nhọc. Làm việc thế này, dù là thân thể khỏe mạnh đi nữa cũng sẽ mệt đến chết.

Ấy mà cái tên Thuần Hoa mặt lạnh từ lúc mới chào đời kia, hiện giờ thấy ta khổ sở thế này thì lại biểu lộ vẻ vui sướng quỷ dị.

Ta hỏi hân: “Kiếp trước chúng ta có quen biết không?”

Thuần Hoa nói: “Hỏi làm gì?”

Ta đáp: “Có vẻ như kiếp trước ta là thợ săn, nên giờ đây người mới hận ta như vậy?”

Mặt Thuần Hoa giật giật, trên đỉnh đầu mây đen nghìn nghịt.

Thuần Hoa là một lão hồ tám ngàn năm đạo hạnh ngụ tại Cảnh Sơn. Yêu quái bình thường tu hành đến mức này đã đạt thành chính quả, có thể phi thăng thành tiên. Nhưng cho tới nay hân vẫn chỉ là một con hồ lỵ, nguyên nhân trong đó không ai biết được.

Chắc hân làm hồ thật tiêu dao tự tại, có thể thống lĩnh chúng hồ trong phạm vi vạn dặm, tự mình xưng vương nắm quyền hành, cao cao tại thượng, lấy núi non làm giang sơn, so với thiên tử ở Hoàng Thành cũng không kém bao nhiêu. Hân ở đây hoành hành ngang ngược, không cần kiêng nể gì.

Làm một vị vua không ngại so với làm thần tiên thì đáng ngưỡng mộ hơn.

Ta miên man suy nghĩ, một bên dùng sức lấy một cành cây ra khỏi đồng hỗn độn.

Đột nhiên một tiếng ầm vang trên đỉnh đầu, không biết từ lúc nào mây đen đã che phủ bầu trời. Không biết vì sao một tháng nay trời luôn phủ đầy mây đen, giông tố không ngừng.

Cổ nhân thường nói “đông lôi trận trận hạ vũ tuyết, tài cảm dữ quân tuyết”[7]. Hiện tại chỉ là mưa to vào mùa xuân, chẳng có gì phải để tâm.

Gió núi mang theo hơi nước, lẫn vào đó chút tiêu điều. Trời sắp mưa.

Ta nhìn về đồng thảo dược kia, trong lòng âm thầm đem tổ tông mười tám đời của Thuần Hoa ra chào hỏi. Một trận gió lớn thổi qua, đầu tóc ta rối bù, mưa lạnh lẽo rơi trên mặt, gợi lại đoạn ký ức không mấy tốt đẹp.

Đêm tối đen, cùng đường tuyết lối, kiếm sắc bén, mưa lạnh như băng...

Ngực thất lại. Ta bỏ thứ đang cầm, lấy tay ôm ngực. Đau, đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa, đau đến mắt ướm đầm.

Mỗi khi trời mưa, vết thương lại tái phát. Lúc trước ta bị thương quá nặng, Thuần Hoa có thể cứu sống ta, vì may mắn hẳn là một lão hồ ly tinh thông y thuật.

Lại một trận gió lớn. Rừng cây xào xạc âm vang. Trông về phía xa, dãy núi đã bị bao phủ trong mưa, mông lung xơ xác.

Cuồng phong quét mạnh qua quần áo, thân thể ta có phần lung lay.

Sau khi hồi phục tinh thần, vội vàng đem thảo dược vào trong phòng.

Thảo dược nhiều như vậy, ta phải chạy vài bận mới chuyển được hết. Mưa to ầm ầm, sấm chớp vang dội, ta cả người chật vật, đầu tóc hỗn độn, quần áo không sạch sẽ, tay đầy vết thương. Có lẽ đứng dậy quá nhanh, đầu óc ta lại hoa lên.

Ta ngẩng mạnh đầu. Trong phòng chỉ có mỗi mình ta.

Ngoài phòng giông tố rền vang, trong phòng lại có một loại yên tĩnh khiến người khác ghê sợ.

Một khắc kia nhớ lại, đầu óc ta như nổ tung. Ta thống khổ ôm đầu quỳ trên mặt đất. Nhưng âm thanh ấy, vẫn vô cùng rõ ràng.

“Không —— “

Ta đau đến kêu to, nước mắt lại rơi.

Một cái tiếng sấm vang trên đỉnh đầu, đất rung núi chuyển. Toàn bộ thế giới đều xoay tròn, ta choáng váng ngã xuống. Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị đá tung, một bóng người vội vã chạy tới. Đôi bàn tay mạnh mẽ kéo ta vào lòng ngực ấm áp.

Không biết qua bao lâu, sấm đã ngừng, chỉ còn tiếng mưa rơi rả rích. Ta mở mắt, trước mặt là một ngọn lửa đỏ rực tỏa hơi ấm, thân thể lạnh ngắt của ta cũng dần dần hồi phục.

Hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc, đôi tay rắn chắc ôm trọn lấy ta. Ta ngậy ngấn.

Thuần Hoa lập tức phản ứng, đưa tay đẩy ta ra.

Ta lảo đảo đến cạnh hai đồng thảo dược, rễ cây sắc bén cào vào người, ta đau đến rú lên một tiếng quái dị. Không khí xấu hổ quái dị trong phòng lập tức tan thành mây khói.

Ta bật dậy: “Này, sao ngươi phản ứng mãnh liệt thế? Ta đâu có ăn người?”

Thuần Hoa mặt mày lúc xanh lúc trắng, nhìn có vẻ đáng sợ, trong đôi con ngươi trong suốt chứa đựng một loại cảm xúc kỳ dị. Hắn nhìn thẳng vào ta, ta bị ánh mắt phức tạp kia kèm chặt, không biết phải phản ứng ra sao.

Cửa sổ bị cuồng phong thổi va chạm vào nhau, Thuần Hoa hồi phục tinh thần, tầm mắt lại hạ xuống. Hắn đứng lên, sửa sang quần áo rồi tảo nhả rồi đi, coi chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra.

Ta dõi theo bóng lưng hắn. Lão hồ ly này thật kỳ lạ.

Mưa đã nhỏ dần, nhưng lâu lâu vẫn sẽ có tia chớp xẹt ngang trời. Ta quan sát xung quanh, trên trời mây đen dày đặc, nước sông vẫn cuộn cuộn như sóng biển; dù đã cố gắng che đi vẻ ảm đạm, nhưng những xao động về điềm xấu sắp đến vẫn thật mãnh liệt.

Hôm đó trời tối sớm hơn so với ngày thường.

Thuần Hoa lão gia không đi ra ăn cơm. Hắn đã lão rồi chứ trẻ trung gì, thế mà hễ dỗi một tý thì lại tuyệt thực, chuyện này thật không biết khiến người khác nên khóc hay cười.

Ta không khách khí một mình ăn nửa con gà, sau đó thỏa mãn vỗ bụng. Trở về phòng, lấy hết kiếm thuật và chú pháp mấy ngày nay học được ra luyện lại một lần, cả người lại đầy mồ hôi.

Nói thật, cả đời này ta chưa bao giờ chăm chỉ như vậy. Nhớ lại trước kia ta tìm mọi cách giả bệnh để khỏi phải học cùng Tiết Hàm, mà hắn cũng dùng mọi chiêu thức để lật tẩy ta. Thế là ta bị phạt, hắn viết chữ ta sẽ mài mực, hắn đọc sách thì ta quạt mát, hắn khát nước ta đi châm trà

Từ con cứng biến thành hầu gái, cha thế mà lại cao hứng, nói: “A Mi mấy ngày nay thật phép tắc, rốt cục giống một tiểu thư khuê các.”

Vớ vẩn!

Ta ra sông lấy nước đổ vào thùng gỗ, sau đó trút bỏ quần áo.

Trên làn da tái nhợt phủ đầy những vết sẹo. Tuy Thuần Hoa cho ta dùng rất nhiều thuốc tốt nhưng chung quy vẫn còn những đường sáng trắng nhạt. Ngực có một vết sẹo khoảng một tấc, nhìn không quá nổi bật. Ta hiểu đây suýt đã thành vết thương trí mạng.

Thuần Hoa nói, kiểm gần sát tìm.

Kiểm của Tiết Hàm, Băng Nguyệt Diệp mỏng như cánh ve lại sắc bén vô cùng, một kiếm xuất ra như hàng vạn con bướm trắng bay lượn, lá cây rơi xuống, một biển thành hai. Như vậy có thể lệch ư?

Vì sao lại nương tay?

Ta múc một gáo nước lạnh.

Ngoài cửa sổ tia sáng trắng chợt lóe, âm vang nổ ra trên đỉnh đầu, nhất thời đất rung núi chuyển. Chiếc gáo trong tay rơi vào thùng, nước văng tung tóe.

Gió thổi bật cửa sổ đem những hạt mưa hỗn loạn vào trong. Ta vẫn chưa kịp phản ứng thì một tia chớp chói mắt đã nổ ra, kéo theo sau là tiếng sấm thiếu chút đã biến ta thành diếc.

Đây không phải sấm chớp thông thường, đây là thiên lôi!

Đã đến nước này rồi ta mới phản ứng lại, ta quả thật là heo mà!

Lão hồ ly chết tiệt kia sao lại không nói cho ta biết thiên kiếp của hắn sắp tới chứ?!

Ta tùy tay lấy một bộ quần áo mặc vào rồi chạy ra ngoài. Bên ngoài gió thổi cực mạnh, lạnh muốn chết, lại còn mưa đá rơi trên đầu khiến ta đau đến kêu oai oái.

Thuần Hoa không ở trong phòng. Ta cố sức kêu to tên hắn, nhưng một cơn gió thổi qua đã đem âm thanh của ta đi nơi khác. Người ta sắp đông lại rồi. Ta đợi mưa gió đi khắp sân tìm kiếm nhưng lão hồ ly kia không biết đã chui vào góc nào, đến cái bóng cũng không thấy.

Sấm chớp vẫn giáng vào đây, chứng tỏ hắn vẫn chưa bỏ đi. Chớp đã đánh đổ vài cây đại thụ trong sân, ta nếu không tránh kịp chắc giờ này cũng đã thành thịt nướng .

Đúng khi kiên nhẫn sắp hết, ta cảm giác được một hơi thở rất nhẹ, ta ngẩn người, sau đó đi về hướng phòng luyện công của Thuần Hoa.

Cửa phòng luyện công mở rộng, ta vừa đi vào, một tia chớp đã giáng xuống chân. Ta sợ tới mức lông tơ chống ngược. Lão hồ ly chết tiệt, thiên kiếp của ngươi thì tự mà chịu đi, đằng này ngươi lại kéo ta vào.

Trong phòng trống rỗng, nội thất hỗn loạn. Ta kêu to: “Hồ ly —— “

Không người trả lời, đành phải sửa lại: “Thuần Hoa —— “

Một đạo thiên lôi lại giáng xuống, thế là một nửa mái hiên phải vĩnh biệt ta.

Trong cơn thiểm điện chớp nhoáng, ta thấy một màu đỏ chói lọi. Ta kinh ngạc mở lớn miệng, mắt như muốn lọt tròng.

Một con hồ ly lông đỏ đang co rúm ngay góc tường, nghe tiếng ta gọi, nó hung tợn trừng ta một cái, sau đó nhắm mắt lại. Nếu hồ ly cũng có thể biểu cảm rõ ràng, ắt hẳn vẻ mặt của hắn bây giờ rất nghiêm túc, sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Ta tiến về phía nó, vừa được hai bước, một tia chớp giáng xuống cách ta ba bước, một dòng khí nóng rực nhắc ta lên khỏi mặt đất .

Thời gian cấp bách. Ta vội vàng chạy lại, không hề quan tâm lão hồ ly đang nhe nanh nhếch miệng, một tay nhanh chóng xốc nó lên ôm vào lòng.

Ngay sau đó một tia sáng như kiếm phóng về phía này. Ta theo bản năng ôm chặt cục bông trong lòng, nhắm mắt lại —

Thân mình chấn động, trên lưng nóng rực, sau đó tất cả đều biến mất. Cũng không phải rất đau. Thiên lôi sẽ không tổn hại con người, ta chỉ là lấy thân chắn sét cho lão hồ ly, tiện thể chịu luôn một chút.

Trời đất rung chuyển, không ngừng hiện ra một khung cảnh kỳ lạ.

Một nơi thật thoáng mát, thảo nguyên mênh mông, gió nhẹ phiêu phất, ta đứng giữa đồng cỏ hóng gió, cảm giác thật thư thái.

Bên cạnh một giọng nói quen thuộc vang lên: “Nàng không nên chống đối hắn. Tính nết thế này bao giờ mới có thể sửa đây?”

Ta nghe thấy chính mình nói: “Hắn trừng phạt tiểu hồ ly như vậy, rõ ràng là lấy việc công trả trả thù tư. Dù cho bản thân có chút thiếu đạo đức nhưng ta không muốn trở thành người giống hắn.”

Thanh âm kia lại bắt đầu dĩ cười, mang theo sự cứng chiều: “Nàng thật không nên chống đối hắn...”

Cảnh vật bỗng trở nên u ám. Ta bước đi trên một hành lang dài, trước mặt lấp loáng ánh lửa. Ta đuổi theo, đi đến một căn phòng đầy người, mọi người thấy ta, tất cả đều cúi đầu. Một cậu bé áo đỏ bị dây trói tiên buộc như bánh chưng đang nằm trên giường, vừa trong thấy ta, đôi mắt hổ phách của cậu lại sáng lên mừng rỡ.

Cậu bé gọi ta: “!”

Ta vung tay lên, dây trói tiên trên người cậu lập tức rơi xuống.

Người bên ngoài kinh hãi: “Thượng điện, không được! Bệ hạ nếu biết...”

“Nếu hắn biết, bảo hắn đến tìm ta.”

“Tĩnh Sơ, ” âm thanh ôn nhu kia lại vang lên, “Ta nên làm gì nàng bây giờ?”

Cậu bé đã chạy lại, biến thành một con hỏa hồ nhảy vào lòng ta.

Ta bước qua, nói với người ấy: “Ta làm việc không bao giờ hối hận.”

Người nọ đối diện đứng ta, nhưng ta thấy không rõ mặt hắn. Hắn mặc quần áo màu xanh rộng thùng thình nhưng rất hoa lệ, tỏa ra khí chất thông dong tiêu sái, khiến ta cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Sương mù dày đặc kéo tới, nhưng rất nhanh lại tan. Ta trở lại khoảng thời gian lúc mình mới ba, bốn tuổi.

Nương nắm tay của ta, dẫn ta tới một nơi. Chúng ta bước qua một cánh cửa đồ thảm cao chót vót, tiếp đó đi đến một tượng phật, sau lại nhìn thấy một hoa viên rực rỡ.

Nương nói: “Đại sư, ta đã mang nó đến, thỉnh ngài lại nhìn.”

Một thân ảnh tiên diễm bước tới trước mặt ta. Người nọ ngồi xuống, vươn tay vuốt mặt ta, thật dè dặt, tay người ấy đã run run.

Ta nghe thấy: “Tĩnh Sơ, ta rốt cục tìm được người ...”

“Tĩnh Sơ...”

Ta mở to hai mắt, người đã ngấm đầy nước mưa. Gió đã ngừng, mưa cũng không còn nữa, trời cao trong vắt trải đầy những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh. Ta bị người ôm vào trong ngực, hơi thở ấm áp bao phủ lấy ta, người nọ đưa tay nhẹ nhàng xoa lên hai má ta.

Ta nói: “Trước kia chúng ta đã gặp nhau...”

Thuần Hoa ngừng tay. Một hồi trầm mặc, hần tựa đầu vào hõm vai của ta, dùng sức ôm ta thật chặt.

5. Chương 5

A Tử

Năm Thiên Bảo thứ mười bốn, ta mười bốn tuổi, Tiết Hàm mười bảy tuổi.

Từ năm ngoái, nương nói ta đã lớn, không thể suốt ngày dính chặt với Tiết Hàm, nên người đem ta ra xa khỏi móng vuốt của hần.

Vì thế ta lại trở về với cuộc đời ăn – ngủ – chơi như trước đây. Vài năm này gan ta đã lớn hơn nhiều, thế là ta học người ta trèo tường trốn ra ngoài chơi.

Tô Thập là người Hồ[8], tóc nâu mắt xanh, gương mặt tuần tú; sau một hồi đánh đấm vô cùng hào hứng, chúng ta đều thấy đối phương là người hào sảng thẳng thắn nên rất nhanh thân thiết, coi nhau như tri kỷ.

Việc này đương nhiên không thể để người trong nhà biết, một năm nay nương nhiễm đủ loại bệnh nặng nhẹ, ta cũng biết điều không dám quấy phá tùy hứng nữa.

Tỷ tỷ luôn thở dài: “Muội như thế này sao có thể gả đi đây?”

Hai năm trước tỷ tỷ gả cho công bộ Thị Lang, trở thành Thị Lang phu nhân, hầu chồng dạy con, vui vẻ hòa thuận, vì thế tỷ cũng muốn ta sau này hưởng được cuộc sống như vậy. Trời sinh khoai tây thì không thể làm ngọc, tỷ ấy không hiểu rồi.

Vài năm gần đây không biết Tiết Hàm đã ăn cái gì, hần càng ngày càng tuần tú. Hần đọc diễn cảm một quyển sách, trăm hoa tỏa hương, hần gảy lên một khúc đàn, chìm muông cùng xướng. Hần ở trong sân múa kiếm, toàn bộ nha hoàn trong Trầm phủ từ trẻ nhỏ đến bà già đều phóng tim đầy trời.

Mấy năm nay hần ở nhà ta, ta ăn gì hần ăn nấy, chỉ là ta kiêng hành hần kiêng ớt, thế nhưng vì sao chỉ có hần trở mã thành tiên như vậy?

Năm ấy, một vị khách quý đến Trầm gia, mang tặng một cây Ngụy Tử mẫu đơn[9]. Trong mắt người khác kia là một cây hoa, nhưng đối với ta cô ấy là một tiểu cô nương cùng tuổi.

Ta khá là thích quan sát vị tiểu cô nương này. Áo quần trang lệ, mắt ngọc mây ngài, ngũ quan tuyệt diễm, còn nhỏ tuổi đã có được vẻ kiều mị phong tình thế này, sau này lớn hơn không biết nàng sẽ như thế nào.

Lúc mới tới A Tử khóc không ngừng. Hàng đêm ta đều nghe âm thanh nước chảy của cô ngoài cửa sổ, lúc đầu còn cảm thấy mỹ nhân rơi lệ dưới trăng thật là đẹp, ngày lâu, cổ họng của cô ta sưng lên, lúc khóc chẳng khác gì mèo kêu, khó nghe vô cùng.

Đêm đó cô nàng lại bèn bĩ ngồi khóc bên cửa sổ, ta thật sự nhin không được, đứng lên khuyên bảo: “Ngài nghỉ ngơi một chút đi, nhà của ta sắp ngập lụt vì nước mắt của ngài rồi!”

A Tử bị ta làm kinh hoảng: “Người người người, người thấy ta?”

Ta nói: “Người là mẫu đơn tinh.”

A Tử nhú mày, nói: “Tinh cái gì chứ? Ta là hoa tiên! Là tiên. Sách tiên trên trời có tên của ta đấy!”

Ta nói: “Nếu là tiên, có gì cả ngày ở đây khóc sụt mướt?”

A Tử cười bên lên, nói: “Ta đến từ vườn mẫu đơn ở Lạc Dương. Tam lang không biết ta đã bị người lấy đi, chắc bây giờ chàng đang rất lo lắng.”

Ta hỏi: “Tam lang là ai?”

A Tử nói: “Tam lang là người chăm sóc ta. Ta thích chàng.”

Ta lại hỏi: “Thích cũng không đến mức khóc thảm thiết như vậy.”

A Tử đỏ mặt, nói: “Ta không phải thích bình thường. Chàng là ý trung nhân của ta.”

Ta hỏi lại: “Ý trung nhân là gì?”

A Tử ra vẻ khinh bỉ, nói: “Ngay cả điều này người cũng không biết?”

Ta thành thật: “Không biết.”

A Tử nói: “Ý trung nhân chính là người người muốn lấy. Người nguyện ý làm thê tử của chàng, sinh con cho chàng. Đã hiểu chưa?”

Ta kinh hãi: “Sinh con?” Khái niệm này đã hoàn toàn vượt khỏi năng lực lý giải của ta. Người không thể trồng cây vào một nha đầu phá phách hết con trai như ta đi sinh con vì một tên đàn ông.

Ta sợ tới mức suýt hồn lìa khỏi phách, “Vì sao phải làm như vậy? Chuyện đó rất đau ấy, còn có thể chết người nữa.”

A Tử trợn trắng mắt liếc ta một cái, “Người nếu thích một người, tự nhiên sẽ vì người ấy làm mọi chuyện. Ta nói với người cũng như không. Ta khóc tiếp đây.”

Không cho người khác ngủ là đòi mạng. Ta vội kêu: “Chậm đã! Người, người giải thích cho ta nghe đi.”

Đêm hôm đó, ta và A Tử trò chuyện thẳng đến khi trời sáng, tuy nhiên ta vẫn chưa hiểu rõ lắm những điều cô ấy nói. Nhưng ta đã đồng ý mang cô về Lạc Dương, cô cũng không đứng bên cửa sổ gào khóc thảm thiết nữa.

Ta làm bạn với A Tử, ngày ngày đều cùng nhau nói chuyện phiếm.

Một ngày Tiết Hàm đi ngang qua, thấy ta ngồi thì thầm với một gốc mẫu đơn nên hiếu kỳ sang tìm hiểu.

Ta nói: “Người phiền lắm đấy. Người đến đây xem náo nhiệt à?”

Tiết Hàm lại khoe ra một bụng thơ văn: “Danh hoa khuynh thành, ngã tâm hướng vãng chi.”

Ta lại tiếp ra vài chữ trước kia theo hẩn học được: “Xảo ngôn lệnh sắc tiên nhân hĩ.”

Tiết Hàm thực bất đắc dĩ: “Là tiên hĩ nhân.” (*)

(*) Đoạn này M. không thể chuyển sang thuần Việt, vì nếu vậy sẽ không thấy rõ “tài hoa” của Tiết Hàm và cái sự “hố” của Trầm Mi.

“Danh hoa khuynh thành...”: ý nói hoa đẹp, danh tiếng vang xa, ta thật lòng muốn đến thưởng thức.

“Xảo ngôn lệnh sắc hĩ tiên nhân”: dùng lời ngọt ngào để lấy lòng người khác, do Trầm Mi không nhớ nên đọc thành “tiên nhân hĩ”.

A Tử cười đến sáng lạn: “Hai người các người đùa vui thật.”

Ta bỗng nhiên sực nhớ, hỏi Tiết Hàm: “Người biết đường đến Lạc Dương không?”

Tiết Hàm hỏi: “Người muốn đi Lạc Dương làm gì?”

Ta chỉ vào mẫu đơn nói: “Ta muốn đưa A Tử về nhà.”

Tiết Hàm cười lắc đầu: “Người biết gốc Ngụy tử này là ai tặng không? Là An Lộc Sơn.”

Ta hỏi: “Sơn gì đấy là ai vậy?”

Tiết Hàm do dự, lời đến miệng nhưng lại nuốt về. Hắn vươn tay, sửa lại đầu tóc lộn xộn của ta: “Chuyện bên ngoài người không cần quan tâm, chỉ cần bản thân vui vẻ là được rồi.”

Ta không hiểu. Hắn cũng không nói tiếp nữa, chỉ dịu dàng cười với ta. Đó là nụ cười độc quyền của hắn, dù nhìn cỡ nào đều có cảm giác kia tựa như một đóa hoa mới nở.

Hắn không chịu giúp, ta phải tự nghĩ cách. Lấy vài đồng tiền, sau đó chạy sang phòng củi bảo A Đinh đi chuẩn bị những thứ ta cần.

“Đi Lạc Dương? Cửa thành Đông có cho thuê xe la, hai mươi đồng là có thể thuê một chiếc. Nhị tiểu thư, người muốn đến Lạc Dương tham dự lễ hội hoa sao?”

Ta hưng trí bừng bừng chạy về trong phòng, đem tiền tiết kiệm mấy năm lấy ra hết, sau đó thay một bộ trang phục nha hoàn. Thừa dịp trời gần sáng mọi người còn đang an giấc, ta di chuyển mấy viên gạch ở góc tường rồi chui ra ngoài.

Bây giờ nhớ lại, ta thật sự khâm phục lá gan của mình. Ta chạy đến khu chợ ở cửa Đông, tìm một người đánh xe, hỏi: “Đến Lạc Dương cần bao nhiêu tiền?”

Ông bác ấy nhả nha một ngụm khói, hỏi lại: “Nha đầu nhà ai lén trốn ra đây? Muốn đi gặp tình lang sao?”

Tất cả mọi người ôm bụng cười cười to, ta chẳng để tâm làm gì, bướng bỉnh nói: “Ta muốn đi Lạc Dương!”

Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên: “A Mi, sao người lại ở đây?”

Người vừa đến cư nhiên là cậu trai người Hồ – Tô Thập.

Ta kéo kéo tay y: “Tô Thập, ta muốn đi Lạc Dương.”

Tô Thập thán: “Người chắc chắn là trốn nhà chạy ra. Đến lúc đó người nhà người lại vu cho ta bắt cóc người đem bán, ta hẳn sẽ bị đánh tới thịt tróc da bong.”

Sức tưởng tượng quá phong phú. Ta lấy bạc ra, quơ quơ trước mặt y. Mắt của Tô Thập cũng di chuyển theo đồng bạc, sau đó nuốt nước bọt.

“Được rồi, ta mang người đi.”

Chúng ta thuê một chiếc xe ngựa, Tô Thập đánh xe, ta mặc quần áo của y giả làm một cậu nhóc. Phong cảnh ven đường thật đẹp, ta khoái trá đòi Tô Thập dạy ta khúc hát dân tộc của hắn.

Đương nhiên, ta hoàn toàn không biết giờ phút này nhà ta đang hỗn loạn đến mức nào.

Lạc Dương phần hoa náo nhiệt không thua kém Trường An. Nam nữ xinh đẹp qua lại tấp nập, ta và Tô Thập nhìn đến đã mắt.

Chúng ta thật vất vả mới tìm được vườn dưỡng hoa mà A Tử đã nói, trước cánh cửa sơn son là đôi sư tử bằng đồng, phía trên là bảng hiệu gắn chữ vàng. Ta tiến lên nói: “Ta tìm Tam Lăng.”

Người gác cửa đánh giá ta. Ta nghe theo lời Tô Thập đổi lại trang phục tiểu thư, cho nên người đó mới không coi ta như ăn mày mà đá ra ngoài.

Nửa khắc sau, đại môn mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi mặc trang phục màu xanh nhạt, bộ dạng thanh tú, vẻ mặt hiện lên vài phần mệt mỏi đi lại, hỏi ta: “Cô nương tìm ta?”

Ta hỏi: “Huynh là Tam Lăng?”

Người đàn ông tò mò: “Đúng vậy, cô nương là người nhà nào, tìm ta có việc gì?”

Ta nói: “A Tử bảo ta đến tìm huynh, bảo huynh đem cô ấy về.”

Về mặt người ấy thoáng chút biến xanh, thoáng chút lại trắng, rồi lại ửng hồng, hệt như đang diễn ảo thuật.

Hắn lấp bắp nói: “Cô cô cô, cô làm sao biết A Tử?”

Ta nói: “A Tử là bằng hữu của ta. Nay, huynh không phải ý trung nhân của cô ấy sao? Cuối cùng huynh có chịu đi cứu hay không?”

Người ấy trợn mắt, đám gia đình bên cạnh như mắc phải đại dịch vậy, vội vàng xông tới ngăn chặn kẻ gây rối là ta đây.

Anh ta hỏi: “A Tử hiện tại đang ở quý phủ?”

Ta gật đầu.

“Lệnh đường là Trầm Ngự Sử, gia đình ở Trường An?”

“Vậy là người biết.” Biết thì tốt, “A Tử mỗi ngày đều khóc, huynh nhanh nhanh đem cô ấy về đi.”

Nam tử biến sắc, mắt hơi ngấn nước. Xem ra hắn thật sự thích A Tử.

Người đó giữ ta lại ăn cơm trưa. Phủ của bọn họ tường cao cửa rộng, nội thất hoa lệ, cây cối um tùm, so với nhà ta còn khí thế hơn. Ta không thích nơi đây, cũng không có ý muốn lưu lại, người kia liền phái một gia đình và một người hầu lớn tuổi hộ tống ta về.

Ta trở về, vừa đến cửa đã trực tiếp bị đưa vào từ đường. Cha phát vào mông ta một cái, ta lăn lóc đến phía dưới bài vị tổ tiên. Sau đó cửa từ đường bị đóng mạnh lại.

Nhị Thái Công từ phía sau bay ra, “Nha đầu lỗ mãng kia, người có biết mình đã quấy đến gà bay chó sủa không hả?”

Ta nói: “Nhị Thái Công, con đói bụng.”

“Người còn biết đói?”

Giọng nói này không phải của Nhị Thái Công, là Tiết Hàm. Hắn cười lạnh khoanh tay đứng ở góc, mắt lộ hung quang trông rất khủng bố, so với quỷ còn đáng sợ hơn.

Ta hỏi: “Người tới làm gì? Có mang đồ ăn theo không?”

Hắn hỏi: “Người đi Lạc Dương?”

Ta lờ: “Có mang nước với bánh bao đến không? Bánh bao nhân tôm chứ?”

Hắn lại nói: “Đi Lạc Dương làm cái gì? Tiểu tử người Hồ kia đi với người ư?”

Ta nói: “Không có bánh bao, mìn thầu cũng được.”

Tiết Hàm giận dữ: “Nghiêm túc chút đi!”

Ta ủy khuất nói: “Sao người dữ dằn thế.”

Tiết Hàm nhất thời lộ vẻ áy náy.

Ta thấy hắn như thế là không mang theo đồ ăn rồi, vợ tay cầm lấy một cửa đào vừa cúng trên bàn thờ, ngồi cắn.

Tiết Hàm giận đến hộc máu bỏ đi, mà ta cũng bị nhốt ở từ đường ba ngày. Trong thời gian ấy nương với tỷ tỷ có đem thức ăn và chăn lại cho ta, ta hết ăn rồi ngủ, ngủ dậy ăn tiếp, thế là béo lên vài cân.

Đến ngày thứ ba, ta cuối cùng đã được thả.

A Tử tới tìm ta: “Có gặp Tam lang không?”

“Có. Hắn nói hắn phải xử lý vài việc, mấy ngày sau sẽ đến đón người.”

A Tử cao hứng ôm ta: “A Mi, cảm ơn người!”

Tam lang kia làm việc cũng rất nhanh, ngay chiều hôm ấy ta đã thấy hình dáng hắn trong thư phòng của cha rồi. Hắn với cha nói chuyện, ta len lén nghe lỏm được vài câu, cái gì “Tình cảm đã trao đi rất khó dứt bỏ, chỉ tại bản thân lúc trước đã mềm yếu khuất phục cường quyền”, cái gì “Con người đều có tình cảm,

Trầm đại nhân chê cười rồi”, cái gì “Khiến Trầm đại nhân từ bỏ những thứ mình yêu thích, tại hạ không sao có thể đền đáp được”.

Bên tai ta bỗng có người thổi gió: “Nghe trộm được gì?”

Ta bị Tiết Hàm dọa đến mồ hôi đầy người. Tên này luyện kinh công học kiếm pháp không đi giúp đời, suốt ngày bay qua bay lại không tiếng động hết như ma.

Bên trong thư phòng, cha đang khách khí nói: “... Lão phu đã đem nó giao phó cho cậu, nó là bảo vật trong lòng lão phu, mong công tử sau này có thể bảo vệ nó chu đáo...”

Tiết Hàm tò mò: “Dượng nói ai vậy?”

Ta lo lắng người bên trong nghe được, vội vàng choàng tay bịt miệng hắt lại.

Đi ra xa, Tiết Hàm hỏi ta: “Người có cùng tiểu tử người Hồ kia đi Lạc dương không?”

Tiết Hàm khinh thường Tô Thập, thiếu gia tướng quân phủ tất nhiên sao có thể coi một người diễn xiếc nhỏ bé ra gì? Nhưng mà ta lại thích Tô Thập ngay thẳng hào phóng, xử sự chân thành. Tiết Hàm cả ngày chỉ biết trưng ra khuôn mặt xinh đẹp, so ra ta vẫn thích Tô Thập luôn luôn tươi cười xán lạn hơn.

Ta nhất thời nổi hứng nói: “Có vẻ ta đã gặp người trong lòng rồi.”

Tiết Hàm sững sốt, bật cười ha hả. Thật hiếm thấy cảnh tượng hắt cười đến như vậy, nước mắt nước mũi gì đều chạy ra ngoài hết. Ôi, bọn tiểu nha hoàn thấy cảnh này tối ngủ sẽ gặp ác mộng cho xem.

Ta ghé thăm: “Đủ chưa, có gì buồn cười không?”

Hắn thở gấp: “Người gặp ý trung nhân? Người biết được bao nhiêu gã?”

Ta cãi lại: “Chẳng lẽ phải gặp hết đàn ông trong thiên hạ mới biết được ý trung nhân sao?”

Tiết Hàm không nói.

Ta đắc ý, đem lời của A Tử ra nói: “Ta với chàng trong biển người mê mông vừa thấy đã yêu, chàng là người ta muốn lấy làm phu quân, ta nguyện vì chàng làm mọi chuyện.”

Tiết Hàm không nhịn được lại tươi cười, “Người học những lời vớ vẩn này ở đâu? Đường đường là một tiểu thư lại có thể nói ra những lời không biết nguyên do này.”

Ta nói: “Hai người yêu nhau có gì phải xấu hổ?”

Tiết Hàm rốt cục nghiêm mặt cười lạnh: “Người sao biết là yêu lẫn nhau? Nếu thật sự yêu nhau sao người phải đích thân chạy đi tìm hắn?”

Ta hung tợn nói: “Nếu không yêu nhau, sao chàng có thể tới trước cửa cầu hôn?”

Mặt Tiết Hàm bỗng nhiên trắng bệch, hắn kinh ngạc trừng mắt nhìn ta, hỏi: “Người nói cái gì?”

“Tới cửa cầu hôn ấy. Người lúc này không nghe thấy sao? Cha cũng đồng ý rồi.” Ta học A Tử làm ra một bộ thẹn thùng nhìn lại.

Lông mày xinh đẹp của Tiết Hàm nhíu thành một đường thẳng, trong mắt hình như đang bốc hỏa, đôi môi mím lại cũng rất chặt.

Ta vui sướng nhìn bộ dạng của hắn, dọa được hắn thành thế này cũng thật đáng cao hứng.

Tiết Hàm ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt ta, bỗng nhiên xoay người rời đi. Người này càng ngày càng quái.

Tối hôm đó, chúng ta vui vẻ ăn cơm cùng nhau. Lúc ta đang hăng hái gặm cái chân gà, cha buông đũa xuống: “Ta muốn nói một chuyện.”

Mọi người đều nhìn về phía người, mặt Tiết Hàm bỗng lại hóa trắng, trừng mắt nhìn ta, sau đó lại chăm chú hướng về phía cha.

Cha nói: “Kỳ thật chuyện này là do nha đầu A Mi gây nên.” Nói xong liếc ta một cái, “Sáng nay thế tử của Lạc Dương Vương tới chơi, muốn cùng lão phu...”

“Dượng!” Tiết Hàm đặt đĩa xương, vội vàng đứng lên.

Mọi người bị hấn kinh hoảng. Ta cũng ngừng ăn, kinh ngạc nhìn hấn, không biết hấn lại lên cơn thần kinh gì nữa.

Cha hỏi: “Tiểu Hàm, sao vậy?”

Tiết Hàm trong ánh mắt kinh ngạc của chúng ta, tiến về phía ta, vạt áo nhấc lên, bỗng nhiên quỳ xuống đất nói to: “Dượng, xin gả A Mi cho con!”

Thì ra là muốn ta gả cho hấn.

Ồ?!

Cái gì? Cái gì? Cái gì? Cái gì? Cái gì?

Chân gà rơi lại vào trong bát.

Nương cũng choáng váng: “Tiểu Hàm... Lão gia...” Sau đó lại lớn tiếng hỏi ta, “Con lại làm gì?”

Ta oan uổng kêu to: “Chuyện này không liên quan đến con! Là Tiết Hàm nói!”

Ta hung hăng nạt Tiết Hàm: “Người nói bậy bạ gì đó! Đứng dậy cho ta!”

Tiết Hàm chẳng thèm nhìn ta, lại kiên định nói với cha: “Dượng, xin người gả A Mi cho con. Con hứa sẽ trân trọng bảo vệ nàng thật tốt.”

Ôi trời đất ơi! Da gà da vịt của ta nổi hết lên rồi này.

Cha là người duy nhất giữ được sự nghiêm túc: “Tiểu Hàm, con nói thật?”

Ta lập tức đá Tiết Hàm một cước, “Mau khai thật là người chỉ nói giỡn đi!”

Tiết Hàm lại thẳng cổ nói: “Dượng, con rất thật tâm! Con thích A Mi!”

Ta ngất. Hấn thích ta? Mẹ nó gặp ma rồi!

Ồ, hình như ta đã gặp qua bóng ma của mẹ hấn rồi...(*)

(*) Trầm Mi bảo là “gặp con mẹ nó quỷ”, cụm này có ý chửi, nhưng vừa hay nó cũng có nghĩa là ‘thấy bóng ma của mẹ hấn rồi’.

Tiết Hàm càng ngày càng khoa trương, đến mức muốn khóc luôn rồi: “Dượng, con với A Mi từ nhỏ thanh mai trúc mã, tình cảm vững chắc như vàng. Người thành toàn cho chúng con đi!”

Hay cho câu tình cảm vững chắc như vàng!

Cha quay đầu hỏi ta: “A Mi, con thấy thế nào?”

Ta thấy, đó là: “Theo con thấy, Tiết Hàm say rồi!”

“Vớ vẩn!” Nương đột nhiên rống lên với ta, “Chung thân đại sự, há có thể ăn nói lung tung!”

Quá đúng, ngay cả ta cũng gật đầu.

“Con được Tiểu Hàm để mắt đến, đó là phúc của Trầm gia.”

Cái gì?

Cha cư nhiên cũng đồng ý: “Đúng vậy, thật không thể tưởng được. Con làm sao mà thích được nha đầu điên loạn này chứ?”

Tên Tiết Hàm chết tiệt kia dám gật đầu, tỏ vẻ chính bản thân cũng không hiểu được tình cảm vớ vẩn này, “Nhưng vẫn bố chỉ chấp nhận A Mi, mong dì và dượng tác thành!”

Hấn cư nhiên dập đầu ba cái trước mặt cha. Cha nương vừa mừng vừa sợ, vội vàng đỡ hấn dậy.

Cha ta nói: “Chuyện này quyết định như vậy.”

Cái gì?

Ta kêu to: “Không! Không! Không! Không! Không!”

Tiết Hàm chỉ cười một tiếng, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của ta.

Cha đảo mắt qua: “Con không hài lòng chuyện gì?”

Ta nói: “Con không muốn ấy hử!”

Nương bảo: “Con không lấy Tiểu Hàm, cả đời cũng chẳng ai lấy con đâu!”

Lúc ấy ta tức đến suýt lên tăng xông, hét thật to: “Con không lấy hử, cả đời cũng không cần lấy ai hết!”

Ba người họ sững sốt, sau đó lại cười ha ha.

Ta thật muốn tự sát ngay tại chỗ!

6. Chương 6

Tô Thập

“Bao giờ người đi?” Thuần Hoa hỏi ta.

Ta buông thảo dược trong tay xuống, xoay người nhìn hử. Hử đứng ở cửa ngược hướng ánh sáng, khuôn mặt mơ hồ, trang phục đỏ như máu, trông vừa giống tiên vừa giống quỷ.

Mưa qua đi, sáng sớm bầu trời rất quang đãng, trong rừng sâu vang vọng tiếng kêu không ngừng của chim bói cá. Cuồng phong vũ bão hôm qua đã biến mất hoàn toàn, trên mặt đất chỉ còn vương lại vài phiến lá cây còn ướt.

Ta xoay mặt lại: “Người đuổi ta đi sao?”

Thuần Hoa cười: “Người biết ta sẽ không làm vậy.”

Ta nói: “Pháp thuật và kiếm thuật người dạy, ta học vẫn chưa thông, tạm thời sẽ không rời khỏi đây.”

Thuần Hoa hỏi: “Học thông rồi sẽ đi giết hử?”

Ta chần chờ một chút, “Ta biết người muốn nói gì. Tuy nhiên, dù trong quá khứ ta là ai đi nữa, kiếp này ta là Trầm Mi. Mỗi thù này ta không thể không báo.”

“Người nhớ được bao nhiêu?”

Ta nghĩ một lúc, nói: “Không rõ ràng lắm. Trong trí nhớ của ta người chỉ là một tiểu hồ ly.”

Ta nở nụ cười, Thuần Hoa bắt đầu nhìn ta.

Ta nói: “Người bây giờ khiến ta có cảm giác rất xa lạ. Vì sao ta thành thể này, vì sao người không được vào sách tiên, ta đều không muốn biết. Ta quên, đó là để quên đi sự thật. Ta hiện tại chỉ muốn nhìn về tương lai phía trước.”

Thuần Hoa than nhẹ, xoay người rời đi, lúc sắp đi để lại một câu: “Hương thảo dược này có thể giúp người luyện công.”

Ta nói: “Ta biết.”

Ta sớm biết, nên dù có oán hận cỡ nào cũng đi ‘chăm sóc’ đồng thảo dược.

Lúc trước thanh tịnh tu hành, Thanh Tâm sư thái dạy ta rất nhiều tri thức về thảo dược, ta cũng thường cùng sư tỷ lên núi chữa bệnh cho người dân. Khi đó ta đã không còn là đứa trẻ ham ăn lừa làm nữa. Trải qua cuộc gia biến lớn như vậy, tính cách của ta cũng cẩn thận trầm ổn hơn nhiều. Các sư tỷ sư muội đều

là nữ nhi con nhà quan sa sút giống ta, trong lòng mỗi người đều có một câu chuyện. Mọi người quan tâm chăm sóc lẫn nhau, cứ như thế bình an sống qua ngày trong núi.

Lúc ấy ta bắt đầu luyện kiếm.

Ban đầu Thanh Tâm sư thái nói ta rất có căn cơ, ta cười to không ngớt, bảo rằng lúc nhỏ trừ việc trèo cây bắn chim ra, những việc nữ hồng khác ta chẳng bao giờ mó tay.

Thanh Tâm sư thái nghe xong không nói được một lời, đưa ta một quyển kiếm phổ, căn dặn ta chăm chỉ luyện tập.

Ta nhận lấy kiếm phổ, tùy tiện hươ kiếm vài cái, những chiêu thức ban đầu rất quen thuộc, cứ như vậy một mình ta trong sân múa kiếm. Qua nửa canh giờ, ta bắt đầu thông thạo, giương kiếm thu kiếm ta đều có thể thực hiện rất thuần thục.

Quay đầu lại, chỉ thấy Thanh Tâm sư thái và Diệu Lâm sư tỷ đang đứng, Diệu Lâm sư tỷ nhếch miệng.

Ta nhanh chóng giải thích: “Con chỉ làm bừa thôi.”

Diệu Lâm sư tỷ cảm thán: “Đây chính là Ngư Long Hí Thủy[10] thức thứ nhất! A Mi lại tinh thông dễ dàng đến vậy. Sư phó, đây chính là nhân tài hiếm gặp đấy!”

Dữ dội thế? Ta kinh ngạc nhìn quyển sách và thanh kiếm trong tay. Ta chỉ nhớ những động tác này ta luyện tập mỗi ngày, quan sát mỗi ngày, chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy, huống hồ gì ta mỗi ngày đều tiếp xúc?!

Thanh Tâm sư thái gật đầu, nói: “Tuy rằng không có nội lực nhưng quả thật đã lĩnh ngộ được các chiêu thức. Ta quả không nhìn lầm con.”

Sư thái hỏi ta có muốn học kiếm pháp và đạo thuật không, ta đương nhiên đồng ý muôn vàn lần.

Sư thái nói: ” Pháp thuật bí truyền của sư môn, không thể lộ ra ngoài.”

Vì thế ta chính thức làm một nữ đạo sĩ, đạo hào Diệu Nghi.

Khi đó rất khổ, mặt trời mọc ta phải đến hang động lấy nước, sau đó luyện chiêu ba trăm lần, cuối cùng mới được yên bình ăn sáng. Vài năm sau đã ta đạt được chút thành tựu. Về việc tu hành pháp thuật, ta thiên tư hơn người, chỉ cần một thời gian ngắn đã có thể so tài với sư thái.

Đêm Thanh Tâm sư thái viên tịch, tất cả chúng tỷ muội đều đứng ngoài cửa, người chỉ kêu mỗi mình ta vào.

Sư thái nói với ta: “Diệu Nghi, lúc trước con đến đây, ta đã tính được số phận con rất long đong, vô duyên với phàm thế. Nếu con không muốn chịu nổi khổ vô biên kia, như vậy hãy kế thừa y bát của ta, tiếp quản đạo quán sống thanh tịnh qua ngày đi. Lấy thiên tư của con, trong tương lai chắc chắn trở thành tông sư đệ nhất.”

Mặt ta đầm lệ, nhưng vẫn kiên cường nói: “Sư phụ ưu ái, Diệu Nghi ghi nhớ trong lòng. Tuy nhiên thù nhà chưa báo, đồ nhi không thể tháo gỡ nút thắt trong lòng, cũng không thể nào tĩnh tâm tu hành, huống chi phải gánh vác một trọng trách như thế. Mong sư thái tha thứ!”

Sư thái thở dài: “Tính tình của con thật...”

Bởi vì tính cách ngang ngạnh này, ta quả thật đã chịu không ít đau khổ, nhưng ta vẫn cương quyết giữ vững lập trường của mình. Ta là người của Trâm gia, ta thừa hưởng sự cứng cỏi của Trâm gia. Thà rằng ngọc vỡ còn hơn ngói lành.

Thiên Bảo năm thứ mười bốn, ta hứa hôn với Tiết Hàm. Cũng chính năm đó, An Lộc Sơn làm phản.

Khi tin tức truyền đến, Tiết Hàm bị cha hắt triệu ngay về, ta lúc ấy đang ở dưới mái hiên đầu dãy. Ta nghe nương lo lắng hỏi quần gia: “Việc này là sự thật?”

Quần gia nói: “Tin tức đã truyền đi khắp nơi, người trong kinh thành lúc này chỉ sợ đang rất hoang mang.”

Nương lại hỏi: “Lão gia nói gì?”

“Lão gia nói ngài sẽ cùng những đại thần khác bàn bạc kế sách, không cần chờ ngài trở về dùng cơm.”

Nương sầu muộn thở dài một hơi, “Đang êm đẹp sao lại làm phản? Không phải bảo rằng thiên hạ thái bình sao?”

Ta tò mò, ghé người qua cửa sổ, “Nương, An Lộc Sơn kia làm phản thì đã sao?”

Nương cả kinh, nhưng thấy ta lại thở ra một hơi nhẹ nhõm. Người dẫn ta vào trong, nhẹ nhàng vuốt tóc ta: “A Mi, những lời này không được nói trước mặt người khác, biết chưa?”

Ta nói: “Toàn bộ người dân trong kinh thành đều đang lo âu sao? An Lộc Sơn kia là loại người nào? Hoàng đế có phải vẫn cả ngày ở bên cạnh quý phi nương nương, không để ý tới triều chính?”

Mặt nương trắng bệch, nhẹ giọng quát: “Lời này không được nói bậy! Sẽ mất đầu đấy!”

Ta ngẩng đầu lên nhìn trời. Phía Tây Bắc gió nổi mây tuôn, bây giờ chưa phải hoàng hôn nhưng sắc trời đã đổi sang màu đỏ nhạt. Ta cảm thấy bất an, nói với nương: “Nương, chúng ta rời đi kinh thành đi.”

Nương nở nụ cười: “Nha đầu ngốc, con nói gì thế? Kinh thành hiện không phải nơi an toàn nhất sao?”

“Nhưng...”

“Con yên tâm đi, cuộc tạo phản này không bao lâu sẽ được xử lý gọn gàng.” Nương sờ sờ đầu ta, “Đi chơi đi.”

Ta đi ra ngoài vài bước, quay đầu lại, nương vẫn ngồi ở chỗ kia, gương mặt đậm vẻ u sầu, quần áo màu xanh lục lại càng làm tăng vẻ tiêu tụy của người, hình ảnh kia giống như một đóa hoa kiều mỹ đang tàn lụi.

Trong lòng hơi kinh hãi, lắc đầu, lại đi ra ngoài.

Ngày ấy cha quả thật không trở về ăn cơm, trong nhà bỗng nhiên trống vắng, hạ nhân đều tự giác an tĩnh rất nhiều. Cảm giác bất an bao trùm toàn bộ Trầm gia.

Ta ăn cơm xong liền leo lên nóc nhà ở từ đường hóng gió, nhìn ra quang trời phía tây đang dần nhuộm sắc chiều tà. Thật quá yên tĩnh, ta có thể nghe rõ ràng những âm thanh xôn xao của các linh hồn. Vài bóng đen chợt lóe lên rồi biến mất nơi bờ tường của sân.

Ta nôn khá trầm trọng, không hiểu tại sao người ta lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhị Thái Công đến bên cạnh ta, “Thể chất của con đặc thù, chắc hẳn là đã cảm nhận được?”

Ta hỏi: “Sao thế ạ?”

Nhị Thái công nói: “Địa giới hỗn loạn.” “Vậy là sao?”

Nhị Thái Công nhìn về phía Tây, trầm trọng nói: “Thiên hạ ắt đại loạn.”

Ta lại bảo: “Đây là đất dưới chân thiên tử.”

“Thiên tử thì sao nào? Chẳng qua là số mệnh khác với người thường thôi. Năm nay long huyết lệch vị, phong thủy rối loạn, vận mệnh của Đại Đường không biết sẽ đến đâu.”

Ta mở mắt nhìn về những đường vân màu đỏ phía cuối chân trời, nỗi sợ trong lòng càng ngày càng lớn. Ta bỗng nhận ra, những ngày có thể vui sướng tùy tâm này, một đi sẽ không quay lại.

“A Mi.” Tiết Hàm ở bên dưới gọi ta.

Ta cúi đầu nhìn xuống. Hắn đã thay quần áo, trang phục được cắt may tinh tế, vô cùng vừa vặn, cũng không còn bộ dáng thư sinh suốt ngày chỉ biết trong nhà nữa.

Hắn đã thay đổi.

Từ sau khi đính hôn, ta với hắn không nói chuyện nhiều, mỗi lần gặp mặt nếu ta không trùng mắt nhìn hắn thì cũng sẽ tìm biện pháp nào đó phá hắn. Nhưng tên kia chưa hề có một câu oán trách, trên mặt luôn luôn hiện lên nụ cười dịu dàng.

Nhưng hôm nay cả hai chúng ta đều nặng trĩu tâm sự, biểu tình nghiêm túc, những ân oán xưa cũ cũng không nhắc tới nữa.

Ta hỏi: “Người cũng đã biết?”

Hắn gật đầu, khuôn mặt hiện rõ vẻ tiêu điều xơ xác.

Biểu hiện như vậy khiến ta thấy xa lạ, dường như hắn không còn là Tiết Hàm trước kia nữa.

Có lẽ đã thấy được sự bất an của ta, Tiết Hàm cũng nhảy lên nóc nhà đến ngồi cạnh ta. Chúng ta cùng nhau nhìn ánh nắng chiều vàng rực, thật lâu không nói gì.

Tiết Hàm mở miệng trước, hắn nói: “Cha ta gọi ta trở về, cha nói người đã nhận mệnh của Hoàng thượng, vài ngày nữa sẽ xuất chinh.”

Ta hỏi: “Chiến tranh sao?”

Tiết Hàm gật đầu: “An Lộc Sơn thế như vũ bão, người Hồ đạo gần đây lại mạnh động, thế nhưng quân đội của chúng ta ngày một suy tàn.”

Ta bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Tiết tướng quân sẽ khai hoàn trở về.”

Tiết Hàm kinh ngạc nhìn ta, có lẽ đây là lần đầu tiên hắn nhận được một lời khích lệ ôn nhu như thế từ ta, biểu hiện rất cảm động.

Ta có chút không tự nhiên, gãi gãi đầu, đứng lên, “Ta trở về.”

Tiết Hàm ngay lúc ấy nắm lấy tay ta. Tay hắn rất nóng, giữ chặt vào cổ tay ta khiến ta có chút kích động. Ta kinh ngạc nhìn hắn, trong ánh mắt kia có một loại tình cảm xa lạ ta chưa hề thấy, vừa dịu dàng vừa trĩu mến. Ta hơi mơ màng.

Tiết Hàm nhẹ nhàng bảo: “A Mi, ngày đó nàng nhớ không nên chạy lung tung. Cứ ngoan ngoãn ở nhà được chứ?”

Ta ngơ ngác gật đầu.

Hắn buông lỏng tay ta. Ta được vài bước, quay đầu lại nhìn, hắn vẫn ở đấy dõi theo ta với đôi mắt nhu tình như nước. Nhưng kỳ quái là, lần này, ta tuyệt không cảm thấy mất tự nhiên. Ngược lại ta rất ư là an tâm, còn lấy làm thích ý.

Bởi vì quay đầu lại sẽ thấy hắn.

Một khoảng thời gian sau đó, cha ta thường đi sớm về trễ, Tiết Hàm cũng thường xuyên quay về nhà mình. Tỷ tỷ mỗi khi về nhà lại cùng nương thảo luận chiến sự trong tâm trạng u sầu. Bọn hạ nhân người người hoảng sợ, đi qua đi lại trong vườn với tâm trạng bất an.

Ta tự giác an phận rất nhiều, sau khi nghe Tiết Hàm căn dặn cũng không chạy đi chơi nữa.

Một ngày nọ, y tới tìm ta, cách một bức tường, y nói cho ta biết hắn sắp rời đi.

Ta kinh hoảng: “Người đi đâu?”

Người đó ưu thương nói: “Người cha ta phái đi đã tìm thấy ta, hiện tại ta phải trở về.”

Ta nhìn y, quả thật hắn đã đổi sang một bộ quần áo mới tinh, chất liệu đắt tiền, trên đầu cài một cây trâm bạch ngọc. Bình thường y đã rất tuấn tú, sự biến đổi này khiến y giống như một vương tử cao quý. Nhưng y như vậy khiến ta không có cảm giác thân quen.

Ta hơi khó tiếp nhận: “Người đi rồi, về sau ta tìm ai chơi?”

Tô Thập rất rộng lượng, mỗi lần chơi đùa y đều nhường ta, chẳng giống Tiết Hàm lúc nào cũng muốn thắng ta cho bằng được.

Tô Thập nghe lời này của ta, dở khóc dở cười nói: “A Mi, người không còn bé nữa, đến tuổi kết hôn rồi. Sau này người ít chơi lại, cố gắng học một chút nữ công.”

Ta bĩu môi: “Sao ai cũng nói thế chứ, ta sắp kết hôn với Tiết Hàm thôi mà.”

Tô Thập kinh hãi, lớn tiếng hỏi: “Cái gì?”

Ta nhún nhún vai, “Hắn nói thích ta, muốn kết hôn với ta, cha với nương cũng vui vẻ đồng ý rồi. Người nói đi, một người như ta, nếu hắn không lấy thì sẽ không ai thèm lấy sao?”

Nhưng ánh mắt Tô Thập giống như đang bốc lửa, “Người... sắp kết hôn?”

Ta nói: “Người cho là ta nguyện ý à?”

“Người thích hắn ư?”

Ta nhớ đến lời A Tử, lại hồi tưởng buổi chiều trên nóc nhà, cảm thấy Tiết Hàm không quá đáng ghét như mình vẫn nghĩ. Vì thế ta nói: “Chắc là có một chút.”

Mặt của Tô Thập liền biến trắng.

Ta có chút bất an, “Tô Thập, ta cũng rất thích của người.”

Tô Thập nghe xong, bất đắc dĩ cười cười. Y vươn tay sờ đầu ta. Ta còn chưa thấy rõ động tác, nháy mắt một nhúm tóc của ta đã nằm gọn trong tay y.

Y cười với ta, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Một chút gì đó để ta nhớ về người. A Mi, ta sẽ trở lại thăm người.”

Tô Thập cứ như vậy bỏ đi.

Mất đi bằng hữu, ta càng thêm cô quạnh. Chính lúc ấy, nương bị bệnh.

Nương vốn có bệnh cũ, mỗi năm khi trời chuyển lạnh người sẽ ho khan. Nhưng năm nay căn bệnh lại đặc biệt nghiêm trọng, mỗi buổi sáng người sẽ phát sốt. Chúng ta đổi đại phu, đổi thuốc, bệnh tình kéo dài hơn một tháng, vào đông không hề thuyên giảm, ngược lại càng thêm nặng.

Đàn ông bận rộn, tỷ tỷ lại đang có thai không thể thường xuyên về nhà, nhất thời Trầm phủ rơi vào trạng thái hỗn loạn. Ta giúp nương uống thuốc, uống xong bỗng nhiên người không ngừng ho khan, khạc ra đàm, trong đàm còn lẫn thêm máu tươi.

Ta hoảng sợ.

Trong hạ nhân trong phủ âm thầm bàn luận nói: “Bệnh của phu nhân có vẻ rất nguy hiểm.”

“Năm nay là năm hạn, vừa chiến tranh lại thêm bệnh tật.”

“Nghe nói phản quân đang hướng về phía chúng ta.”

“Không phải long mạch Đại Đường lệch vị sao?”

Ta lớn tiếng quát: “Đang nói gì đấy?”

Hai người hầu lớn tuổi bị ta làm hoảng hốt.

Ta băng lãnh nói: “Thiên tử vẫn đang ngồi trong Đại Minh cung! Vận mệnh Đại Đường là thứ các người có thể tự do luận bàn? Nếu chuyện này truyền ra, các người đừng mong giữ được đầu mình!”

Toàn bộ hạ nhân đều run sợ, dùng ánh mắt khó tin nhìn ta như đang nhìn một người xa lạ.

Ta không kiên nhẫn phát tay: “Lui xuống hết cho ta, phu nhân cần nghỉ ngơi.”

Tất cả mọi người đều lui ra ngoài. Nương nằm trên giường nhìn ta, ánh mắt vui mừng, quanh tròn mắt hình như ngân nước. Ta lại cảm thấy một cảm giác buồn bực không rõ trong lòng.

Sau đó ta giúp nương quản lý gia đình. Trước nay ta vốn nhàn tản không quan tâm gia sự, không hề có uy tín trong phủ. Nay để khiến người khác phục tùng không thể không trưng ra bộ mặt lạnh. Lâu ngày, hạ nhân trong phủ đều bàn tán rằng Nhị tiểu thư đã bị thứ gì đấy nhập rồi.

Khó trách bảo, làm chủ ba năm ắt gây hiềm. Bây giờ mới thấy được sự vất vả của nương.

Một ngày kia ta ở thư phòng kiểm kê sổ sách, Tiết Hàm xuất hiện.

Đạo gần đây Tiết Hàm vừa lĩnh một chức quan trong triều, công sự bận rộn nên chúng ta rất ít chạm mặt. Bây giờ gặp nhau, hắc hình như cao hơn một chút, đen đi một chút, nhưng đôi mắt toả ra sáng như một ngôi sao trong đêm tối.

Ta biết người khác đều khen hắc anh tuấn, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy hắc đẹp trai. Nhận ra điều này khiến mặt ta càng ngày càng nóng.

Tiết Hàm đi vào, nhẹ giọng hỏi ta: “Đã trẻ thế này còn làm việc?”

Ta nói: “Ta không giỏi với các con số, đồng sổ sách này tốn khá nhiều thời gian.”

Hắc mĩa mai: “Lúc trước ta dạy, không phải ai đó sống chết không chịu học sao?”

Ta cười khở: “Khi đó nào biết sẽ có ngày hôm nay?”

Ánh mắt Tiết Hàm ảm đạm, nói: “A Mi, nàng vất vả rồi.”

Ta buông sổ sách trong tay, đi đến bên người hắc: “Tình huống thật sự rất tệ sao?”

Tiết Hàm mệt mỏi gật đầu, “Tuy rằng hiện tại cha có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng quân phản loạn thế lực rất đông, chuẩn bị lại kỹ càng. Cha và đại ca đã kẹt lại trong thành mười ngày nay...”

Mấy năm nay, hoàng đế tín nhiệm bừa bãi An Lộc Sơn, phạm là người nói những câu bất lợi cho An Lộc Sơn, hoàng đế đều giao cho hắc tùy ý xử trí. Bản thân hoàng đế trầm mình trong sắc đẹp của quý phi, không hề quan tâm chính sự. Nay phản quân đột kích, chúng ta bại trận liên tục cũng chưa bao giờ được ngó tới.

Gương mặt mệt mỏi của Tiết Hàm lại ẩn chứa loại tuấn mỹ khiến tâm thần người khác chấn động. Một người luôn tự tin như hắc, luôn phần chấn như hắc không ngờ cũng có bộ mặt ưu sầu.

Ta cảm thấy nên an ủi Tiết Hàm một chút, vì thế ta nhẹ nhàng cầm tay hắc, kéo hắc ngồi xuống, sau đó rót một chung trà đưa qua.

Tiết Hàm được quan tâm thì lấy làm kinh hãi, vừa cảm động vừa vui mừng. Ta hơi mất tự nhiên, liền chỉ vào trà nói: “Là trà hoa nhài, người nếm thử đi. Ta biết những lời trấn an bình thường người đã nghe quá nhiều. Ta chỉ muốn nói, việc gì cũng có thiên mệnh, người tốt sẽ được hồi đáp.”

Tiết Hàm y hệt như nường lộ ra sự mừng rỡ, nói: “A Mi, nàng đã trưởng thành.”

Ta hỏi: “Trưởng thành là tốt hay không tốt?”

Hắc nói: “Vừa tốt, mà lại không tốt. Ta hy vọng nàng có thể thành thực hiểu chuyện, lại hy vọng nàng có thể vĩnh viễn vô ưu vô lo.”

Ta lại hỏi: “Vậy ta chính là thành thực hiểu chuyện?”

Tiết Hàm cười: “Hiểu chuyện, nhưng chưa hắc là thành thực.”

Ta nói: “Ta không hiểu.”

Hắc buông chén trà, thật cẩn thận cầm tay của ta, giống như đang nâng niu vật quý. Sau đó dịu dàng trìu mến nhìn ta, nói: “Không vội, nàng sẽ hiểu thôi.”

Bốn ngày sau khi hắc nói ra câu ấy, tin dữ truyền đến, phản quân phá thành, Tiết lão tướng quân tử trận, Tiết đại ca sống chết không rõ.

Ngày ấy trời mưa thật lớn, phía chân trời sấm gầm chớp giạt. Duy chỉ ta có thể nghe thanh âm võ toang, cảm giác được sự đảo lộn hỗn mang, trời đất sụp đổ... Sự biến đổi ấy làm ta vô cùng sợ hãi, ta vội vàng chạy trốn trên hành lang thật dài, bọn hạ nhân bị ta đâm cho ngã trái ngã phải lại không dám thốt ra nửa tiếng oán thán.

Tiết Hàm mặc binh giáp đen tuyền, cả thân thể bị nước mưa thấm ướt. Tay chống lên kiếm, thân ảnh thẳng tắp đứng giữa đại sảnh, trông hắc chẳng khác gì một pho tượng. Nước mưa theo thân thể chảy xuống mặt đất, đọng lại thành một vũng lớn.

Ta đi đến tiền sảnh, hắc ngẩng đầu lên nhìn, trong đôi mắt đen tối âm trầm kia cuối cùng đã hiện lên một tia sáng.

Ta đi qua, cầm đôi tay đã ướt sũng lên, nói: “Người phải đi?”

Về mặt người đứng đó chứa đựng sự đau thương dữ dội, lại có chút không nữ, “Ta phải đi trợ giúp Nhị ca và Tam ca.”

Ta cảm thấy tim mình đang bị thứ gì đó đè lên, nặng trĩu, khiến ta ngay đến hít thở cũng khó khăn. Ta nắm chặt hắc, nói: “Phải chú ý phía Tây.” Trực giác nói cho ta biết, hắc phải lưu tâm về phía Tây.

Tiết Hàm cười quyến luyến, đưa tay chạm vào má ta. Bàn tay ấy lạnh lẽo ướt át, nhưng lại khiến ặt ta nóng bừng.

Cảm giác ấy xa lạ quá, tâm tình ta bỗng chốc hoảng loạn vô cùng.

Tiết Hàm lấy một túi vải đỏ từ trong ngực ra, bên trong là một khối ngọc bích ngũ bức triêu thọ[11] tinh khiết hoàn mỹ.

“Đây là di vật của nương, người muốn ta sau này giao lại cho thê tử. A Mi, nàng nhận lấy đi.”

Ta kinh ngạc nhận lấy. Bỗng nhiên một tiếng sấm thật lớn nổ ra, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển. Mấy nha hoàn nhất gan hợ hãi thét lên, cũng đúng lúc ấy Tiết Hàm ôm lấy cổ ta.

Sức của hắc cũng rất lớn, ta cảm nhận rõ ràng hắc đang run rẩy, những giọt nước trên bộ quân giáp thấm sang làm ướt y phục của ta.

Ta vẫn chưa kịp phản ứng, Tiết Hàm đã buông tay, hắc ôm quyền chào ta, sau đó không hề quay đầu lại bước thẳng vào làn mưa .

Ta ngơ ngàng nhìn lại, mưa to đã cản hết tầm mắt, chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí và âm thanh của vó ngựa ngày càng xa.

Cha đi tới, đặt tay lên vai ta.

7. Chương 7

Quang Kỷ

Những ngày theo Thuần Hoa tu luyện trong núi vô cùng điềm nhiên thanh tịnh.

Từ lúc ta khôi phục một chút trí nhớ, thái độ của Thuần Hoa với ta liền thay đổi. Không còn ngược đãi, thay vào đó là quan tâm mười phần, dù hắc luôn im lặng ít nói nhưng lại chu đáo cẩn thận. Hắc nói ta có ân với hắc, nhưng đó là ân đức gì, lại có thể khiến một kẻ như hắc từ bỏ tiên tịch lưu lại trần thế? Ta nghĩ, đó không chỉ là ân đức, nhưng nếu buộc ta phải nói đó là gì thì ta thật sự không thể.

Ta trời sanh tính lười biếng, vài năm trước do thể cực bức bách nên phải sống độc lập, tự mình cố gắng sinh tồn, có được kết quả như thế đã là rất khó khăn rồi. Nhưng hiện tại có người tận tâm hầu hạ ta, bản tính bị vui dập lâu nay lại có cơ hội trỗi lên.

Việc luyện công ta chưa bao giờ dám chậm trễ, trừ điều đó ra sinh hoạt thường ngày của ta chỉ có hai chữ ăn và nằm. Có vẻ Thuần Hoa không thể chịu được cảnh mỗi ngày ăn cải trắng luộc nữa, cuối cùng hắc cũng ra tay đoạt lại quyền đầu bếp.

Ta với Thuần Hoa đều thích ăn gà. Một lão hồ ly ngàn năm đạo hạnh như hần, ở phương diện chế biến món gà tất nhiên sẽ có bí quyết riêng. Nhưng tên đó vô cùng keo kiệt, không chịu chỉ ta phương pháp, vì thế ta chỉ có thể ngồi bên ngoài giữ lửa nghe mùi thức ăn thơm lừng, không nhìn được luôn mồm thức giục hần nhanh lên một chút.

Thuộc hạ của Thuần Hoa đôi khi sẽ đến bái kiến. Bọn họ đều là yêu hồ tu luyện đã mấy trăm năm, tuấn nam tiêu sái, mỹ nữ xinh đẹp động lòng. Có lúc chạm mặt, bọn họ dù tò mò nhưng vẫn cung kính cúi chào ta.

Ta hỏi Thuần Hoa: “Các người bình thường làm gì?”

Thuần Hoa nói: “Tự tu luyện, khi có mâu thuẫn phát sinh ta sẽ ra mặt xử lý.”

“Vậy địa vị hồ vương của người thật không có ý nghĩa rồi?”

Thuần Hoa cười lạnh: “Thế người cảm thấy Hoàng đế của các người biến giang sơn thành nơi chướng khí mù mịt là việc rất ý nghĩa?”

Ta ghen lời, sừng sốt hồi lâu, lại hỏi: “Người có vợ chưa?”

Thuần Hoa trừng mắt nhìn ta, “Người hỏi điều này làm gì?”

Ta buông tay: “Con người chỉ sống vài mươi năm nhưng đều phải ba vợ bốn nàng hầu. Huống hồ người lớn tuổi như vậy, cưới vài người vợ, sinh thật nhiều con là chuyện cũng rất ư bình thường.”

Mặt Thuần Hoa xanh mét, một ngọn lửa vô danh bùng hực hiện lên trong mắt. Không phải ta đã chạm đến vết thương lòng của hần chứ?

Ta vội chuyển hướng: “Coi như ta chưa nói gì cả. Thật sự độc thân không có gì không tốt, nhìn ta này, ta cũng là một đạo cô.”

Sắc mặt Thuần Hoa dịu đi một ít, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nhìn ta, nói: “Tĩnh Sơ, tính tình của người...”

Ta nói: “Ta là Trầm Mi.”

Thuần Hoa trầm mặc.

Khi thân thể ta đã gần bình phục, Thuần Hoa hỏi: “Trong núi ngọt ngào hơn nửa năm, người muốn ra ngoài dạo không?”

Ta vừa nghe, lập tức hưng trí bừng bừng: “Chúng ta xuống núi chơi đi! Tháng giêng có hội chùa, lâu rồi ta không ăn kẹo hồ lô.”

Thuần Hoa nghe đến ba chữ kẹo hồ lô, biểu cảm không tự nhiên lắm, thở dài một hơi.

Chúng ta xuống núi. Việc này đối với người thường thật không phải là chuyện dễ, tiêu phu lên núi đốn củi ít nhất phải hai ba ngày mới trở về. Tuy nhiên ta được ngồi trên lưng lão hồ ly, cưỡi mây đạp gió, trong nháy mắt đã đến bên ngoài cửa thành.

Trong thành quả thật rất náo nhiệt, chơi đèn rồng, xướng tuồng, đi cà kheo, rộn ràng nhốn nháo, hân hoan vui sướng.

Ta một tay cầm kẹo hồ lô, một tay cầm xiên thịt dê, vật vã chen chúc trong đám người đông nghịt. Thật đáng thương lão hồ ly vẫn theo phía sau ta, một thân quần áo đẹp đẽ sang trọng đã bị ép đến không còn hình dạng ban đầu. Hần chính là cổ tình trượng ra gương mặt tuần tú gây thị phi, làm hạc giữa bầy gà như vậy khỏi cần giải thích cũng biết sẽ bắt mắt đến mức nào.

Từ sau năm mười bốn tuổi thường chuẩn ra khỏi nhà cùng Tô Thập đi xem ảo thuật, ta đến giờ vẫn chưa có được giây phút nào hào hứng đến thế. Cho nên nhất thời bản thân có chút nổi loạn, hành động hơi phần khích, ăn uống thả cửa, không ngừng quán lấy Thuần Hoa vùi ăn quà vặt, hoàn toàn không có sự thành thực ổn trọng mà cô gái ở tuổi ta nên có.

Thuần Hoa bị ta đeo đến mất hết kiên nhẫn, trực tiếp dúm túi tiền vào tay ta, “Muốn ăn cái gì tự mình mua đi!”

Ta mới ăn xong bơ đường, quay đầu lại thì thấy có người bán đậu hươg Hồi, bỗng nhiên vừa mừng vừa sợ, vội chụp Thuấn Hoa tay áo, ồn ào: “Tiết Hàm! Tiết Hàm! Có đậu hươg hồi này...”

Câu vẫn chưa nói hết, chính ta cũng giật mình.

Người bên kia toát ra hơi thở lạnh lẽo, cao ngạo xoay đầu sang chỗ khác, trên mặt Thuấn Hoa không tìm được chút biểu cảm nào, loại xa cách lạnh nhạt này làm ta rất khấn trương.

Ta sợ hãi gọi hắn một tiếng: “Vừa rồi... Thuấn Hoa...”

Lão hồ li lạnh lùng trợn mắt nhìn ta, dằng tay ra, quay người bước đi.

Ta vội vàng đuổi theo, không quan tâm đến thứ trong tay.

Thuấn Hoa không phải người, chỉ cần sử dụng chút pháp thuật có thể tự nhiên xuyên qua đám người, uyển chuyển quỷ my, vừa chớp mắt liền không thấy bóng dáng. Ta hiện là phạm nhân, sao có thể đuổi kịp đây.

Không có cách nào, đành phải thi triển một pháp thuật nho nhỏ.

Lúc ta theo con bướm tìm được hắn, người nào đấy đang nhàn nhã ngồi ở chỗ tốt nhất tại trà lâu, trên bàn bày một bộ trà cụ. Hắn ngồi cao ngạo tao nhã, hấp dẫn mọi ánh mắt chung quanh.

Ta thở hổn hển một hơi, đi về phía hắn.

Ngay sau đó, bên ngoài phóng lên một cột lửa. Ánh sáng rực rỡ của đám lửa thẳng hướng lên trời, nổ rộ thành nhiều đóa hoa chói lọi. Mọi người bên dưới không ngừng hoan hô tán thưởng, điều này khiến không khí của buổi đêm được đẩy đến điểm đỉnh.

Ta dường như lại nghe được âm thanh trong trẻo của Tiết Hàm: “A Mi, nàng xem pháo hoa kìa, thật đẹp.”

Vì thế ta đứng lại, ngửa đầu nhìn trời cao, nhìn nhìn từng đóa hoa lướt qua trên bầu trời, cảm giác chúng nó là một gia đình nho nhỏ hạnh phúc. Rực rỡ, nhưng quá ngắn ngủi.

Một đêm của nhiều năm về trước, Tiết Hàm từng nắm tay ta, cùng nhau ngắm nhìn từng bông hoa nổ rộ rồi lại lụi tàn. Chúng ta bị đám người đang náo nhiệt xô đẩy, hắn vòng tay ôm ta. Ta dựa vào hắn, mỉm cười, ngắm đầu nhìn pháo hoa nổ rộ.

Thời khắc ấy, ta hiểu được thế nào là niềm vui chóng tàn...

“A Mi...” Thuấn Hoa gọi ta.

Ta quay đầu lại. Quần áo đỏ tươi của Thuấn Hoa như một ngọn lửa đang điên cuồng thiêu đốt, chói mắt, thật chói mắt, điều này hoàn toàn đối lập với vẻ mặt dịu dàng của hắn.

Sự sầu lo trong đôi mắt của hắn không phải dành cho Tịnh Sơ, mà là cho ta. Ta mỉm cười, ngồi xuống bên người hắn, nâng lên chén trà.

Lúc này bên cạnh có người nói: “Biết gì không? Hoàng Thượng vừa phong cho Tiết Hàm làm hữu Thừa tướng.”

Ta hơi chấn động.

Sau đó một người khác nói tiếp: “Còn nghe nói, Hoàng Thượng muốn đem Huệ Giác công chúa gả cho hắn.”

Chén trà trong tay tuột ra, vỡ nát trên đất.

Thuấn Hoa kéo một tay của ta, nắm thật chặt.

Ta mờ mịt nhìn hắn, vẫn chưa phản ứng. Ta nói: “Ta lỡ tay.”

Hắn cúi đầu nói: “Ta biết.”

Mọi người trong trà lâu đều nhìn sang phía này.

Thuấn Hoa nhanh chóng bắt lấy tay ta, cả hai lập tức rời trà lâu. Chúng ta vẫn đi, vẫn đi, xuyên qua đám người náo nhiệt, quay lưng về phía bầu trời đầy hoa lửa, quay lưng lại với một cảnh phồn hoa.

Hắn mang ta về núi.

Ta một mình ngồi trên hiên nhà. Ánh trăng tỏa sáng trên cao, chim muông trong núi hiện tại đều chìm vào giấc ngủ, đâu đó phía xa vang lên vài tiếng sói tru. Gió thật lạnh, chút không khí rộn rã ban nãy đều đã bị đánh tan. Thân thể ta không chịu được hơi run run.

Núi rừng mênh mông, ngăn cách với bên ngoài. Người nhà của ta, người ta yêu thương đã không còn bên cạnh ta. Vết thương đã lành, pháp thuật cũng tiến bộ hơn trước, nhưng lại không thể xác định phương hướng cho bản thân. Yêu không thể, mà hận cũng không, bây giờ ta có thể làm gì chứ?

Ngày ngày mơ về Trường An an tường yên tĩnh, giấc mộng của ta luôn bao phủ sắc vàng ấm áp, luôn có tiếng cười, của ta, của nương và tỷ tỷ, còn của Tiết Hàm. Tiết Hàm rất ít khi cười ra tiếng, nhưng mà tiếng cười của hắn lại tựa âm thanh phát ra từ huyền cầm, ngân vang bên tai ta. Đến khi tỉnh lại, dư âm vẫn còn đâu đây.

Khi đó ta luôn suy nghĩ, ta bắt đầu yêu hắn từ khi nào? Từ bé nô đùa cùng nhau? Hay lúc ở cạnh nhau trong mưa gió? Ta bắt tri bắt giác đã dành cho hắn tình cảm thật sâu đậm.

Nhưng Tiết Hàm, vì sao lúc ta yêu người sâu đậm như vậy người lại tổn thương ta?

Mặt ta đã trở nên buốt giá.

Phía sau có động tĩnh.

Ta nói: “Ta hận hắn.”

Người đằng sau không nói lời nào, sau một lúc lâu, một vật xù xù chạm vào tay ta.

Ta kinh ngạc cúi đầu. Đôi mắt thủy tinh xinh đẹp của hồ ly đang nhìn ta, trong ánh mắt hiện lên sự thân thiết lẫn chút luyến tiếc đau thương.

Ta nhìn nó, sau đó nở nụ cười, tay chộp tới ôm hồ ly vào lòng.

Hồ ly hơi chống cự một chút, sau đó dịu ngoan nằm trong lòng ta. Ta vuốt ve bộ lông mềm mại sáng bóng của nó, lòng cảm giác ấm áp, tâm tình cũng ổn định được phần nào.

Ta nhẹ giọng nói: “Nếu không vì chữa thương cho ta, tiêu hao hơn phân nửa pháp lực, thiên kiếp của người cũng không đến sớm như vậy?”

Tai hồ ly giật giật, không phát ra tiếng động.

Ta thở dài, “Tốt với ta như vậy, vì Tịnh Sơ sao? Nàng là thượng thần, chẳng quản thảo được trong thiên hạ. Một ngày đang hái cỏ linh chi tại đỉnh núi Tử Vi thì thấy một tiểu hồ ly đang hấp hối. Tịnh Sơ tính tình cởi mở, lại có vài phần bướng bỉnh, không tuân theo quy củ trên thiên đình, cả gan cho tiểu hồ ly ở lại trên trời. Không ngờ rằng lại đắc tội Hắc Đế.”

Hồ ly trong lòng hơi run lên.

Ta tiếp tục nói: “Tiểu hồ ly kia dám xông vào thiên đình trộm cỏ linh chi, là vì cứu tính mạng mẫu thân nó. Cuối cùng một ngày nọ, nó cống Tịnh Sơ đến đỉnh núi Tử Vi. Lần này, nó bị bắt. Dựa theo luật lệ thiên đình, phải bị thiên lôi oanh đỉnh đến chết. Tuy nhiên, Tịnh Sơ lại xông đến hình đàn (pháp trường) cứu, lén lút đưa hồ ly xuống thế gian.”

“Sự kiện này náo động quá lớn, Hắc Đế không chịu tha thứ cho Tịnh Sơ, việc nhỏ hóa to, cuối cùng xóa bỏ tiên tịch của Tịnh Sơ, giáng xuống phạm thể chịu kiếp luân hồi... Mà vị giúp đỡ Tịnh Sơ vào vào hình đàn – vũ thần Huyền Minh – cũng bị giáng xuống phạm thể... Bọn họ vốn là tình nhân, lại bị Quang Kỷ nguyên rửa, sinh ra không thể cùng nhau tồn tại, đến chết cũng chẳng thể bên nhau, không thể an nghỉ trong cùng quan tài, khi vào đất quan tài cũng không thể nằm cùng một huyệt...”

Trong lòng trống rỗng. Một đôi tay ôm chặt ta từ phía sau, nước theo khóe mắt chậm rãi rơi xuống.

Trăm ngàn năm đã qua đi, tiểu hồ ly năm đó cũng đã trở thành hồ vương. Mà Tịnh Sơ và Huyền Minh, vạn kiếp luân hồi, qua bao thăng trầm đã dần dần quên nhau. Đường như, dường như tất cả mọi thứ đều là chuyện xưa do một người xa lạ kể lại.

Ta nghĩ, kiếp này, ta và Tiết Hàm cần đặt dấu chấm hết ột vài việc.

Nhưng ân oán giữa ta và hắn có thể gói gọn trong hai từ ‘bắt đầu’ và ‘kết thúc’ chẳng?

Tiết Hàm rời bỏ ta, đi trợ giúp Nhị ca và Tam ca của hắn trong một năm, lúc ấy là năm Thiên Bảo thứ mười lăm, cũng là năm Chí Đức thứ nhất. Mỗi lần ta nhớ đến điều đó, tim như bị dao cắt.

Trong một năm ấy, ta đã mất đi rất nhiều thứ.

Tiết Hàm đi rồi, thế cục ngày càng tệ đi. Chúng ta không ngừng nghe tin tức chiến bại. Toàn bộ thành Trường An mất hết nhan sắc, không còn ca múa mỹ lệ, không còn đối ẩm dưới minh nguyệt, thời thịnh thế khi qua đi đều là giấc mộng thật dài. Năm ấy hoa đào nở rộ đặc biệt tươi đẹp, hệt như năm ta sinh ra, sắc đỏ tía bao phủ khắp nơi. Nhưng lần này người ta lại bảo đỏ tượng trưng ấu, đỏ tía xuất hiện chắc chắn có đại họa.

Tiết Hàm vẫn gửi thư tín về, nét chữ cầu thả, hiển nhiên rằng hắn luôn luôn vội vàng. Trong thư hắn viết, hoàn cảnh ở chiến trường vô cùng gian khổ, quân lương không đủ, chiến bại liên tục làm lòng quân nẩy sinh cảm giác căm ghét chiến tranh. Lại vẫn không ngừng an ủi ta, rằng chiến sự đã chuyển biến tốt, rằng hắn sẽ bình an trở về.

Ta có sai người gửi cho hắn mấy phong thư, cũng không biết hắn có nhận được không.

Bệnh của nương từ đầu mùa xuân đã có chuyển biến tốt, có thể xuống giường. Mùa đông năm trước là mùa đông dài nhất chúng ta từng trải qua, cha tiêu tụy rất nhiều, cả người già đi hơn mười tuổi.

Ta nói với người: “Cha, người từ quan đi, chúng ta rời Trường An.”

Cha nhúu chặt mi, vẻ mặt ngưng trọng ưu sầu. Người nghiêm túc mà bất đắc dĩ nói: “Ta đường đường là Ngự Sử, là quan văn, sao có thể trong thời chiến loạn mà tự ý bỏ đi.”

Cha nói rất có đạo lý. Người là một vị quan thanh liêm chính trực, há có thể bỏ mặc quốc gia trong thời loạn.

Cho dù người rõ ràng Đại Đường thịnh thế một đi sẽ không quay lại. Mizure

Một ngày, ta xử lý xong gia sự bèn đi tìm người. Cha đang có khách, hai người đang trong đại sảnh, lúc ta đến chỉ nghe được phần kết của đoạn đối thoại.

Cha nghiêm khắc nói: “Lý đại nhân, bản quan đã nói rất rõ ràng. Loại việc trái pháp luật này bản quan tuyệt đối không làm. Lý đại nhân có tinh lực đến cầu ta, không bằng đem tâm tư cho người khác. Nghe nói Quý Châu phủ gần đây nhân dân chết đói có không ít người chạy nạn!”

Lý đại nhân kia bị răn dạy như vậy, thẹn quá thành giận, lập tức cáo từ.

Ta thấy hắn đã đi xa, quay đầu lại nói với cha: “Cha, gã là tiểu nhân.”

Cha cười: “Ta đương nhiên biết.”

Ta nhúu mày lắc đầu, “Không chỉ thế. Người như vậy, không nghe theo gã chính là đắc tội gã. Nếu có cơ hội, gã nhất định trả thù.”

Cha hừ lạnh một tiếng: “Ta sợ hắn ư?”

Ta không yên bất an, “Cha, gã sẽ gây bất lợi cho Trầm Gia ta.”

Cha nhẹ nhàng vuốt đầu ta phát, nói: “Con yên tâm, ta sẽ bảo hộ con và mẹ con an toàn.”

Tay cha thật lạnh, đang run nhẹ nhẹ.

Mùa hè năm ấy, Trường An dị thường oi bức, cả tháng không mưa. Khi nhiệt độ lên đến cực điểm, không khí trong thành càng thêm trầm lắng.

Ta và nương ở trong từ đường dâng hương, thỉnh cầu tổ tông phù hộ Trầm gia bình an. Ta kinh ngạc phát hiện, Nhị Thái công đã không còn.

Lão giả lưu lại trần thế mười năm đột nhiên biến mất, nỗi sợ hãi không rõ ràng trong lòng dần dần trở nên xác thực. Ta biết Trầm gia sẽ gặp đại nạn.

Nương lo lắng hỏi ta: “A Mi, con không khỏe sao? Tại sao đầu đầy mồ hôi thế kia?”

Ta vội nói: “Không có việc gì. Trời quá nóng thôi ạ.”

Nương than thở: “Đúng vậy, năm nay trời cực kỳ nóng, cũng chẳng biết tại sao. Ai, cũng không biết Tiểu Hàm bọn họ ở tiền tuyến hiện tại thế nào.”

Ta nói: “Nương, Tiết Hàm hiện tại là tướng quân, người còn gọi hán Tiểu Hàm Tiểu Hàm như thế thật hơi kỳ cục.”

Nương cười nói: “Con thật, thôi nương không muốn để ý. Không biết Tiểu Hàm thích được điểm gì ở con.”

Ta nói: “Mọi người đều nói con không xứng với hán.”

Nương bảo: “Nương đã sớm nhận ra tâm tư của thằng bé. Con tự mình giấu lại đi, với đức hạnh của con, thằng bé lại đối với con tốt như vậy là vì điều gì?”

“Đức hạnh của con thì sao?”

“Con đấy.” Nương nhéo nhéo mũi ta, “Con bây giờ trưởng thành hơn nhiều. Nhưng nương lại cảm thấy con của trước đây tốt hơn. Nhìn con cả ngày vô tâm vô phách, sống phóng túng làm chuyện gì cũng không thành, thật sự, những ngày đó thật vui vẻ...”

“Nương, ” ta nói, “Chúng ta trở về đi.”

Ta đỡ nương đi ra ngoài. Quay đầu nhìn về phía bàn thờ tổ tiên, hương khói vẫn cứ lượn lờ, danh bài và tế phẩm, luôn luôn không thay.

Giữa đêm hè oi bức, ta đột ngột tỉnh dậy từ giấc ngủ say.

Ban đêm yên tĩnh dị thường, thậm chí tiếng kêu của côn trùng cũng không có. Hoa bên ngoài cửa sổ đều đã héo tàn, cũng như thời kỳ phồn hoa thịnh thế này.

Cảm giác xôn xao trong lòng làm ta đứng ngồi không yên, ta đứng dậy khoác áo rồi đi ra ngoài. Bên ngoài phòng một chút gió cũng không có, không ánh sáng, không trăng, cả khoảng không trước mặt đều tối đen.

Ta nhìn về phía Đại Minh cung, cảm giác kỳ dị không ngừng dâng lên trong lòng. Ta thật sự không tin những lời nhấn nhủ an ủi trong thư.

Mà hôm sau, trong triều đã truyền ra tin tức, rằng Hoàng thượng bỏ mặc quần thần, chạy trốn cùng với quý phi.

Không có Hoàng đế, Trường An chỉ là một tòa phế thành. Quan lại như rắn mất đầu nhao nhao gom đồ chạy trốn, khắp nơi đều nói rằng không lâu sau An Lộc Sơn sẽ tấn công nơi đây.

Tin tức cuối cùng khiến ta khựng hoảng. An Lộc Sơn tấn công nơi đây, vậy người phụng mệnh bình định Tiết Hàm đâu? Một tháng nay ta không hề nhận được tin tức từ hán, sống chết không rõ.

Nương lo lắng nói với cha: “Chúng ta cũng nên rời Trường An, đi đến Tứ Xuyên đi, nơi đó coi như thái bình.”

Cha dứt khoát bác bỏ: “Vì tính mạng người nhà, bỏ mặc thành trì, bỏ mặc quốc gia, điều này ta tuyệt không làm được!”

“Nhưng An Lộc Sơn sẽ đánh đến đây.”

Cha nói: “A Mi, con và nương quay về quê ở Tứ Xuyên đi, cha sẽ ở lại nơi đây.”

Ta nhảy dựng lên: “Cha!”

Cha nói: “Chuyện của quốc gia là chuyện của nam nhân.”

Nương đột nhiên kiên quyết nói: “Nếu người không đi, thiếp cũng quyết không đi.”

Ta kêu to: “Nương!”

Nương đi qua cầm tay cha, “Lão gia, chúng ta là vợ chồng cả đời, nếu chết cũng sẽ chết cùng một chỗ.”

Bọn họ nhìn nhau thật lâu, mắt đã ngập nước. Đó là cha nương của ta.

Cha nói: “Vậy đem A Mi đưa về nhà đi.”

Ta nói: “Con không đi!”

“A Mi!” Nương bảo ta.

Ta nói: “Con muốn chờ Tiết Hàm.”

Cha nương nhìn nhau.

Ta kiên định nói: “Tiết Hàm muốn con chờ hắn. Hắn sẽ trở về. Con sẽ tại thành Trường An này chờ hắn trở về.”

Vậy là một nhà chúng ta đều ở lại Trường An.

Không lâu sau, Hoàng thượng thoái vị, tôn đế kế vị, sửa niên hiệu thành Chí Đức.

Qua mấy ngày ta lại nhận được thư của Tiết Hàm. Thư rất ngắn, chỉ vồn vện vài câu. Hắn nói hắn đang ở Thái Nguyên, dưới trướng Quách Tử Nghi[1]. Hắn bảo ta chăm sóc bản thân, bảo ta đợi hắn trở về.

Ta ôm thư tít vào ngực. Bên ngoài mưa to gió lớn, nước mưa theo cơn gió tạt vào căn phòng trống vắng, chút hơi nóng cuối cùng của Trường An cũng đã biến mất. Ta hơi run run, nhưng cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tuy rằng ta rất muốn, nhưng ta không thể hồi âm cho Tiết Hàm.

Bởi vì Trường An đã vào tay giặc.

8. Chương 8

Phụ thân

Trường An thất thủ, chúng ta phải ở yên trong nhà, trong không khí đầy áp lực chờ đợi vận mệnh.

Mùa thu Trường An trong trẻo nhưng lạnh lùng suy bại, dải mây màu xám kéo dài bao phủ bầu trời, tiếng chim nhận cô độc rên rỉ trên đỉnh đầu, dư âm lưu mãi không đi. Kinh đô tàn lụi như một lá cờ uốn thân mình trên nền đất, từng rực rỡ huy hoàng, nhưng hiện tại chỉ là một tấm vải nhuốm bùn, mất đi sắc màu. Vong linh và yêu ma không còn trói buộc tung hoành gây nạn dịch khắp nơi, sự khủng hoảng tột cùng nhanh chóng lan rộng.

Ta trấn tại nhà, vận toàn lực đem những pháp thuật mới lạ mà bản thân còn chưa nắm rõ ra sử dụng, cố hết sức bảo vệ mọi người khỏi những thứ đang quấy rối. Nhưng, thứ huyết tinh tanh tươi và tội ác đang bao trùm cả tòa thành vẫn ngang nhiên xuất hiện khắp nơi, khiến ta thở cũng không được.

Trong thành đang diễn ra một hồi thanh trừ. An Lộc Sơn giết tất cả người nhà của những quan viên đã theo Hoàng thượng đi lánh nạn, vẫn chưa thỏa mãn, y còn giết cả trưởng công chúa Hoắc Quốc, vương phi và các phò mã để tế linh hồn con trai y – Khánh Tông. Hung ác tàn nhẫn, oán thán ngợp trời, loại thảm khốc này từ trước đến nay chưa nghe qua, có lẽ cũng chưa từng có.

Mà triều thần cung nữ, tất cả đều bị áp giải đến Lạc Dương. Gia đình ta sở dĩ có thể an ổn ở lại trong nhà, cũng bởi vì khi cha ta còn là sứ giả đã có một mối giao hảo với An Lộc Sơn.

Chẳng hề báo trước, rất nhiều binh sĩ xông vào nhà ta, cầm đầu là một người Hồ đang mang thai, chậm rãi cười tiến lại.

Ta và những hạ nhân tránh vào một góc nhỏ ở cạnh phòng sát vách, nghe người kia dùng loại giọng điệu cao ngạo nói với cha: “Trầm lão đệ, lâu ngày không gặp.”

Cha trấn định lạnh lùng nói: “Bản quan không có gì để nói với nghịch tặc.”

Ta nghe thấy tiếng đao thoát khỏi vỏ, giọng người kia vang lên: “Chậm đã.”

Tim ta nhảy lên tận cổ họng.

An Lộc Sơn nói: “Trầm lão đệ, tính tình của người mười năm cũng chẳng đổi. Nhưng ta thích, kiên cường, thẳng thắn, giống người Hồ chúng ta!”

Cha dứt khoát quay người đi không nhìn hấn.

An Lộc Sơn tự nói với bản thân: “Ôi, đã mười năm qua đi kể từ lúc chúng ta uống rượu tâm tình bên lửa trại. Người vẫn không thay đổi.”

Cha không thể làm ngơ, nói: “Nhưng người đã thay đổi.”

An Lộc Sơn cười: “Thay đổi là tiến bộ, đạo lý ấy không phải lão đệ đã dạy ta?”

Cha tức giận đến rít gào: “Giẫm lên giang sơn của ta, giết hại dân chúng của ta. Người đã từ người hiền thành súc sinh!”

Người bên cạnh An Lộc Sơn lập tức xông đến, rút gươm chém về phía cha. Ta kinh hoảng kêu lên, bà vú bên cạnh nhanh chóng dùng tay che miệng ta.

Cũng may An Lộc Sơn ngăn bọn người kia.

Kiên nhẫn của y sắp hết: “Khí phách thật cứng cỏi quá. Ngay cả gốc mẫu đơn ta tặng cũng bị đem trả trở về.”

Ta kinh ngạc. A Tử?

“Bất quá người cũng biết? Ta cho đi thứ gì, chưa bao giờ lấy lại. Nếu Trầm lão đệ đã khinh thường vứt thứ ấy đi, vậy nó chẳng đáng một đồng.”

Ta kinh hãi, bọn họ làm gì A Tử?

Một thuộc hạ của An Lộc Sơn rất nhanh cho ta câu trả lời: “Tình an vương phủ thời gian trước xảy ra hỏa hoạn, Trầm đại nhân cũng biết?”

Giọng cha run rẩy: “Các người... Cư nhiên...”

Ta chỉ cảm giác được sự lạnh lẽo truyền đến từ dưới chân. A Tử ngây thơ hoạt bát, A Tử xinh đẹp nhiệt tình. Mắt của ta đã nóng rất từ lúc nào.

Tiếng cười của một văn sĩ chấn động bên tai ta, “Trầm đại nhân, người là người thông minh. Hoàng đế đã không cần các người nữa, vậy nên chạy cho nhanh thôi. Hiện tại Dương quốc cữu và Dương quý phi đều đã làm quý ở Mã Ngôi, người còn tử thủ ở Trường An làm gì? Vì có gì phải tận trung với kẻ đó như vậy?”

Cha thẳng thắn đáp lại một tiếng: “Phi!”

Bên ngoài cũng nhanh chóng trở nên yên tĩnh như trong này.

Cha mệt mỏi ngồi xuống, “Trong kinh không ít quan viên đều khuất tòng An Lộc Sơn, trở thành ngục quan.”

Nhưng cha chắc chắn không khuất phục.

Ta hỏi: “Ta nên làm gì đây? Hấn không đạt mục đích, ắt hấn vẫn tìm đến.”

Cha lắc đầu, vẻ mặt tang thương tiêu tụy: “Để cha suy nghĩ, để cha suy nghĩ.”

Hôm đó, cha ở thư phòng suốt đêm. Cứ cách mỗi nửa canh ta lại đến xem người, phía sau vườn trúc ngoài viện, một bóng lưng đã khò in trên màn cửa. Bóng đen cứ đi qua đi lại, rất lâu, dường như muốn mãi đến khi nền nhà nứt thối thì thôi.

Sáng ngày thứ hai, khi ta đang giúp nương uống thuốc, quản gia vẻ mặt hốt hải chạy vào. Ta liếc mắt nhìn ông ta, lão hiểu ý nuốt lại lời nói vào trong.

Lão theo ta ra ngoài, nâng tay lau mồ hôi rồi nói: “Nhị tiểu thư, lão gia không chịu ăn uống gì cả.”

“Gì cơ?” Ta vẫn chưa nuốt trôi lời nói kia.

Quản gia âu sầu bảo: “Lão gia bảo người sẽ tiếp tục tuyệt thực.”

Cả người mềm oặt, ta gục mình xuống chậu hoa ven đường.

Cha, đây là phương pháp người nghĩ ra sao?

Ta có thể làm gì? Cầm đồ ăn, quỳ gối trước cửa phòng.

Từ trong phòng giọng nói bất đắc dĩ tràn đầy sự thương tiếc của cha truyền ra: “A Mi, con về đi.”

“Cha, người đã hứa sẽ bảo vệ nương và con bình an. Nếu bây giờ người xảy ra chuyện gì, người bảo con và nương sao có thể sống sót tại nơi hang hùm miệng hổ này?”

Cha thở dài: “Từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn. Cha muốn trung với quốc, chỉ đành phụ mẹ con hai người. Con yên tâm, sau khi cha chết An Lộc Sơn sẽ không gây khó dễ Trầm gia nữa. Khi ấy con và mẹ hãy quay về quê nhà ở Tứ Xuyên.”

Ta gục người nức nở trên nền đất. Cha quyết tuyệt hết như ta đã dự liệu, nhưng ta không thể chấp nhận sự thật tàn khốc này. Đất trời mù mịt đen vô tận, tịch mịch và tuyệt vọng hóa thành băng lạnh len lõi vào từng tế bào trong cơ thể.

Ta khóc ở bên ngoài, bên trong cha thở dài đau xót. Ta khóc đến mệt nhoài, nhưng cứ như thế vẫn quỳ tại nơi đó không có ý rời đi. Người có lòng trung của người, nhưng con có chữ hiếu của con.

Một ngày một đêm trôi qua, hừng đông lại đến. Ta mệt mỏi đứng dậy, rửa mặt và chỉnh trang xong lại như thường ngày hầu hạ nương rồi giường uống thuốc.

Nương hình như biết điều gì, người hỏi: “Cha con đâu?”

Ta giật mình nói: “Cha đang trong thư phòng, có Trương bá hầu hạ người.”

Nương nửa tin nửa ngờ gật đầu, dặn ta rằng: “Con ngoan, con phải chú ý thân thể mình. Bằng không Tiểu Hàm trở về mà thấy con thế này nó sẽ đau lòng đấy.”

Ta cười buồn bã: “Còn chưa biết khi nào hần về mà.”

“Nó sẽ về.” Nương nắm tay ta, tay của cả hai lạnh lẽo hết như nhau, “Nó đã hứa, nó nhất định quay về.”

Một ngày lại qua, cha càng thêm suy yếu. Chúng ta đỡ người lên giường, lão bực lo lắng đến rơi nước mắt, còn ta lại chẳng khóc được. Việc này cả phủ đều giấu nương, sợ rằng người không chịu nổi đả kích này.

Ta ngồi bên giường cha làm sổ sách, quản gia thì đang tính toán vài khoản thu chi trong phủ. Cha bảo: “Sau khi cha chết cứ chôn đơn giản là được.”

Ta cười, nén lại tiếng khóc: “Cha đừng lo, Tiết Hàm không chê con vì thiếu hồi môn đâu.”

Cha xoay người vào trong, trầm giọng: “Cha không an tâm nhất là con. Con nghìn vạn lần phải cẩn thận, không được để kẻ khác biết năng lực của con. Người Hồ kỵ nhất là những khả năng quỷ thần của Trung Nguyên, bọn chúng sẽ không để yên cho con.”

Ngày thứ tư, cha đã lâm vào hôn mê. An Lộc Sơn biết tin này, phái người đến tận cửa.

Ta tiếp đón người đến, không trà bánh cũng chẳng ghế tựa, chỉ đơn giản thông báo một câu: “Gia phụ ý đã quyết, thỉnh chư vị trở về.”

Người nọ cười lạnh châm chọc: “Quả là một nhà, không biết phải trái.”

Trong lòng giận dữ, chợt một cơn gió âm lạnh thổi qua phòng, đánh tung mái tóc của ta. Kẻ kia bị dọa đến sợ, kích động nhìn chung quanh. Đã không khống chế được thì ta cũng chẳng cần kềm lại tâm tình nữa, sai hạ nhân đuổi kẻ kia ra ngoài.

Đêm hôm đó trời mưa, hơi lạnh khe lùa vào phòng. Ta chết lặng ngồi bên giường, hơi thở của cha ngày càng mỏng manh.

Đám tiểu yêu dị linh đánh hơi được khí tức tử vong liền mạnh động, có đứa gan lớn thừa dịp ta không chú ý leo lên giường cha, há mồm hút tinh khí. Ta xuống tay tàn nhẫn, một chưởng đánh về phía con yêu đang gỡ trò, đám yêu linh sợ hãi chạy tán loạn.

Ta mệt mỏi quay về chỗ, thở dài thật dài.

Cha vốn đang hôn mê bỗng lên tiếng thật khẽ: “A Mi...”

Ta nhìn người, khuôn mặt đã phủ dày một màu xám tro của cái chết, ánh sáng sinh mệnh quanh người cũng ngày càng yếu đi.

Đến lúc rồi ư?

Tim ta như bị dao khứa, ánh mắt đau xót đỏ hoe, nhưng nước mắt vẫn không chảy xuống dù chỉ nửa giọt.

Ta nói: “Thỉnh nương lại đây.”

Cha không biết lấy sức lực từ đâu, nắm lấy tay ta: “Dừng...”

Ta vùi mặt vào lòng bàn tay người, vẫn cứ lặng thinh.

Cha khẽ cười, khẽ khép mắt lại: “A Mi, đừng tự làm khổ bản thân.”

Đó là lời cuối cùng người nói.

Rạng sáng, tất cả hạ nhân đều khoác áo tang. Ta đi dưới làn sương sớm đến gặp nương.

Nương đã tỉnh, người tựa vào đầu giường nói với ta: “Lạ thật, hôm qua mơ thấy cha con, ông ấy nói ông ấy đi trước, bảo nương và con phải sống thật tốt. Con nói xem rất kỳ quái phải không? Cha con sao lại bỏ mặc chúng ta mà đi chứ?”

Ta vẫn lặng yên không nói.

Nương nhìn ta với đôi mắt ngập tràn hy vọng, hy vọng ta sẽ phủ định lời người. Nhưng yết hầu ta như bị lửa thiêu đốt, đôi môi nặng tựa ngàn cân không thể nhấc lên.”

Hy vọng vỡ tan, nương cười thê lương: “Sao phải thế?”

Sao phải giấu diếm? Đến cuối cùng chỉ để dối lừa trong vài ngày?

Nước mắt nhà tan, vì từ chối lời đề nghị của An Lộc Sơn, tang lễ của cha được cử hành rất đơn giản. Màn phủ trắng toát, ta quỳ trước linh đường đón tiếp số người viếng ít ỏi, vốn lúc còn sống cha cũng không thích kết giao cùng người khác.

Nghĩ lại, cha đi cũng tốt. Nếu người còn sống mà nhìn thói đời ngày càng mục ruỗng thế này chắc lại càng bị giày vò.

Niềm tin của ta vào Trường An đã sụp đổ hoàn toàn sau cái chết của cha. Cha dùng cái chết thảm thiết của mình để bộc lộ sự kiên định với mọi người, mà cái chết ấy cũng khơi dậy một ngọn sóng trong vương triều.

Trong cái rét lạnh của buổi cuối thu, ta đột nhiên lại nhớ Tiết Hàm, nỗi nhớ trước giờ dường như chưa từng xuất hiện.

Nhớ đôi mày hơi nhướn mỗi khi tươi cười, nhớ giọng nói trầm thấp từ tốn, nhớ đôi tay ấm áp, khuôn ngực vững chắc, nhớ ánh mắt tràn đầy tình cảm.

Ta càng nhớ hắt lại càng thấy cô đơn, càng thấy lo âu và mờ mịt. Như chiếc lá cây trôi nổi giữa biển sóng, mà sóng biển đã đánh tan hy vọng có thể dựa vào cây mẹ của nó.

Nửa đêm ta canh giữ linh đường, đợi ngày mai lên sẽ đưa cha đi chôn cất.

Hồi hã liên tiếp vài ngày, ta cuối cùng cũng không chịu được, vô thức chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, tiếng thở đánh thức ta dậy. Ta theo trực giác ngồi dậy, đoản đao nằm trong tay không chút do dự đâm về người kia.

Cổ tay bị khống chế, sức lực của người kia rất lớn, lớn đến mức xương tay ta cũng sắp nát rồi. Ánh mắt mang theo vẻ khiếp sợ, người nọ nhìn bàn tay đang cầm đao của ta, bắn khoắn ta đang làm gì.

“Tiết Hàm...”

Đao rơi trên mặt đất tạo thành âm thanh vang vọng trong linh đường.

“Tiết Hàm!” Ta dùng tay còn lại sờ mặt hã.

Tiết Hàm cả người đầy gió bụi, vẻ mặt mệt mỏi dịu dàng hạ tay xuống, sau đó lại dùng sức mà kéo ta thật mạnh vào lòng hã.

Ta ôm cổ hã, hít một hơi thật sâu, sau đó khóc nức lên.

Hã ôm rất chặt, chặt đến ta không thể thở. Nhưng mà ta vui lắm, vui đến trái tim chẳng ở yên tại chỗ nữa, bởi vì hã đã về thăm ta.

Ta vùi đầu vào ngực hã mà khóc, khóc rất bi thương mà cũng thật hạnh phúc, ôm thật chặt, tay miết lấy quần áo người kia.

Tiết Hàm nhẹ nhàng gọi tên ta: “A Mi... A Mi...”

Ta lau nước mắt: “Cha mất rồi.”

“Ta biết.” Hã siết càng mạnh hơn, “Ta biết.”

Ta nhìn hã, vừa khóc vừa cười áp tay lên khuôn mặt kia. Đây là thật, là sự ấm áp tựa trong trí nhớ. Vì thế nước mắt lại rơi, tay choàng qua cổ người kia.

Thân mình Tiết Hàm hơi run rẩy. Chúng ta tìm nhau giữa biển người mờ mịt, thật lâu lại tìm thấy nhau, nguyện ôm nhau như thế mãi không rời.

Tĩnh táo lại, ta hỏi Tiết Hàm: “Sao ngươi trở về? Không phải mọi cửa thành đều hạ lệnh giới nghiêm à?”

Tiết Hàm nói: “Ban ngày ta đã lên vào, đợi đến đêm không ai hay biết mới đến tìm nàng. Ta... lo cho nàng.”

Như có một dòng nước ấm chảy vào lòng, ta dịu dàng bảo: “Ta cũng lo cho ngươi.”

Tiết Hàm thương tiếc xoa má ta: “Sao nàng gầy như vậy?”

Ta cười khổ: “Hề gì chứ, ta vẫn sống.”

Tiết Hàm quỳ lạy cha, ta ở bên cạnh nói: “An Lộc Sơn phái người nói chúng ta không cần đến Lạc Dương, gia sản cũng có thể tự xử lý.”

Kết cục này cũng coi như tốt đẹp, nhưng là do cha đã dùng mạng để đổi.

Ta nói: “Ta vốn cùng nương về nhà ông bà, nhưng bệnh tình của người ngày càng nặng, e rằng không chịu được đường đi xóc nảy. Đợi người hết bệnh ta sẽ đi.”

Tiết Hàm cương quyết bảo: “Có lẽ hai người không cần rời đi. Trường An sẽ tái sinh.”

Chúng ta ôm nhau trước bài vị của cha. Lúc nhỏ ngây ngô va chạm, lúng túng đến mức đầu vô mồm, khái niệm thời gian lúc này tan thành mây khói, ký ức xưa kia lũ lượt ùa về.

Ta hỏi: “Ngươi bên ngoài thế nào?”

Tiết Hàm bảo: “Cũng ổn. Chiến hữu trong quân doanh rất thân thiết, Quách tướng quân chăm sóc ta cũng hề qua loa tầm thường. Ta chỉ lo cho nàng tại nơi này, sao mọi người không trốn đi?”

“Cha không thể phụ quốc, còn ta đợi ngươi trở về.”

Cái ôm lại càng mạnh mẽ: “Nàng điên rồi sao? Chẳng lẽ nàng không muốn sống nữa?”

Cả hai ta đều chảy những giọt nước mắt vui mừng, ta nắm thật chặt y phục của Tiết Hàm, tựa như người sắp chết đuối bắt được một cọng rơm.

“Tiết Hàm,” ta nói “Hiện tại ta chỉ có ngươi.”

Tiết Hàm kéo ta lại gần, cho ta một cái ôm kiên định, đôi môi ấm nóng đặt lên trán ta.

Ta rất là không thích tựa trong lòng hắn thế này, cảm giác an toàn và nổi bật mỗi cùng lúc ập tới khiến ta nhanh chóng thấy buồn ngủ, nhưng ta lại luyện tiếu khoảnh khắc ngọt ngào này. Đấu tranh nội tâm một lúc, Tiết Hàm cười nói bên tai ta: “Ngủ đi.”

Ta sống chết với cơn buồn ngủ: “Ngươi sắp đi rồi.”

“Không vội.” Hắn cười, “Ta trông nàng ngủ.”

“Lúc ta đang ngủ lại đi.”

Hắn áp má vào trán ta: “Cũng biết đấy.”

Ta nắm vạt áo của hắn, do dự một hồi cũng ngủ thiếp đi. Hắn cúi người hôn lên tóc ta.

Khi tỉnh lại, trời còn chưa sáng. Ta đang trên chiếc giường êm trong linh đường, trên người đắp chiếc chăn mỏng. Tiết Hàm không còn ở đây nữa.

Dù sao hắn cũng đi rồi. Gió cát sa trường, chí khí nam nhi, Tiết Hàm có chuyện gấp cần làm.

Ta lau ngọc bội trong lòng bàn tay, cố gắng cảm nhận sự ấm áp chủ nhân trước đây của nó để lại. Bên tai ta còn vang vọng câu nói từ cõi mộng, một chàng trai đã cẩn trọng hứa với ta: Chờ ta trở lại, A Mi, chờ ta trở lại!

Thật lâu về sau, khi ta nhớ lại đoạn ký ức này, ta nghĩ, chính tại lúc đó ta đã yêu con người ấy.

9. Chương 9

Huệ Giác

Đầu ngọn trăng treo, ảnh thưa lay bóng; gió thanh tấu khúc, tuyết đọng đất dài.

Ta đứng trong tuyết, nói với người con gái trước mặt: “Ngươi trầm mê bất ngộ, ta cho ngươi thời gian ba ngày để rời đi. Hôm nay đã đến hạn, chớ trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Người con gái dưới tán mai phong thái như ngọc, gương mặt tựa thiên nhân, tiếc rằng hơi thở chết chóc bao phủ toàn thân, đầy vị yêu thú.

Nàng cười duyên dáng, khuynh đảo chúng sinh: “Cô nương luôn miệng thuyết giáo, ta lại thấy cô chẳng hiểu chữ tình. Tình là ta yêu chàng, chàng cũng yêu ta, tình là lời hứa sinh tử, đến chân trời góc bể. Ta và chàng hữu tình, nên ta sẽ chẳng tự tay cắt đứt mối duyên này. Cô nương pháp lực cao cường, vậy hãy thu phục ta đi.”

Ta thở dài: “Ngươi đã sớm chết, sau mượn nguyên đan của yêu thú mà hoàn dương, ngày ngày hút tinh khí người khác sống sót. Ngươi có tình của người, vậy ngươi bị hại, chẳng lẽ không có tình của họ?”

Ngón tay chụm lại vào nhau, phát động pháp lực. Cơn gió dịu nhẹ bỗng trở nên cuồng liệt, thổi tán loạn những bông tuyết đến hoa mắt, chấm điểm thêm những đóa mai đỏ đang múa lượn, thật ngược ngạo với cảnh tượng máu giăng.

Nhờ Thuần Hoa chỉ dẫn cặn kẽ, pháp lực của ta đã đạt đến cảnh giới cực cao. Đối diện với cái chết nào thể chống cự. Luồng khí mãnh liệt xông đến. Cô gái thoảng làm động tác phản kháng tượng trưng, đến khi bị đánh trúng, văng thẳng vào giữa không trung.

Vàng sáng bao phủ, thân thể nàng co giật một lát, ngã trên mặt đất. Chỉ chốc lát, cơ thịt tiêu biến, chỉ còn lại bộ xương trắng hếu. Ở khoảng bụng, viên nguyên đan yêu thú màu xám trắng lộ ra. Ta phẩy tay, viên đan bay lại, ta đặt nó vào trong chiếc túi nhỏ.

Người đang trốn tại một nơi xa tí lúc này mới khiếp đảm thò đầu ra.

Ta cười khinh thường: “Đã hóa thành xương rồi, còn sợ gì nữa?”

Gã đàn ông rút người bước lại, nhìn thấy đồng xương trắng trên mặt đất, sợ đến mặt bệch ra, run rẩy nói: “Nguyệt nương nàng... nàng...”

Ta cười khẩy: “Cô ta đi địa phủ đầu thai rồi. Chẳng phải ngươi đồng ý cùng sống cùng chết với cô ta sao? Hiện tự sát đuổi theo đi, hửn là còn kịp.”

Gã rùng mình một cái, sợ đến thụt lùi liên tiếp, hiển nhiên rằng bản thân yêu quý mạng sống hơn.

Ta không chịu được bản mặt yếu ớt giả tạo đó, thu thù lao xong liền bước thẳng.

Thuần Hoa chờ ta ở rừng cây ngoài thành.

Rừng cây thưa thớt, hửn một thân áo đỏ, ngồi ở nơi cao cao của thân cây già, thổi lên khúc sáo. Quỷ dị như thế, bất kỳ người qua đường nào cũng thấy được hửn chẳng phải người.

Ta đứng dưới tàng cây hô: “Này, ta mua gà nướng, xuống ăn đi.”

Thuần Hoa nhẹ nhàng hạ xuống: “Lấy chưa?”

Ta mở gói giấy dầu bọc gà: “Lấy rồi. Cái thứ mười bốn.”

Thuần Hoa hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

Ta bật cười: “Ta có bị bắt đầu, gì mà ổn với chả ổn? Chỉ có cô nàng kia sắp chết rồi vẫn chưa tỉnh ra, thề non hẹn biển gì đó, sông cạn đá mòn gì đó, toàn thứ rác rưởi!”

Thuần Hoa đã quá quen với những lời bắt nhả từ miệng tiểu thư Ngự sử ta đây rồi. Hửn nhận con gà trong tay ta, bẻ một cái chân đưa lại, xong bắt đầu đánh chén một mình.

Ta nhào qua giành với hửn. Hửn trợn mắt liếc ta, thân mình linh hoạt lập tức né ra. Bốn phía vắng vẻ, ta nhanh chóng thi triển ma pháp, hướng trước đuổi theo, hai bóng người ẩn hiện xuyên thẳng rừng cây tựa như ma quỷ.

Đồ đệ cuối cùng chẳng bì được sư phụ, ta không kiên nhẫn, đốc thúc tất cả linh lực nhắm vào con gà còn hơn phân nửa kia.

Thuần Hoa đỡ khóc đỡ cười: “Ngươi ấy à?”. Phất tay, căn pháp thuật của ta lại, “Ngươi hiện tại đã có thể sử dụng thuần thực rồi.”

Ta cười: “Nhờ người hướng dẫn tận tình thôi.”

Thuần Hoa bảo: “Trước kia cũng do ngươi dạy ta.”

Là Tịnh Sơ dạy tiểu hồ ly.

Ta và Thuần Hoa xuống núi đã mấy tháng, cách ngày ta bị thương hơn một năm. Thiên Đế bệ hạ giáng ta xuống phạm vì muốn ta hàng yêu diệt ma, ta dứt khoát nghiêm túc thực hiện nghĩa vụ, chỉ mong thiên hạ sạch bóng ma quỷ, ta cũng sớm phi thăng thành tiên.

Bọn đi một lát lại chém một týt, hai kẻ mạnh bắt tay, thiên hạ vô địch, ngoại trừ thanh danh, cũng kiếm được không ít tiền bạc, ngày tháng trôi qua vô cùng thoải mái. Ta một mình phẩm rượu ngon dưới ánh trăng, chỉ thấy rằng cuộc sống thế này, hoàn toàn có thể dùng cụm nguyên làm yên ương không thành thiên để miêu tả. Mizure

Say rượu, lại ngủ ngoài ban công. Thuần Hoa đến bế ta lên.

Hắn đặt ta trên giường, xoay người định rời đi. Ta vói tay bắt lấy góc áo của hắn.

Hắn quay đầu lại, đôi mắt sâu hút, cảm xúc lẫn lộn xoay chuyển khôn nguôi.

Ta nhào lại cười với hắn: “Người thấy ta đẹp không?”

Thuần Hoa rủ mắt: “Người say rồi.”

Ta cười: “Ta tự rõ. Không say, nếu có thì sao nói được thế này. Đến cùng ta có đẹp hay không?”

Thuần Hoa thở dài: “Trong lòng ta, chẳng ai bằng người.”

Ta lại hỏi: “Công chúa kia đẹp không?”

Thuần Hoa nhìn ta chăm chú, đôi mắt chứa đầy yêu thương và oán hận: “Ta không quan tâm ả.”

Ta quay đầu đi. Nhưng Tiết Hàm quan tâm.

Việc Tiết Hàm muốn kết hôn cùng công chúa là con gái yêu dấu của Hoàng thượng đã sớm lan khắp đại giang nam bắc. Thế nhưng chẳng hiểu sao, hôn sự vẫn chậm chạp không cử hành. Ta đương nhiên không cho rằng Tiết Hàm làm vậy là vì ta, hắn chẳng làm vậy vì bất cứ kẻ nào cả.

Vài tháng trước Tiết Hàm chỉ huy Tiết gia quân quét sạch những phần tử phản loạn còn sót, xong lại tiêu diệt lũ ác bá đạo tặc. Tháng trước về triều, thánh thượng long tâm đại duyệt, phong hắn làm Quy Đức tướng quân. Hắn xem như đã kế nghiệp cha, hoàn thành nguyện vọng lúc sinh thời của lão tướng quân.

Cuối xuân năm nay, công chúa Huệ Giác được thánh thượng thiên vị, cho phép nàng xuôi nam cúng tế mẫu thân đã tạ thế nơi đất khách những năm loạn lạc. Quy Đức tướng quân hiển nhiên được phái đi hộ tống công chúa. Cô nam quả nữ, ngàn dặm đồng hành, lúc hai người chưa xuất phát thì tin đồn nhảm đã phủ ngập trời.

Ta và Thuần Hoa tách ra, Thuần Hoa phải về xử lý việc trong tộc, còn ta thì đi tìm Tiết Hàm.

Thuần Hoa hỏi ta: “Người đi giết hắn à?”

Ta cũng không biết. Tiết Hàm quả thực đã đâm ta một nhát, nhưng ta không chết, mà không chết, thì việc bắt hắn đền mạng có hơi không phúc đức lắm.

Ta bảo: “Ta tâm tính lương thiện, chọc lại một lỗ trên người hắn là báo thù rồi.”

Thuần Hoa cười mỉa: “Người cẩn thận. Hiện bên cạnh hắn là một ả công chúa xinh đẹp, không giống với năm đó đâu. Các người tình nhân cũ chạm mặt xấu hổ lắm, đánh là thương mắng là yêu mả. Đàn bà ghen đã đáng sợ, công chúa ghen còn khiếp hơn. Coi chừng ả công chúa kia trị người ấy.”

Ta hung tợn liếc hắn: “Mồm lão hồ ly người càng ngày càng tệ.”

Đêm đen gió lớn, cuồng phong thét gào, tuyết chẳng vấn vương. Ta vận trang phục dạ hành, so ra càng giống ma quỷ hơn chúng nó, thi triển pháp thuật, nương theo ngọn cây nhảy qua mái nhà.

Tiết Hàm và mọi người nghỉ ngơi tại biệt quán của huyện nha. Nhờ công chúa Huệ Giác và Quy Đức tướng quân đi ngang qua, vị quan huyện bé nhỏ nhiều năm cô độc nay đã có cơ hội nịnh hót lập công. Biệt quán ấy tường đỏ ngói vàng, đình viện an tĩnh, quả thật là nơi rất tốt. Đêm đã khuya, cả khoảnh sân nhỏ trừ những binh sĩ tuần tra với bó đuốc trên tay, chỉ còn vài chiếc đèn lồng dưới mái hiên, lay lắt sắp tắt trước những cơn gió mạnh.

Ta lẳng lặng ẩn mình trong bóng tối, chợt thấy hai bóng đen phi vào từ ngoài tường, tràn đầy sát khí ác liệt, lẫn vào nội viện.

Cười khế, không lo không tìm được phòng Tiết Hàm rồi.

Ta nổi gót theo sau.

Ta có pháp lực, ở thật xa vẫn có thể chứng kiến tình cảnh trong phòng. Tiết Hàm ngồi một mình trong thư phòng, đọc một ngọn đèn, một cốc trà lạnh, ngẩn ngơ cầm quyển sách. Cái tên thích chong đèn đọc sách

giữa đêm để gây dựng hảo cảm với người khác ấy, hiện tại sắc mặt nhợt nhạt, thân mình gầy gò, đều do hấn tự chuốc lấy một nhục.

Ngay lúc ta cười khẩy, hai vị khách đến thăm đã chẳng kèm chế được nữa, một từ bên trái, một từ bên phải, như hai mũi tên sắc nhọn phá cửa sổ bay vào, hướng thẳng về phía Tiết Hàm. Kiếm khí như sương tự tuyết, sát khí ác liệt, nhắm thẳng vào chỗ hiểm.

Tiết Hàm hơi nâng mắt, cây bút lông sói trong tay vụt đi, xoay vòng như gió, lập tức đánh bật trường kiếm trong tay một gã thích khách. Người hấn phi thẳng lên, tránh thoát một thích khách khác, quay người rút trường kiếm bên bàn.

Thân kiếm trắng muốt, mỏng như cánh ve, chuyển động tựa bướm. Kiếm vừa khỏi vỏ, cả phòng liền sáng rực, như ngập tràn ánh đom đóm.

Băng Nguyệt Điệp.

Lòng ngực xiết lại, cơn đau suýt lấy mạng ta cuộn cuộn tràn về, nửa người chỉ biết chết lặng.

Tay cầm Băng Nguyệt Điệp, vẫn thon dài xinh đẹp như trong ký ức vậy. Mà người cầm kiếm, so với ngày ấy, đã tiêu tụy rất nhiều, trong mắt cũng thêm vào vẻ cuồng loạn mê lương. Hấn vùng kiếm tàn nhẫn, sát khí bùng nổ, chiêu thức ngoan độc, chỉ vài chiêu đã áp đảo hai tên thích khách.

Ta lẳng lặng đứng ngoài quan sát. Trong phòng tranh đấu sống còn, âm thanh lại bị tiếng gió gào thét bên ngoài che lấp, chỉ thấy kiếm quang như tuyết chọi lóe.

Đảo mắt đã hơn mười chiêu, hai tên thích khách thân thủ không phải hạng xoàng, Tiết Hàm lấy một địch hai, sức mạnh thẳng thê ban đầu giảm sút, dần dần không chống đỡ được. Hai thanh trường kiếm chém xuống, Tiết Hàm vùng kiếm ngăn cản, một tiếng choang vang lên, tia lửa sáng bốn phía.

Ta bước ra khỏi bóng đen. Tay Tiết Hàm run lên nhẹ nhẹ. Nhãn lực của ta, có thể nhìn thấy rõ ràng mồ hôi đang lã lã chảy trên thái dương hấn. Cánh tay chẳng còn chút lực, bước chân loạng choạng, càng chứng tỏ thể lực đã đến giới hạn.

Hai tên thích khách thấy vậy, tia hưng phấn trong mắt càng rõ rệt, dốc hết sức tử chiến. Hai người đồng thời xông lại dồn Tiết Hàm vào đường cùng.

Tiết Hàm lui một bước, tựa lên giá sách phía sau lưng. Kiếm quang của thích khách đã lóe trước mặt.

Đột nhiên một cơn gió táp lại, chỉ nghe leng keng hai tiếng, hai thanh trường kiếm đồng loạt gãy đoạn, hai hòn đá nhỏ lăn lóc trên mặt đất.

Người trong phòng đều kinh hãi, lúc này bên ngoài tiếng la đã vang vọng: “Thích khách! Bắt thích khách!”

Tiết Hàm nhân cơ hội, lau đi mồ hôi lạnh, cầm kiếm đâm tới. Thủ hạ của Tiết Hàm vừa lúc xông vào phòng. Hai tên thích khách thất bại trong gang tấc, rú lên một tiếng, cố thể mà bị diệt.

Tiết gia quân đều đến vây bắt thích khách. Thủ hạ của Tiết Hàm khẩn trương vây lại, hỏi: “Tướng quân, ngài không sao chứ?”

Tiết Hàm nhẹ nhàng thu kiếm: “Không sao cả. Công chúa đâu?”

“Công chúa rất an toàn, xin tướng quân yên tâm.”

Khoảnh sân nhỏ tràn ngập ánh đuốc rực sáng như ban ngày, binh sĩ cầm đao kiếm bao bọc quanh Tiết Hàm, trong ba lớp ngoài ba lớp, rất là khoa trương. Quân sư có vẻ ngoài là một vị văn sĩ trung niên tiến lên trước nói: “Đây đã là lần thứ tư tướng quân bị ám sát trong tháng này, kính xin tướng quân đồng ý cho binh sĩ bước vào viện.”

Phó tướng bên cạnh tức giận bảo: “Lão tặc A Tra Nhĩ chết tiệt, lần sau tướng quân mang binh đi dẹp hết bọn chúng.”

Tiết Hàm vẫn vô cùng lặng im giữa đám người. Khuôn mặt tuấn dật tái nhợt hiện lên vết đỏ ửng của người bệnh, mồ hôi thấm ướt tóc bên thái dương. Rồi hấn ngẩng đầu, ánh mắt tìm kiếm bốn phương.

Ta hơi kinh hãi, ném mấy hòn đá trong tay đi, xoay người rời khỏi. Ngay lúc ta nhảy lên ngọn cây, giọng nói của Tiết Hàm vọng lại từ phía sau: “Ân công xin dừng bước.”

Công cái đầu người! Ta thăm mắng, chân lại dừng thật.

“Ân công nhiều lần cứu Tiết mỗi lúc nguy nan, kính xin ân công lộ diện, để tại hạ đền ơn cứu mạng.”

Ta không quay người, chỉ cười khê khàng. Nếu không phải thân hấn đang mang bệnh, ta chẳng tội gì cứu hấn nhiều lần như vậy. Với võ công của hấn, lấy một chọi trăm còn được, thế mà hấn lại dùng nó đi giết một cô gái yếu ớt. Bây giờ ta cứu hấn, vì chờ sau khi hấn hồi phục mà quang minh chính đại trả lại kiếm kia.

Ta dậm bước, Tiết Hàm có hơi cuống quýt, lớn tiếng nói: “Kính xin ân công ban tặng một lần gặp gỡ.”

Một tiếng gọi của hấn, khiến bọn thuộc hạ cũng kêu theo: “Đại hiệp, mời ngài ra mặt!”

“Sao thế?” Âm thanh trong trẻo của cô gái trẻ vang lên.

“Công chúa.” Quân sĩ liên tiếp hành lễ.

Ta quay đầu đi. Công chúa Huệ Giác luôn giấu mình chốn thâm cung, đây là lần đầu tiên ta gặp nàng. Nàng trạc tuổi ta, mắt hạnh mày ngài, mũi ngọc miệng đàn[13], búi tóc đen nhánh gài một cây trâm mẫu đơn dương chi bạch ngọc, đôi mắt khê đảo, ung dung cao quý, xinh đẹp tuyệt trần không gì sánh được.

Ta cười gằn, Tiết Hàm may mắn thế này, sao lại lè mề không lấy về nhà?

Huệ Giác đến bên người Tiết Hàm, âm thanh dịu êm, giọng điệu ân cần: “Nghe nói tướng quân lại bị thích khách tấn công, có sao không? Có bị thương không?”

Tiết Hàm thản nhiên đáp: “Có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, phiền lòng công chúa rồi.”

Huệ Giác cười ngọt ngào, lấy khăn tay lau mồ hôi cho Tiết Hàm: “Tướng quân thân thể không tốt, đừng vất vả quá.”

Tình chàng ý thiếp quá đi, ta lại nhịn không nổi mà cười gằn.

Tiết Hàm bỗng nhiên chuyển mắt sang.

Ta cười hết nổi, lập tức rời đi.

Tiết Hàm vội kêu lên: “Người ở đâu?”

Huệ Giác ngạc nhiên: “Ai vậy?”

Chẳng hiểu sao ta lại ngu đến thế, chẳng hề che dấu hành tung, cứ thế nhảy lên bờ tường.

Tiết Hàm đột ngột chuyển giọng uy hiếp: “Nếu ân công thật sự không chịu gặp mặt, đừng trách tại hạ bất đắc dĩ.”

Ý gì?

Vào lúc ta đang kinh ngạc, vài cơn gió mát đã áp về phía lưng.

Tên Tiết Hàm đáng chém ngàn đao này, cứ nhiên dám bắn tên vào ta! Ta hốt hoảng tránh thoát mấy mũi tên này, lướt đi như gió, loáng cái nhảy qua vài nóc nhà. Chẳng ngờ được Tiết Hàm lại tiếp tục, tên nhọn ngay sau đó đã bay tới, nhưng luôn nhắm hụt, đây rõ ràng là đe dọa ta. Ta cắn răng không lên tiếng, nhưng trong lòng đã mắng đồ con rùa đó rất nhiều lần. Không tin được sau vài năm lẫn lộn trong giang hồ và triều đình, hấn đã tàn nhẫn đến mức này.

Một chốc thất thần, chân giẫm lên một mảnh ngói chênh. Thân mình thoáng lay, một mũi tên đã xé gió bay đến.

Tiết Hàm!

Ánh đỏ chợt lóe, tay áo rộng cuốn mũi tên đi, sau đó ta được kéo vào một lồng ngực ấm áp.

Thuần Hoa xoay người mang ta sang hướng khác, ngăn cách với Tiết Hàm đang đuổi theo.

Trong ngực hắn, ta nghe giọng nói giá rét như ngọc của Thuần Hoa: “Đây là cách tướng quân đáp đền ơn cứu mạng? Thật là ta mở rộng tầm mắt.”

Hơi thở Tiết Hàm có phần gấp gáp: “Mũi tên không nhắm trúng, Tiết mỗ không hề có ý hại ân nhân.”

Thuần Hoa cười mỉa: “Đến giờ ta vẫn chưa thấy mũi tên nào không tổn thương người.” Nói xong, lực ôm lại tăng thêm.

Ta chôn đầu trong ngực hắn, không thấy được cảnh bên ngoài.

Thuần Hoa cúi xem ta: “Không sao chứ?”

Ta gật gật đầu.

Hắn cười, thi triển khinh công, tiêu sái mang ta rời đi.

Ta không nhìn thấy biểu cảm của Tiết Hàm.

Về nơi ta dừng chân, Thuần Hoa buông ta ra, tưởng rằng với tính tình của hắn, chắc chắn sẽ quở ta một trận. Nhưng hắn chỉ vịn vai ta, cẩn thận ngắm nhìn.

Ta bị hắn nhìn đến chịu hết nổi, bắt đầu giãy ra, lúc này hắn mới buông tay.

Hắn hỏi ta: “Người không sao chứ?”

Ta thở dài, nở nụ cười: “Không sao đâu.”

Trở về phòng, ta cởi áo nằm xuống, theo thói quen sờ vào ngực.

Đâu mất rồi?

Ta kinh khiếp ngồi dậy. Sờ lại. Vẫn không thấy gì.

Ta nhảy khỏi giường, lật tung chăn mền, lật tung quần áo, lật luôn cái bàn, trong đầu chỉ duy một ý nghĩ, đồ đạc bị vứt sang một bên, tiếng ầm ầm vang lên khắp phía.

Thuần Hoa gõ cửa: “A Mi, sao thế?”

Ta mở cửa, gấp gáp nắm lấy vạt áo hắn: “Ngọc! Không tìm được ngọc của ta!”

Thuần Hoa nhíu mày: “Ngọc bội đó? Không nằm trên người người?”

Ta hỗn hển: “Còn trên người thì ta lật đồ làm quái gì?”

Ta đi khắp phòng nhắc xem đồ đạc với cái đầu loạn như ruồi nhặng, Thuần Hoa khoanh tay đứng nhìn, cất giọng lạnh lạnh: “Ngọc Tiết Hàm tặng người phải không? Hắn suýt lấy mạng người, người còn tiếc ngọc của hắn làm gì? Ngày thường mở mồm là giết giết giết, cuối cùng đến hòn đá cũng tiếc.”

Ta sững sờ. Hắn mắng cũng đúng lắm.

Ta dừng lại, tựa mình trên ghế. Đầu óc mờ mịt, không biết mình mất đi điều gì, cũng chẳng biết rốt cuộc mình muốn có cái gì?

Mảnh ngọc kia đã bầu bạn với ta nhiều năm. Khi nước mất nhà tan, khi khổ tu trong núi, thậm chí trong lúc cứu tử nhất sinh, nó vẫn bên ta. Ta vẫn luôn hấp thụ sức mạnh và sự ấm áp của nó, để rồi quên đi nguồn gốc xuất hiện.

Nửa đời trước của ta, gần như thế đó, cùng lắm là hai mươi năm, nhưng khi nhớ lại, tựa như cả đời.

10. Chương 10

Tô Thấp

Sau khi cha mất, An Lộc Sơn quả thật không làm khó chúng ta nữa, cũng chấm dứt lệnh giam giữ. Ta bán hết gia sản, mua một tiểu viện nơi ngoại thành u tĩnh, cùng nương và vài người hầu không chịu rời đi dọn vào.

Tuy ta nguyện dùng toàn bộ tiền của chạy chữa cho nương, nhưng người đã mất hết ý chí sống còn như bà chỉ ngày càng suy yếu. Tỷ tỷ đã theo gia đình chồng đến nơi thật xa để tránh chiến loạn, ngay cả tang cha cũng không thể dự, trong bức thư nhà đầm nước mắt, tỷ ấy báo cho ta rằng hai tháng trước tỷ đã sinh bé trai thứ hai.

Ta nói với nương chuyện này. Trên gương mặt xám xịt tiêu tụy của người cuối cùng cũng rạng rỡ đôi chút.

“Ta thành bà ngoại rồi sao?” Nương cười vui vẻ, “Vây là năm nay cũng nghe được tin mừng từ một người.”

Thế cục vẫn rối ren như trước, Đột Quyết dường như có ý chiếm đóng, hào kiệt trong thành Trường An nhiều lần ám sát kẻ cầm đầu phản quân, các cuộc đàn áp xảy ra liên tục để rồi đổi lại ý chí phản kháng ngày càng dâng cao. Hoàng đế thoái vị trở thành thái thượng hoàng, thái tử đăng cơ trở thành tân đế, đổi niên hiệu thành Chí Đức. Tuy chúng ta đã có tân đế, nhưng phụ cận Trường An vẫn chìm trong bầu không khí tuyệt vọng đáng sợ như trước.

Tiết Hàm gửi một bức thư ngắn, trăm qua ngàn lại mới đến được tay ta, ẩn ý bảo ta rằng, hần hiện đã trở lại quân đội của Quách Tử Nghi, đi theo ông đến Sóc Phương[14] ở phía Bắc thảo phạt phản quân.

Người đưa tin là một tiểu ca bán đậu hủ có đôi mắt sáng ngời lộ ra ngoài chiếc khăn trùm đầu rách rưới.

Cậu hỏi ta: “Muốn hồi âm cho tướng quân không?”

Ta suy đi nghĩ lại, ngần lờ lạng ý nhưng chẳng thể viết được gì.

Tiểu ca là người thông minh, cười bảo: “Tiểu nhân hiểu mà. Cô nương cứ yên tâm.”

Tiết Hàm như con diều giấy thoát khỏi tay ta, càng ngày càng cao, càng ngày càng xa. Ta đứng dưới hiên nhà nhìn về phương Bắc, trời ấy thấp, cảnh vật tiêu điều, tứ phía mênh mang.

Quần gia vào thành dò la, về nói ta hay, sau khi tù trưởng Đột Quyết A Sử Na làm lễ rút quân về Sóc Phương, nội thành hỗn loạn vô cùng. Vốn Kinh Triệu doãn[15] Thôi đại nhân Thôi Quang Viễn mang theo đám quan lại chạy đi tìm Hoàng đế nương tựa, lại được phong thành Ngự sử đại phu kiêm Kinh Triệu doãn, phái đi bờ Bắc sông Vị triệu tập quan lại và dân chúng chạy nạn.<*>

Lão quần gia nói với ta: “Chiến hỏa tại Trường An sớm muộn cũng bùng nổ lại. Hiện tại đi vẫn kịp. Bằng không đến lúc đó chỉ có thể chờ chết.

Tất cả những gì lão nói đều có lý, thế nhưng năm nay bệnh của nương đến sớm hơn năm khác. Ngày thường chỉ phát vào ban đêm, nhưng cả ngày hôm nay người ho không ngừng.

Cứ kéo dài như thế, trong lúc vô giác mùa thu đã qua, không khí mát lạnh sau những trận mưa thu. Nương vẫn nằm trên giường, sốt nhẹ không dứt, người gầy đến chẳng thể tả được.

Ta ra khỏi tiệm thuốc, cúi đầu đi về phía cổng thành. Buổi sáng trời đổ mưa, đường sá lầy lội dính ướt gấu vấy. Phản quân ngựa đẹp áo sang[16] rêu rao khắp phố, xua đuổi dân chúng đang tấp nập bận rộn. Ta gian nan di chuyển về trước trong đám đông, đột nhiên một người va mạnh vào ta, thuốc rơi khỏi ngực, vương đầy mặt đất.

Ta kinh hãi, vội vàng ngồi xuống nhặt. Thuốc dính bùn đất ta cũng chẳng quan tâm, cố gom thật nhiều vào ngực, chỉ thoáng sau cả người đều là bùn.

Mọi người chen chúc xô đẩy, bỗng chốc có người dẫm vào tay ta. Cơn đau nhức ấy lan từ đầu ngón tay đến tận sâu trong lòng. Rồi ngay lúc đó, lưng bị một người xô tới, ta ngã nhào trên mặt đất giữa dòng người.

Tiếng vó ngựa dừng lại bên tai, kéo theo âm thanh hí vang trong trẻo.

“Kẻ không có mắt nào dám cản đường!” Giọng nữ kiêu ngạo giận dữ cất lên.

Ta đưa lưng về phía nàng ta, nhảy cảm nhận ra một cơn gió ác đang hướng đến. Né chẳng được, đành nhanh chóng nhắm mắt lại.

Lưng ta không phải chịu đựng cơn đau trong dự tính. Ta mờ mịt mở mắt trong tiếng hít sâu của người khác, quay đầu về sau. Một thân người cao gầy che khuất bầu trời đang vươn tay nắm lấy chiếc roi da nọ.

“Thất ca?” Cô gái nhỏ kinh ngạc nói.

Ta híp mắt muốn nhìn kỹ người đã cứu ta. Người nọ đột nhiên vồ lấy ta. Đôi tay to lớn giữ chặt hai bờ vai, lay thật mạnh khiến ta hoa cả mắt, chẳng phân biệt được phương hướng.

“A Mi! Là người! A Mi!”

Âm thanh quen thuộc mà lạ lẫm. Ta kinh ngạc nhìn người con trai với đôi mắt sâu và gương mặt đẹp tựa thiên nhân ấy. Trang phục người Hồ lộng lẫy sang trọng, chỉ mới một năm nhưng vẻ non nớt trên mặt đã biến mất. Phong thái nhanh nhẹn dũng mãnh của người đại mặc cuối cùng cũng thể hiện hết trên người y.

Người này...

“?”

Kích động chẳng thể kiềm chế, một tay vươn đến ôm ta vào ngực.

“Ta tìm được người rồi! Rốt cuộc ta đã tìm được người rồi!”

Trước mắt bao người, ta hốt hoảng kinh ngạc. Ngược lại Tô Thập như chú chim sẻ hân hoan bay lượn, ôm ta không buông.

“Ta vừa đến Trường An đã đi tìm người, cơ mà bọn kia bảo sau khi cha người qua đời, các người đã dọn đi. Ta không có tin tức của người, vội chết được, sợ rằng người không ai che chở, gặp nguy hiểm trong thời loạn thế. Hiện tại thật tốt, ta cuối cùng đã tìm ra người. May mắn người không sao!”

Y buông ta ra, xem kỹ một lần, lại ôm lấy ta. Ta ngỡ người mặc kệ hành động của y, vẫn chưa kịp phản ứng.

Y nâng ta dậy, muốn kéo ta lên ngựa.

“Điện hạ?” Thuộc hạ của y cuối cùng chẳng nhận được, lên tiếng nhắc nhở.

Nhờ tiếng gọi này, ta đã hoàn hồn lại sau cơn khiếp sợ. Ta vùng người khỏi tay Tô Thập.

“A Mi?”

Ta hung hăng trừng y, để rồi chợt buột lòng bởi bộ trang phục Hồ hoa lệ. Tô Thập giương tay muốn tóm ta lại, ta xoay người, lẩn vào đám đông, nhanh chóng bỏ lại y.

Ta không ngờ sẽ gặp lại Tô Thập trong tình cảnh đáng mỉa mai như vậy. Khi bé ấu trĩ, hai đứa trẻ vô tư cùng nhau, nhiều lúc ta còn thân mật với y hơn cả Tiết Hàm. Y bị bọn trẻ con giàu có ức hiếp, ta giúp y đánh nhau; ta trốn nhà đi chơi, y cho ta mượn đôi vai trèo tường. Rõ ràng là chuyện cũ, sau cơn chiến loạn, lại tựa như từ kiếp trước.

Kết quả là vài ngày sau, quần gia hốt hải chạy đến tìm ta, bảo rằng có một Thất điện hạ nào đó đến thăm.

Trừ Tô Thập còn ai đây?

Ta thấy y bên ngoài, nhưng không mời y vào. Hai kẻ một trong một ngoài, mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Tô Thập rất không biết xấu hổ, cười tươi như hoa: “Nơi này khó tìm quá. Sao người lại đến nơi xa như thế? Đúng rồi, ta mang thuốc đến này. Không phải bệnh tình bá mầu quan trọng hơn sao?”

Ta sầm mặt nói: “Chúng ta đã có thuốc, không dám phiền điện hạ.”

Ta muốn đóng cửa, Tô Thập vội vàng vươn tay chặn lại: “A Mi!”

Ta thở dài, dù sao cũng là bạn cũ. Ta buông lỏng tay, hỏi: “Một năm qua thế nào?”

Tô Thập tự giễu: “Nói thẳng ra, ta nào phải trời sinh phú quý. Ta là con hoang, huynh đệ nếu không phải người thì chết kẻ thì dần, ta đâu được ngày hôm nay.”

Ta nói: “Hiện tại ngươi hoàn toàn phú quý rồi, ta đây trèo cao không nổi.”

Tô Thập cười khở: “Từ khi nào ngươi có khái niệm về phú quý vậy?”

Ta châm biếm: “Nước mất nhà tan, ta không thể không học được từ phú quý!”

Tô Thập ngưỡng ngùng lo lắng: A Mi, ta không có lựa chọn. Ta là con của ca nữ, từ nhỏ khổ cực, người đều biết cả. Ta muốn trở nên nổi bật, ta muốn tạo dựng công danh, chỉ cha mới có thể cho ta cơ hội. Người hiểu mà.”

Trong lòng ta dấy lên lửa giận: “Người gây dựng công danh trên sự suy bại của Đại Đường ta. Lũ phản quân các ngươi, đánh đuổi hoàng đế chúng ta, đồ sát con dân chúng ta. Chính các ngươi đã hại cha ta tuyệt thực tự vận, khiến mẫu thân đau ốm liệt giường, khiến cả nhà ta sinh ly tử biệt! Người muốn ta hiểu? Cái thứ chó má nhà ngươi!”

Tô Thập bị ta mắng đến sững sờ, thật lâu mới cười bảo: “Người vẫn như thế...”

Ta thở hổn hển, đập mạnh cửa lại.

Tô Thập gõ cửa bên ngoài: “A Mi! Người mở cửa đi! Chúng ta khó lắm mới gặp nhau, có gì từ từ nói mà!”

Ta gài then cửa, vào nhà nấu thuốc cho nương. Tô Thập đứng ngoài gõ cửa thật lâu, chẳng biết rời đi lúc nào. Lão quản gia ra xem, trở về đưa ta một túi lớn, bên trong là các loại thuốc trân quý, nói là ở bên ngoài cửa.”

Ta đưa tay định ném ra ngoài, thế nhưng nghĩ đến nương ở trên giường, cắn răng rút tay về.

Tô Thập chẳng bỏ cuộc, cứ dăm ba hôm sẽ tìm đến cửa, luôn luôn đặt lại các loại thuốc quý. Khiến ta dùng không được mà ném cũng không xong, rất là phiền não.

Nương hỏi: “Nghe nói gần đây có một người Hồ đến tìm gặp con?”

Ta tức giận: “Y tìm nhằm người.”

Nương nhìn ta hồi lâu, thở dài ngao ngán: “Là ta liên lụy con. Nếu không vì bệnh tật, chúng ta đã sớm về Tứ Xuyên, con cũng không bị tên người Hồ kia quần lý.”

Ta nằm trước ngực người, lắng nghe tiếng tim đập yếu ớt, cảm giác rằng người càng ngày càng xa ta.

Một thời gian sau Tô Thập thừa lúc ta ra ngoài ngăn đón ta.

Ta bất đắc dĩ, có một số việc tốt nhất nên nói rõ. Ta bảo y: “Tô Thập, ta chẳng còn là ta ngày trước, mà người cũng thế. Chúng ta coi như chưa từng quen biết nhau, gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình[17] thôi mà?”

Tô Thập nghe ta nói xong, vẻ mặt cô đơn, cứ như bị ta tổn thương vậy.

Ta đang nghi hoặc, lại nghe y nói: “Sao có thể xem như chưa từng quen người? Gặp được người, là duyên phận đời này của ta.”

Trời ạ! Ta vô cùng bất lực: “Nghịch duyên hử?”

Y âm ức: “Tại sao người chỉ thấy mối thù quốc gia?”

Ta nổi trận lôi đình: “Nếu ta đích thân giết cha ngươi, ngươi thấy thế nào?”

Tô Thập rầu rĩ nói: “Ta vẫn sẽ yêu người như cũ.”

“Láo toét!” Ta buột miệng không suy nghĩ.

Tô Thập lại cười rầu rĩ: “Ta yêu người. Dù người chẳng khuynh quốc khuynh thành, dù người chẳng biết nữ công thi thư, dù người thô lỗ xác xược. Ta vẫn yêu người. A Mi chẳng bao giờ khinh xuất thân của ta, vẫn luôn đối đãi ta thật tình. Sau này ta quen rất nhiều cô gái khác, tất cả họ đều vì thân thể tài phú của ta, chỉ có người vẫn giữ vẹn tấm lòng son.”

Lời nói cảm động như thế, có thể khiến trăm hoa nở rộ giữa trời đông lạnh giá. Ta vừa bùi ngùi, lại vừa khinh thường, vô cảm bảo: “Lòng ta không chứa nổi người.”

“Tiết Hàm ư?” Nét lạnh lùng hiện lên trong mắt Tô Thập, “Nếu hần tốt thế, người còn ở đây chịu khổ à?”

Ta đáp lại một cách mỉa mai: “Ta khổ, không phải nhờ phúc của các người? Xéo về tái ngoại[18] của các người đi, cuộc sống của chúng ta ắt tốt hơn!”

“A Mi!” Tô Thập nắm lấy tay ta, “Đi với ta nhé? Bệnh của nương người ta sẽ thỉnh danh y chữa trị. Chúng ta đến tái ngoại, sống những ngày ung dung tự tại.”

Ta tức giận giẫy tay y ra: “Chúng ta thà chết mục nơi đây còn hơn ở cùng với kẻ đã phá hoại quốc gia chúng ta, cút ngay đồ sát hại con dân của chúng ta.”

Sau khi cãi nhau, Tô Thập không đến nữa. Ta nghĩ y bận rộn công vụ rồi, đến nơi vắng vẻ nhỏ bé này của chúng ta còn nghe được tin Viễn Vương tạo phản.”

Sau trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm ấy, Trầm gia lại sinh ly tử biệt.

Ta chứng kiến khoảnh khắc cuối cùng của cha, cũng chứng kiến nỗi đau nương phải chịu. Chẳng có gì tàn nhẫn hơn việc phải trở mắt nhìn người mình thương yêu phải cận kề cái chết. Giống như rõ ràng biết trước mặt là vách núi, thế mà chẳng thể lùi lại.

Nương gần kề tử thần, nhưng cõi lòng người đầy vui mừng. Người nói với ta: “Con đừng đau buồn, ta đi tìm cha con thôi. Sau khi ta mất, con đi tìm tỷ tỷ của con đi. Khi Tiết Hàm trở về, hai đứa cứ thành thân.”

Khuôn mặt tiêu tụy nhưng xinh đẹp tuyệt trần của người mang theo nụ cười, an tường nhắm mắt lại.

Lúc đưa tang, Tô Thập đến. Lần này y đã học được cách nói chuyện khê khàng, quần áo đơn giản, bước vào hậu đường tìm ta.

Y nói với ta: “A Mi, lấy ta nhé. Ta mang người rời đi.”

Ta bình tĩnh nhìn y, bảo: “Năm đó tử biệt, hai ta đã không còn cơ hội.”

Tô Thập nghe xong, chỉ cười dịu dàng, giữ chặt tay ta, “Ta nguyện từ bỏ tất cả, người sẽ theo ta chứ?”

Ta ngẩng đầu cười rộ, “Vì sao ta phải đi theo một tên nghèo mạt hai bàn tay trắng?”

Tô Thập kinh ngạc, ngẫm nghĩ cẩn thận, cười khổ không thôi.

Ta cầm chặt tay y: “Tô Thập, đạt được ngày hôm nay không dễ dàng, đừng vì tư tình nhi nữ làm hỏng tiền đồ. Từ bỏ dễ dàng lắm sao, những kẻ bị người giẫm dưới chân để leo lên vị trí này sẽ đơn giản tha cho người sao? Người sống sót thế nào trong lũ sói đói cạp dữ, người hiểu rõ nhất.”

Tô Thập nhìn thật sâu vào mắt ta, từng đoạn ký ức thời bé thơ vui đùa lần lượt hiện lên trong đầu cả hai. Rất lâu, y cất lời: “A Mi năm đó sao biết được thế đạo nhân tình. Nàng ấy thiện lương ngây thơ, trong sáng thật thà, chưa bao giờ biết toan tính. Gặp lại người đã đổi thay.”

Ta quay đầu đi: “A Mi năm đó đã chết trong khói lửa chiến tranh.”

Tô Thập cười đắng chát, “Tiết Hàm có gì tốt chứ?”

Ta thật sự không biết trả lời vấn đề bên trên, chỉ đành đáp: “Tất cả đều do số mệnh.”

Tô Thập chậm rãi ôm ta vào ngực. Y nói bên tai ta: “Sau này có bất cứ khó khăn gì, cứ đến tìm ta. Nếu không thể chịu được Trung Nguyên nữa, hãy đến tái ngoại với ta.”

Sau đó y thật sự quay về tái ngoại. Tân đế lấy lại Trường An, phản đảng thua cuộc trốn chạy. Tô Thập đã chuẩn bị từ trước, sớm rút khỏi.

Khi ấy ta đã bước vào cuộc sống thanh tịnh, bắt đầu tu luyện pháp thuật theo con đường chính quy. Muôn dân trăm họ mang ý nghĩa khác hẳn trong mắt ta.

Trước khi đi Tô Thập gửi ta một bức thư, hẹn ngày gặp mặt. Lần ấy ta không xuất hiện.

Ta đề khí nhảy lên cành cây, ẩn nấp sau những phiến lá, nhìn y đợi từ buổi trưa đến khi mặt trời ngả về Tây. Thuộc hạ nhiều lần thúc giục, cuối cùng y cũng lên ngựa quắt roi, lưu luyến rời đi. Động lại trong ký ức của ta, là bóng lưng cô đơn nuôi tiếc nọ.

Đêm đó ta mơ một giấc mơ kỳ quái. Trong mơ Tô Thập mặc một bộ quần áo trang trọng tao nhã, đầu đội kim quan, phong thái trang nghiêm, mà lời nói lại dịu dàng nồng ấm.

Y hỏi ta: “Nàng vẫn nhớ ta chứ?”

Ta thật thà lắc đầu, “Ngươi là ai?” Y hiển nhiên không phải Tô Thập.

Y buồn rầu bắt đầu kể: “Tĩnh Sơ, nàng vẫn vô tâm vô phách như vậy.”

Ta mất hứng, “Sao vừa mở miệng lại mắng người?”

Y lại hỏi tưởng vẫn vợ, “Nàng vốn hiếu thắng, tính tình kỳ quái, khinh ghét Tiên giới thanh cao giả tạo, thà rằng đơn độc trồng thảo dược tại đỉnh Tử Vi. Nàng cho rằng ta là kẻ lạnh lùng vô cảm luôn tổn thương người khác. À, ta là Hắc Đế trong tứ Đế, có trách nhiệm quản lý yêu ma hạ giới, ta sao có thể không lạnh lùng chứ?”

Ta kèm không nổi cắt lời lại nhai của y: “Cuối cùng ta đắc tội người chỗ nào?”

Y nói tiếp: “Lấy lòng nàng chẳng dễ chút nào, tốn hết thủ đoạn mới đạt được vị trí chưởng quân được ti cho nàng, mà nàng lại chẳng cảm kích. Cái tên Huyền Minh kia cùng lắm là tận dụng chức vụ giúp nàng tưới nước cho khoảnh sân nhỏ, thế là trong mắt nàng chỉ có hắn.” (Huyền Minh là vũ thần aka thần mưa)

Về mặt cô đơn của y, nhìn thấy lại khến lòng ta khê động, cảm xúc quen thuộc tựa như dây cung bị kéo căng.

“Ngươi là...” Ta cố gắng nhớ lại.

Y quay đầu cười với ta: “Mỗi một đời, hai người đều chẳng thể bên nhau, thế nhưng mỗi một đời, nàng chỉ yêu mỗi hắn. Tình cảm ấy sâu sắc đến vậy sao?”

Ta im lặng nhìn y.

Y cười tự giễu: “Ta yêu nàng, ta vĩnh viễn không tổn thương nàng. Thế nhưng trách nhiệm của ta khiến ta không thể không nhìn cảnh nàng rơi vào phạm trần chịu khổ. Nhưng ngay cả khi ta phạm luật trời hạ phạm đến chiếu cố nàng, nàng vẫn chẳng quan tâm.”

Lời nói kiên cường nhưng ẩn chứa sự yếu ớt và ưu thương của y khiến ta vô cùng khó chịu.

Người con trai tuấn mỹ tràn đầy khí chất vương giả ấy để lại nụ cười mất mát, quay người biến mất trong vầng sáng bạc.”

Ta tỉnh lại, vẫn mờ mịt không hiểu, đem giấc mơ này kể với Thanh Tâm sư thái. Bà nghe xong, cười bảo: “Cô bé ngốc, đó là duyên phận kiếp trước của con đấy!” Lại thì thào tự nói, “Khó trách tuệ căn hơn người, thì ra là có tiền căn.”

Khi đó ta hoàn toàn không để chuyện này trong lòng. Sư thái còn nói: “Theo lời con kể, vị bằng hữu kia hẳn sắp phải trở về nơi của y rồi.”

Ta hiểu chệch đi, nói: “Y về rồi.” Tuy sinh trưởng tại Trường An, nhưng thảo nguyên mới là nhà y.

Thế nhưng không lâu sau, ta nghe được tin, rằng Thất vương tử của tù trưởng Đột Quyết sau khi trở về đã sốt à chết.”

Ta lặng người rơi lệ trong nỗi thương xót. Nhớ đến lời sư thái từng nói, hiện tại mới hiểu được ý nghĩa. Trong lòng nhẹ nhõm.

Đỗ Thiếu Lăng từng viết: “Nhìn hoa hoang dại sầu rơi lệ; chim kêu hoảng sợ hận biệt ly[19].” Những năm về sau của ta dường như được xâu chuỗi lại bởi những lượt ly biệt khổ sở đau xé ruột gan.

11. Chương 11

Lý Bác

Tiết Hàm tuy nhiều lần gặp chuyện, nhưng không rõ vì hấn không tin chuyện ma quỷ, hay vì sức mạnh tình yêu quá mức vĩ đại, vẫn cố chấp hộ tống hôn thê công chúa của hấn xuôi Nam.

Bọn họ lần này đổi sang đường thủy, vài ngày sau đã đến Giang Châu.

Giang Châu. Diệu Lâm sư tỷ từng nói với ta, người xuôi Nam theo đường thủy, đến Giang Châu, đi về hướng Tây, sau ba ngày sẽ đến Cửu Giang. Người hãy lên Nhã Sơn tìm Dung đạo quán. Chưởng môn Thanh Chỉ sư thái là bạn cũ của ta, họ sẽ cho người nấu lại một thời gian.

Lời này được nói không lâu sau khi giành lại Trường An, lúc Hoàng đế chinh đồn triều cương.

Ai nghĩ đến, một ý chỉ ban ra, cha từ một trung thần cương trực công chính, thà chết không chịu khuất phục, trở thành gian thần ti tiện uốn gối gặp mình theo dịch bán nước, cuối cùng bị nghĩa sĩ đâm chết.

Ấy thế nhưng giấy vàng mực đen vô cùng rõ ràng. Người vây xem lòng đầy căm phẫn, bao nhiêu lời khó nghe công kích lý trí của ta.

Diệu Lâm sư tỷ kéo ta lại, “Diệu Nghi, đừng ầu! Người cứ thế tiến lên, chẳng phải dê dâng miệng cạp?”

Ta ghen lời, cắn nát môi, miệng đầy vị máu.

Diệu Lâm sư tỷ lo lắng nói: “Chúng ta mau trở về thôi. Lỡ như người quen nhận thấy người sẽ nguy to.”

Ta chờ người theo tỷ ấy vào quán trà. Đột nhiên nghe người qua đường hô to: “Trầm gia bốc cháy kìa...”

Diệu Lâm sư tỷ sợ hãi hét lên: Diệu Nghi!”

Ta đã chạy thật xa.

Khu nhà cũ của Trầm gia! Nơi ta đã sống mười lăm năm, hiện giờ chìm ngập trong ngọn lửa dữ dội. Hơi nóng liên tục tấp vào mặt, mùi khét tràn vào mũi, âm thanh sụp đổ của phòng ốc, tất cả đều vây chặt lấy ta, khiến ta không thể thở nổi.

Tiếng reo hò vang lên từ đám người, toàn thân ta lạnh buốt như xác chết. Thế giới ngày càng u ám. Lúc sắp ngất đi, khóe mắt dường như bắt được gì đó.

Quan phục tứ phẩm, ngựa to khỏe khoắn, gương mặt tràn đầy vẻ tiểu nhân đắc chí, thỏa ý mỉa mai ngăm nhìn căn nhà Trầm gia đang bị lửa nuốt chửng.

Ta nhận ra kẻ này. Quan viên họ Lý ngày đó bị cha quát lớn xua đuổi. Ta nhớ đôi mắt lác lác ấy, giờ phút này ngập trong sự thỏa mãn sau khi trả thù.

Ta bừng tỉnh ngộ. Là gã!

Vô số đêm về sau, mỗi lúc mơ về chuyện này, ta đều giật mình tỉnh giấc, cả người đầy mồ hôi. Gương mặt già khú xấu xí nọ vặn vẹo biến đổi trong mơ, hóa thành nhiều dạng lệ quỷ[20], hung tợn lao lại cắn xé xương thịt của ta. Khi đó ta lập lời thề, kiếp này không giết được, sẽ vĩnh viễn rơi vào Tu La[21], không được siêu thoát.

Vừa khéo sao, tên Lý Bác đó, về sau làm thái thú Giang Châu.

Đám người Tiết Hàm lên bờ Giang Châu. Lão tặc Lý Bác dẫn đầu đám quan lại nghênh đón, thanh to thể lớn, vô cùng xa hoa. Dân chúng xung quanh thấy náo nhiệt, cũng ồ ạt vây xem, muốn thấy phong thái hoàng thất.

Ngày ẩm gió thơm, dương liễu ven bờ sông khoe sắc xanh thắm. Công chúa Huệ Giác phong tư yếu điệu, khuynh đảo chúng sinh, Tiết Hàm ngọc thụ lâm phong, tuần mỹ tao nhã. Lão tặc Lý Bác vội vàng thúc

ngựa lại gần: “Hai vị quý nhân vẻ ngoài tựa thiên nhân, phong thái ung dung bất phàm, thật sự là một đôi giai nhân trời đất tạo nên.”

Công chúa Huệ Giác nghe xong, cười đáp vài câu khách sáo. Tiết Hàm ngược lại, bản mặt nhợt nhạt lạnh lùng vẫn không chịu hé một lời, giống như người ta đang nợ hần năm trăm vạn vậy. Ở đây còn vài quan viên khác, công chúa Huệ Giác thấy hần khác thường, nghi hoặc khẽ giật tay áo hần.

Tiết Hàm lúc này mới như vừa thoát khỏi giấc mơ nhìn về phía lão già Lý Bác, miệng cười mà lòng thì không cất tiếng: “Lý đại nhân, vài năm không gặp, đại nhân béo ra không ít, xem ra khí hậu Giang Châu rất phù hợp nuôi người.”

Công chúa Huệ Giác hồn nhiên rồi sững sờ phụt cười một tiếng, mọi người theo đó liền lập tức cười to.

Ta hồ hững nhìn hồi lâu, cảm thấy chẳng thú vị gì, gạt đám người rồi đi.

Đêm đó trăng sáng sao thưa, gió mát mây nhạt, phù hợp uống rượu ngâm thơ, một thời điểm rất mực phong nhã.

Hồ ly thích rượu. Trả món tiền lớn để ông chủ mang Nữ Nhi Hồng quý giá cất giữ đã lâu ra, ta và Thuần Hoa đối ẩm dưới trăng, bắt giác uống đến mức đầu có hơi váng.

Thuần Hoa mang thân thể đầy mùi rượu tựa vào ban công, mắt phượng mê hoặc, môi mỏng phong tình, như cười như giận, dung nhan phong thái mỹ lệ đường đó, thật khiến mọi cô gái trong thiên hạ cảm thấy tự ti.

Hần dụ dằng nhìn ta, bảo: “Tĩnh Sơ, chúng ta về núi tiếp tục tu hành đi. Ta dạy ngươi thuật bắt tử, không thành tiên cũng không sao.”

Ta hớp một ngụm rượu: “Ngươi say rồi.” Thật ra nội tâm cũng rất tò mò.

Thuần Hoa lật người, chìm đắm trong ánh trăng sáng rực. Giọng nói của hần nhu hòa trầm thấp, như một khúc ru êm dịu: “Ta hạ phàm tìm ngươi ngàn năm, vì linh lực của ngươi bị phong bế, từ đầu đến cuối ta chưa hề tìm được. Năm trước khi ta dựa vào tình tượng mà nhận được ngươi ở hạ du Giang Châu, quả thật mừng phát điên ấy, không dám tin vào mắt mình nữa. Chẳng đoán được cuối cùng đã tìm được ngươi, cũng chẳng nghĩ tới thương thế của ngươi lại nặng vậy. Trước kia luôn là ngươi che chở ta, rồi khi đó ta liền nhận ra, về sau ta sẽ bảo vệ ngươi.”

“Vậy ngươi giải thích sao về chuyện tra tấn ta?”

Lão hồ ly nhún vai, “Để khơi lên ham muốn sống sót nơi ngươi thôi. Còn nữa, ngươi nào nhớ ta là ai.”

Ta véo hần một cái, “Hồ ly thói. Chỉ vì ta không nhớ ra ngươi?”

Hồ ly híp mắt cười với ta, “Không lúc nào ta không nhớ về ngươi, mà ngươi lại chẳng nhớ ta, ngươi đâu hay lòng ta đau thế nào.”

Ta lầm bầm: “Ngươi say thật rồi, nói chuyện buồn nôn quá.”

“Vậy à?” Thuần Hoa cười, đưa tay che mắt, “Đồ bạc tình bạc nghĩa nhà ngươi.”

Thuần Hoa loạng choạng đi về, ta kéo chân đắp cho hần. Nhìn thấy nét buồn bã giữa hai đầu mày, ta nhin không được đưa tay giúp hần xóa đi. Bàn tay ấm áp của hần phủ lên bàn tay giá lạnh của ta.

Hần bảo: “Đi sớm về sớm.”

Ta cười.

Gió đêm buốt giá, tiết xuân se lạnh, ánh trăng ẩn hiện trong những tầng mây. Đoàn người Tiết Hàm ngụ tại trạch viện gần sông, đèn lồng đỏ thắm ánh vàng treo cao nơi mái hiên, đàn sáo mờ ảo, hương rượu quẩn quanh.

Đang định hướng lại phòng tiệc, chợt thấy một bóng người quen thuộc bước ra khỏi phòng, lệnh cho thị vệ rời đi, một mình ra ngoài.

Ta tò mò, lặng lẽ bám theo.

Tiết Hàm tựa như chưa dứt bệnh, bước chân không vững vàng, chiếc bóng đơn độc trải dài dưới ánh trăng.

Ta nhảy lên cành cây, thờ ơ nhìn về trông về nơi xa, nhìn hắt đến gần bờ sông. Kia là một nơi yên tĩnh, bên bờ cỏ dại phủ đầy, cách hơn mặt nước tầm nửa trượng.

Ta biết nơi này. Ban ngày ở đây, trông sang bờ đối diện sẽ thấy vạn mẫu ruộng đồng phì nhiêu, hoa màu lương thực đua theo chiều gió, cảnh sắc mê người. Mà buổi tối, nếu không cẩn thận sẽ dễ dàng trượt chân xuống nước. Nước vùng này chảy xiết, trong tích tắc đã bị cuốn đến nơi nào không hay.

Ta biết rõ, vì lúc trước, ta bị một kiếm xuyên người tại ngay nơi này, buông mình ngã vào dòng nước.

Một đêm khó quên trong đời.

Từ khi cha bị hãm hại, từ khi Trầm gia bị thiêu hủy, ta luôn ẩn mình tại nơi thanh tịnh, chưa hề xuống núi.

Diệu Giai sư tỷ dò la trở về nói với ta, tên Lý Bác không biết nghe ngóng ở đâu biết được dị năng ta sở hữu, bịa đặt ta là yêu nghiệt chuyển thế, tai họa nhân gian, dẫn người lòng bất mọi phía.

Ban đầu ta không thể hiểu nổi. Cha ta đã mất, ta chỉ là một đứa con gái không hiểu thế sự, Trầm gia và hắt cùng lắm chỉ nảy sinh hiềm khích nhỏ nhoi. Tại sao đuổi tận giết tuyệt như thế?

Rồi có một ngày, khi ta sắp xếp lại những bức thư pháp của cha, ngẫu nhiên thấy một bức thư kẹp trong bìa da dê. Sau khi xem xét, là thư tư thông của Lý Bác và An Lộc Sơn. Trong trang giấy từ từ nịnh hót, chữ chữ a dua, khó trách cha quả trách Lý Bác như thế, khó trách Lý Bác cắn chặt ta không chịu nhả.

Ta tìm các sư tỷ thương lượng việc này, tất cả đều thấy nơi đây gần Trường An, ta lưu lại không an toàn.

Ta lập tức thu dọn hành trang đến Dung đạo quán ở Cửu Giang. Trước khi đi Diệu Giai sư tỷ vì lo lắng an nguy của ta, đưa ta một tấm bùa hộ thân viết bằng máu, bảo rằng tấm bùa sẽ bảo hộ ta ở thời khắc quan trọng, khi trên người có vết thương chí mạng.

Chưởng môn Dung đạo quán đối đãi ta rất chu đáo, ta ở đó, thăm nghĩ tên họ Lý kia tìm hoài không thấy, có lẽ sẽ buông tha ta.

Thế nhưng đến cùng vẫn là ta ngây thơ.

Qua nửa tháng, đột nhiên ta thấy hơi bất an. Không biết vấn đề nằm chỗ nào, chỉ cảm thấy sốt sắng lo âu. Tình huống như vậy, từng phát sinh trước khi cha nương qua đời. Bói một quẻ, phía Tây đại hung. Phía Tây chỉ điều gì? Gia đình tỷ tỷ đang ở Thục Trung.

Ta chờ đợi trong lo lắng, vội vàng khấn cầu đạo hữu trong quán xuống núi tìm hiểu.

Vài ngày sau tin tức truyền đến, rằng vợ chồng tỷ tỷ có liên quan đến chuyện của cha, không nói về chuyện bãi quan, cả nhà đều bị giam vào ngục.

Tin tức này như chậu nước đá giội thẳng từ đỉnh đầu, cảm giác toàn thân lạnh buốt trong những ngày nóng nhất của mùa hè thật đau như khoan tim đục cốt. Ta chịu không nổi nữa, mặc kệ sư thái khuyên can, dứt khoát xuống núi đi về phía Trường An.

Không phải hắt muốn tìm công văn trên người ta sao? Ta sẽ mang ra làm tròn tâm nguyện của hắt! Dù sao nhà đã tan cửa đã nát, dùng mạng này đặt cược liều chết với hắt thôi.

Ta theo đường thủy lên phía Bắc, nhanh chóng đến Giang Châu, sau đó theo đường bộ. Ngay lúc ta lên bờ, nghe thấy người qua đường đang bàn tán: “Nghe nói, Tiết tiểu tướng quân đến Giang Châu rồi.”

Ta ngẩn người. Tiết Hàm đến Giang Châu rồi sao?

Ta và hắt đã không liên lạc hơn nửa năm, lúc hắt theo Hoàng đế trở về ta đã vào đạo quán, sau vì trốn tránh săn lùng nên đến nơi khác, không biết hắt đã phái người tìm ta chưa, khi biết ta đã đi rồi, hắt có nóng vội không?

Nghĩ thế, bước chân cũng ngừng lại, nhiều lần suy xét, quyết định hôm nay sẽ đến gặp Tiết Hàm. Chuyện trong nhà cũng nên bàn bạc với hắt đôi chút.

Thế nhưng vừa đi, đã rơi vào Địa Ngục Tu La.

Bóng cây chập chờn, hương hoa trong đêm, trăng tròn vành vạnh tỏa sáng trên bầu trời cao vút, thật là thời điểm lý tưởng để tình nhân gặp gỡ. Thế nhưng lưỡi kiếm sắc bén lạnh như tuyết đã vây ta lại, đằng sau giáp nặng quân đông từng hàng, tên già Lý Bác kia đang giương khuôn mặt mo gian xảo đắc ý đến hưng phấn.

Ta lui một bước, kiếm chỉ vào người ta vẫn bất động, một cơn đau lập tức truyền lại từ phía lưng.

Tiết Hàm dự yển cùng Thái thú. Lý Bác đặt bẫy chờ ta lại. Gã luôn mở miệng gọi yêu nữ hồng ngân chặn ta nói ta sự thật.

Binh sĩ rất ngoan ngoãn, đồng loạt gươm kiếm đâm về phía ta. Ta bị cơn giận trong lòng làm quên đi tất cả, nhanh chóng xoay người, miệng niệm chú pháp, một cơn kinh phong ập tới đánh cho bọn lính tan tác. Sau đó rút thanh kiếm gỗ đào Thanh Tuyết mà Thanh Tâm sư thái đã tặng ta đâm về phía trước, thi triển khinh công, nhảy qua đầu bọn binh sĩ, thoát khỏi vòng vây.

“Yêu nữ! Yêu nữ! Yêu nữ hại nước hại dân!” Lý Bác như phát cuồng, rống giọng kêu vang, sau lưng một đám khí đen ẩn hiện. Ta không nghĩ chuyện lại thế này. Hắn bị thứ gì ám à?

“Tất cả nghe lệnh. Kẻ nào giết yêu nữ này, moi được tim ả dâng lên, sẽ được thưởng một trăm quan[22]!”

Ta nghe xong, tức đến cười phá lên: “Lý đại nhân, người keo kiệt như thế, khó trách người phát tài.”

Thế nhưng bọn nha dịch đang phản chấn bởi khí thế số đông, lao người vung kiếm về phía ta.

Ta lợi hại thế nào cũng không thể lấy một địch trăm, tìm cách rút lui. Chỉ mong một cơ hội thoát thân. Thế nhưng quân binh như thủy triều ập đến, mỗi một chiêu đều muốn dồn ta vào ngõ chết, vết thương trên người ta ngày một nhiều, thể lực cũng dần cạn.

Phần đùi trên đau xót, cuối cùng chống đỡ không nổi ngã xuống đất. Lúc này vài thanh trường kiếm hung tợn đang đâm về phía ta. Dưới tình thế cấp bách ta không suy nghĩ nhiều, phát động linh lực.

Trong nháy mắt khí phủ quanh thân, lồng ngực ấm áp, huyết chú trên bùa hộ mệnh phát sáng, sau đó tự bốc cháy. Tiếng gào thét thảm thiết vang lên bên tai.

Ta mở mắt ra. Cách đó vài bước, mấy tên nha dịch tay chân đứt đoạn nằm trong vũng máu, hơi thở vẫn chưa tắt, liên tục rên rỉ thống khổ.

Yêu nữ!

Quả là yêu nghiệt!

Giết người rồi –

Người qua lại bên kia bờ sông chứng kiến một màn vừa rồi, hét lên thật to.

Ta nhìn Tiết Hàm chăm chú. Hắn cũng kinh ngạc nhìn lại ta. Những cảm xúc mừng rỡ, kích động, nghi hoặc, kinh ngạc, không ngừng xoay chuyển trong mắt.

Trăng soi mặt nước, đuốc đèn chiếu rọi, đầy vẻ phong tình. Thế nhưng bóng hình ta trên mặt nước, đã in đầy vết thương, đau đến tê liệt, mồ hôi đầm đìa, bên bờ sinh tử. Thật cảm thấy cuộc đời này chẳng gì mĩa mai bằng việc này.

“Tiết tướng quân!” Lý Bác thấy hắn, gọi to, “Con yêu nữ này là người Hoàng thượng hạ chỉ phải giết.

Ngài vì tình riêng mà kháng lệnh thả ả, xem ngài khi về triều ăn nói với Hoàng thượng thế nào!”

Tiết Hàm đứng sau đám người, mặt mày trắng nhợt, không hé nửa lời.

Ta vội bảo: “Tiết Hàm, tên Lý Bác này trước kia thông dịch bán nước, có thư làm chứng!”

Lý Bác gào to: “Thứ yêu nữ hại dân như người, đừng có ngậm máu phun người! Vừa rồi người giết bao nhiêu mạng đều được tất cả mọi người ở đây chứng kiến.” Lại quay sang Tiết Hàm, “Ta có thánh chỉ của Hoàng thượng yêu cầu xử quyết yêu nữ này.” Dứt lời mảnh vải hoàng kim đã được đưa ra.

Ta khàn giọng: “Tiết Hàm, Lý Bác có thù với phụ thân!”

Nhưng khi Tiết Hàm đọc thánh chỉ trên tay, chút huyết sắc còn lại trên gương mặt lập tức biến mất. Hắn khiếp sợ nhìn mảnh lụa, tay bắt đầu giằng giật, lại ngẩng đầu nhìn ta, bờ môi run rẩy: “Những gì trong này là thật?”

“Không phải!” Ta thét lên.

Lý Bác liền nói: “Chỉ cần biết thánh chỉ này là thật. Người đâu, bắt yêu nữ này lại, xử quyết tại chỗ –”

“Chậm đã!” Tiết Hàm hô to.

Tim ta như muốn nhảy ra ngoài.

Dường như Tiết Hàm đã hạ quyết tâm rất lớn, vẻ mặt đau khổ bị thương, cầm hờn lại bất đắc dĩ. Hắn dạt mọi người ra, chậm rãi bước vào trận chiến. Sắc mặt nhợt nhạt, gân xanh hiện rõ, đôi mắt nghiêm nghị, các ngón tay nắm chặt cuộn lụa vàng tạo nên những âm thanh răng rắc, toàn thân căng lại như sợi dây cung bị kéo đến tận cùng.

Ta hít thật sâu, nhìn hắn bước dần về phía mình. Hắn dừng lại trước mặt ta, ánh mắt như muốn xuyên thủng thân thể ta.

Sau đó hắn rút Băng Nguyệt Điệp bên thắt lưng, nói: “Ta đến...”

...

Một giọt sương sớm lạnh buốt trên cây kéo ta trở lại hiện thực.

Nước sông xuân vẫn chảy về hướng Đông, cơn gió thổi những cành non nghiêng ngả hỗn loạn, và cũng khiến thân thể gầy guộc của Tiết Hàm chao đảo không thôi. Hắn đứng thật lâu bên bờ sông, quần áo lại mỏng manh, muốn chuoốc bệnh vào người sao?

Nhớ người dưới trăng?

Nếu ta thật sự đã chết, bộ dạng này hắn diễn cho ai xem?

Ta suy xét việc giả quỷ ra gặp hắn, thử coi hắn phản ứng thế nào.

Tiết Hàm thở dài trong gió, đưa vật trong tay dán vào ngực, ta không thấy nét mặt hắn, nhưng thấy rõ vật hắn nắm trong tay. Sáng trong dịu ảm, chính là ngọc bội ta đánh mất.

Mảnh ngọc Tiết Hàm tặng, vừa đánh mất vài ngày trước, hiện lại nằm trong tay hắn!

Đang kinh ngạc, lại nghe Tiết Hàm thì thầm: “Nàng ở nơi nào?”

Sợ đến toát mồ hôi lạnh, sau đó mới nhớ ra hắn không thể phát hiện ta ở trạng thái này, nên yên lòng lại.

Tiết Hàm từ tốn vuốt ve mảnh ngọc, dường như đang nghĩ gì đó. Còn ta hồ hững lạnh nhạt trong bóng đêm.

Có lẽ cảm thấy quá lạnh, hoặc diễn trò đã mệt. Rót cuộc Tiết Hàm lên đường về phủ, giữa chừng gặp thuộc hạ, bị vờ vào yến hội.

Ta dễ dàng tránh thị vệ, tiếp cận nơi đại thính đang vang lên tiếng ca hát. Chợt thấy một cung nữ bưng thức ăn đi ngang qua, ta tiến lại hai bước, vung tay bổ vào gáy cô ta, sau đó đỡ lấy thân thể yêu đuối ấy, kéo vào bụi cây.

Không lâu sau, bước ra với bộ y phục cung nữ đã hoán đổi. Cười khẩy nhạt con gà đang lăn lóc, phải phải bụi đất rồi đặt lại vào khay.

Phòng tiệc rất ấm, ca vũ lả lướt trong bộ quần áo mỏng manh, nhảy múa duyên dáng yêu kiều, khiến không khí trở nên tươi vui rộn ràng. Công chúa Huệ Giác ngồi nơi cao nhất, lá ngọc cành vàng, dung nhan kiều diễm. Tiết Hàm ngồi bên phải nàng ta, sắc mặt vẫn nhợt nhạt như cũ, râu rĩ u ám.

Tên đầu heo Lý Bác nhìn chằm chằm cung nữ thanh tú đang rót rượu cho gã với vẻ bất chính. Ta cúi đầu, nâng khay thức ăn, thoải mái bước đến. Gã chẳng chút để tâm, chỉ quần lấy cung nữ kia mà trò chuyện. Khi ta đặt thức ăn trước mặt gã, rót cuộc gã đã lưu ý liếc ta một cái.

“Ồ?” Hiển nhiên gã thấy ta quen mắt.

Ta bình tĩnh cười với gã, ngay thời điểm ấy, tràng hạt kim cang[23] trong tay áo bay ra, chớp nhoáng liền quần chặt cổ gã. Lý Bác đã hiểu ra, gào lên một tiếng, lập tức vùng mình muốn chạy trốn. Ta dùng sức túm lấy tràng hạt, sau đó lại thả tay. Tràng hạt kim cang không phải vật tầm thường, gặp vật tà ma sẽ tỏa sáng, tự động quần chặt, làn da nơi tiếp xúc sẽ cháy đen. Lý lão tặc đau khổ gào thét, nhưng gã vừa kêu được vài tiếng, tràng hạt đã thít sâu vào thịt, muốn kêu cũng không được nữa.

Bữa tiệc kết thúc trong sự kinh hoàng, và bọn tỳ nữ thì la hét hoảng loạn.

Ta cười khẩy, sau đó cắn đầu ngón tay và viết chú ngữ vào lòng bàn tay, tung một chữ độn thật mạnh vào người Lý Bác, nơi tiếp xúc phát ra ánh đỏ như máu. Tên già Lý Bác rên ư ử vô cùng thảm thiết, thân thể lung lay ngã vào ghế.

Một tên có vẻ là thống lĩnh thị vệ của gã nhanh chóng phản ứng, lập tức rút kiếm đâm về phía ta. Ta đặt một tay trên người Lý Bác, tay còn lại giữ chặt tràng hạt trên cổ gã, thời điểm quyết định thành bại thế này, không có thời gian tránh né, chỉ có thể cắn răng chuẩn bị nhận một kiếm của tên kia.

Ngay lúc ấy ánh sáng bạc lóe lên, một vật màu trắng nghiêng mình vọt đến, giúp ta chặn lại kiếm kia.

“Tướng quân?” Công chúa Huệ Giác kêu lên.

Ta lại tăng thêm lực ở tay, chỉ nghe vài tiếng răng rắc, tràng hạt đã cắt lìa cổ của lão tặc. Thân hình to béo của gã mềm oặt ngã xuống đất, phần da nơi cổ bắt đầu thối rữa, hóa thành nước đen, tỏa ra mùi tanh hôi.

Ta buông tay. Ánh sáng bao quanh tràng hạt vẫn không tắt, bắt đầu hấp thu toàn bộ làn khói đen mù mịt. Đến khi thì thể hoàn toàn biến mất, ánh sáng từ tràng hạt cũng dần dịu đi, rồi tắt, mỗi hạt châu đều có vẻ cứng chắc hơn trước, từng hạt từng hạt phản chiếu thứ ánh sáng thần bí mà quý dị.

Âm thanh kêu gào kinh sợ liên tiếp vang lên trong phòng tiệc, khách khứa nô bợc xô đẩy nhau để chạy trốn. Ta bình thần đứng đấy, nhìn tên đàn ông tội ác chất chồng đến cuối cùng đã tan thành nước, nội tâm nhẹ nhõm vui mừng vì báo được thù. Giết gã không khó, nhất là khi Thuần Hoa đã giúp ta khôi phục một phần pháp lực. Trong nháy mắt ấy ta cảm thấy tên đời này chẳng có việc gì gọi là thảm thiết buồn khổ cả, mà gông xiềng ta đeo trên lưng bao lâu nay rốt cuộc đã được cởi bỏ.

Ta cười rộ lên, khiến bọn tỳ nữ nhát gan hít ngược một hơi.

Thị vệ của công chúa Huệ Giác tràn vào phòng tiệc, bao vây ta giữa những thanh gươm chói như tuyết.

Nụ cười của ta vẫn lạnh lẽo, trông về bọn họ, rồi nhìn sang gương mặt xinh đẹp nhưng trắng bệch của công chúa. Sau đó ta xoay người sang hướng khác, đối mặt với người con trai đã thay ta đỡ một kiếm kia.

Cuối cùng hắn đã thấy rõ mặt ta, rồi nở nụ cười.

Khiếp sợ, không dám tin, nhưng rồi ánh nhìn chăm chú lại chuyển sang thiết tha vui sướng, và cười. Cười thật khoái trá, cười thật thoải mái, hết như vừa vứt bỏ gông xiềng nghìn cân.

Hắn há miệng, nhưng lời chưa kịp trao, đã ngã xuống.

12. Chương 12

Hoàng đế

Ta bị giam trong đại lao. Một mình một phòng, trên giường có chăn bông, dưới giường có lò sưởi, thức ăn kèm thịt, và còn cả rượu. Quảng thời gian này thật ra cũng không tệ.

Thật tình mấy thanh gỗ này dẫu giam được ta, phối hợp bị bắt giữ cũng vì mặt mũi của công chúa, suy cho cùng đều do cha nàng ta cả, muốn lật lại bản án của cha ta còn cần sự trợ giúp từ công chúa nhiều lắm.

Ngay khi ta sắp chán đến phát cuồng, công chúa Huệ Giác đã đến. Công chúa Đại Đường, tự hạ mình đến phòng giam, vì ta.

Y phục của Huệ Giác thuần một sắc đỏ tía, tóc mây như mực, điểm trang thanh lệ, thật không hợp với ngục giam tỵ nào. Nàng ta cất giọng nói ôn hòa nhỏ nhẹ: “Cô là Trầm Mi?”

Nàng ấy lấy lễ đối xử với ta, ta đương nhiên phải cung kính đáp lại: “Dân nữ là Trầm Mi.”

Huệ Giác nhìn ta chăm chú, cười nói dịu dàng thân mật: “Ta biết cô đã lâu, nhưng chàng chưa từng nhắc về cô với ta. Chúng ta đều nghĩ cô đã chết.”

Ta tự giễu: “Có một số người đáng chết nhưng vẫn sống sót trên đời này.”

Ánh mắt Huệ Giác hiền hòa, tựa như chú thỏ con. Đóa hoa được bảo bọc trong lồng kính này, chuyện khó khăn nhất từng gặp phải có lẽ chưa bằng một phần trăm của ta, hiển nhiên không thể hiểu mối hận trong lòng ta.

Tuy nhiên nàng đến đây để nói với ta một chuyện quan trọng hơn. Nàng ta bảo: “Tiết tướng quân từ sau hôm ấy vẫn mang bệnh trong người, sốt cao không khỏi. Ta muốn mời cô đến xem.”

Ta buồn cười: “Ta nào phải đại phu!”

Huệ Giác do dự, nói: “Chàng vẫn luôn gọi tên cô.”

Tiết Hàm bệnh nặng còn mãi nhắc tên ta, nàng ấy cũng không ghen tức. Ta đành chịu, còn phải bày ra vẻ mặt bị cảm động sâu sắc đến thăm hắn.

Gọi tên ta làm gì? Ta còn sống sờ sờ mà, đâu có hóa lệ quỷ đi đòi hồn.

Tiết Hàm nằm trên giường, bọc mình trong chăn đệm, sắc mặt nhợt nhạt mang theo vệt đỏ ửng của kẻ mang bệnh, ấn đường[1] biến đen, cả người chìm trong làn khí chết chóc. Mồ hôi nhỏ giọt trên người hắn, không những run rẩy không ngừng, lại còn nổi mẩn, bất cứ ai cũng thấy được hắn bệnh không nhẹ.

Huệ Giác không hề nói điều gì thừa thãi, ta đến gần thì nghe Tiết Hàm lẩm bẩm: “...A Mi...”

Nội tâm như bị vật gì rạch qua, ban đầu tê rần, sau đó đau đớn khôn nguôi.

Vị thầy thuốc già tóc hoa râm nói với ta: “Tướng quân không rõ đã trúng độc gì, lão hủ đành phải bó tay.”

Đôi mắt dịu dàng của công chúa Huệ Giác đọng đầy nước, dường như bất cứ khi nào cũng có thể trào ra.

Ta thở dài, đi qua bắt mạch cho Tiết Hàm.

Mạch tượng rõ ràng. Khó khách vị thầy thuốc kia không chẩn được, hắn quả thật trúng độc, yêu độc.

Yêu độc?!

Ta thật sự bất ngờ, nhìn thẳng về phía Tiết Hàm!

Một phạm nhân như hắn sao lại trúng yêu độc?

Cảm giác về loại độc này, rất quen thuộc với ta. Ta cố gắng gọi lại ký ức, khoảng hơn một năm trước, vào một đêm trời đổ mưa to trong khu rừng rậm, bên cạnh một dòng sông băng lạnh đến thấu xương, khi ta cận kề cái chết.

Về mặt khiếp đảm của ta có vẻ đã hù dọa công chúa Huệ Giác, đến giọng nói của nàng ta cũng đổi: “Tướng quân chàng... Độc của chàng có thể giải không?”

Ta hồi phục tinh thần, hỏi lại: “Hắn bắt đầu bệnh từ lúc nào?”

Huệ Giác công chúa đáp: “Hơn một năm trước. Trên đường hồi kinh không hiểu sao chàng lại bị thương rơi xuống nước, thân thể vẫn không tốt.”

Nhìn thấy vết thương ghê rợn vẫn không khép miệng bên eo Tiết Hàm, móng tay ta vô thức cắm sâu vào trong thịt.

Công chúa Huệ Giác lo lắng không thôi, “Trầm cô nương, nếu cô có thể cứu chàng, ta sẽ cầu Hoàng thượng miễn tội danh giết Lý đại nhân của cô, cũng có thể xin người phúc thẩm lại bản án của lệnh tôn.”

Lời này không hề vô nghĩa. Ta giết mệnh quan triều đình, chắc chắn họ sẽ truy cứu. Việc Lý lão tặc làm rồi sẽ sáng tỏ, oan khuất của cha tất nhiên sẽ được rửa sạch.

Mà nàng ta không nói ta vẫn sẽ cứu Tiết Hàm. Vì ta còn lời chưa hỏi hần!

Hai mắt Tiết Hàm nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, thân thể suy nhược. Tay bắt mạch cho hần trước sau vẫn chưa rút về, bởi vì đôi tay của người sốt cao như hần rất ẩm áp.

Trong một thoáng ta phát hiện bản thân có hoài niệm độ ẩm này, đã rất lâu rồi ta chưa được cảm nhận.

Khi bức hết độc trong người Tiết Hàm, trời đã chập choạng tối, chính xác ta đã mất một ngày một đêm.

Trong sân người đứng đầy, công chúa Huệ Giác đi đầu, lo lắng ngóng trông.

Ta mệt mỏi khép mắt, “Hần không sao rồi.”

Công chúa Huệ Giác thở dài nhẹ nhõm, lập tức chạy vào thăm Tiết Hàm.

Trời đất chao đảo, ta lắc mạnh đầu, nhưng vẫn không kiểm soát được ngã về một bên.

Lúc hỗn loạn có người kịp thời ôm ta lại, giữ ta trong lồng ngực của hần.

Ta nở nụ cười yếu ớt: “Thuần Hoa...”

“Chúng ta trở về nhé?” Giọng nói của Thuần Hoa như thanh nam châm mê hoặc, ta khẽ gật đầu.

Để trừ hết độc cho Tiết Hàm, dường như ta đã dụng hết công lực, vì vậy giấc ngủ lần này, kéo dài đến ba ngày.

Ta vừa há to miệng uống canh gà, vừa nghe lão đại Thuần Hoa mất hứng: “Công chúa gì đó của các người vừa phái người đến báo, chuyện của cha người ả đã tâu lên rồi, Hoàng đế triệu các người đến gặp mặt.”

Ta thấy chuyện này khá ổn, là gặp mặt trò chuyện, không phải thẳng đường thẩm vấn. Ta không sợ bị vạ người dòm ngó, chỉ ngại phải diễn vai cô con gái yếu ớt bị thảm ngàn dặm khổ cực tìm cách giải oan cho cha. Cho nên điều trước tiên ta làm là giết chết Lý lão tặc, đỡ đến lúc lên công đường thẩm vấn phải chịu đựng mấy lời dối trá của gã, không tức chết cũng buồn nôn chết.

Thuần Hoa đột nhiên hỏi ta: “Người đi, rồi sẽ trở về?”

Ta sững sờ: “Người không đi cùng ta?”

Thuần Hoa mím môi: “Hiện tại ta không phải tiên, mà là yêu. Kinh đô dưới chân Thiên Tử, là nơi tràn ngập long khí, ta đến đây sẽ rất khó chịu.”

Ta nhìn vẻ mặt thờ ơ của hần, không đoán được vui giận, nội tâm cảm thấy mình mắc nợ thật nhiều. Nghĩ một chốc, buông chén trà cầm chặt tay hần, dịu dàng bảo: “Ta đương nhiên sẽ trở về. Ta muốn học thuật trường sinh bất lão của người mà.”

Thuần Hoa giấu đi cảm giác mất mát, vẫn không cười. Ta nhìn hần khó hiểu.

Ánh mắt hần âm trầm, cười xót xa, “Ta ở đây đợi người.”

Ta nghi hoặc nhưng rất cảm động, vội vàng gật đầu thề thốt. Tại sao lại giống khoảnh khắc sinh ly tử biệt thế này?

Công chúa Huệ Giác mời ta cùng tiến kinh. Ba người chúng ta, nên hay không nên? Ta ghen hòng trên trời nhìn họ. Hôn ước giữa ta và Tiết Hàm vẫn còn, rốt cuộc vì công chúa này là người không tâm cơ, hay vì quá mức thủ đoạn?

Sau khi nghe cung nữ báo lại, ta suy tư đi về phía sân sau. Đây là một ngôi nhà bị dân bỏ lại nằm ở vùng Cửu Giang, sân sau của căn nhà giáp với vịnh nước cạn. Hiện là đầu xuân, hoa sen trong vịnh vẫn ủ rũ, cành khô lá rụng chồng chất trong bùn lầy. Thế nhưng tại một nơi nước sông ngập tràn, một phiến lá sen mỏng mảnh đã lấp lánh xuất hiện.

Ta tập trung quan sát, không hay rằng có kẻ đã đến bên cạnh.

Tiết Hàm ho hai tiếng, thu hút sự chú ý của ta.

Về ngoài của hắn vẫn yếu ớt, người rất gầy, trong bộ nho sam màu xanh đậm trông nhẹ bẫng như cành liễu, gió hơi lay sẽ quán hắn đi xa. Ấy mà đôi mắt hắn vẫn linh hoạt sinh động, tinh thần vẫn kiên cường như trước.

Ta hỏi: “Vết thương đỡ chưa?”

Hắn gật đầu, hỏi lại: “Còn nằng?”

Ta cười rộ, đặt tay lên ngực: “Người có đâm trúng chỗ hiểm đâu.”

Hắn buồn bã, xoay người về phía cánh sen nhỏ, thật lâu sau, mới hỏi: “Hận ta không?”

Ta bảo: “Từng hận. Rồi sau này cẩn thận ngấm lại, không hận nữa.”

Hắn nhìn về phía ta: “Nàng suy nghĩ cẩn thận rồi sao?”

“Đã rất rõ ràng.” Ta gật đầu, “Khi đó Lý Bác quyền cao chức trọng, một bản công văn nho nhỏ của ta sao có thể xoay chuyển tình thế. Mà hắn lại nắm giữ thánh chỉ, muốn mạng của ta là chuyện hiển nhiên. Người ra tay, ta có thể sống; người không ra tay, ta chết là điều chắc chắn. Nhờ người cứu ta.”

Tiết Hàm lắng lắng nghe, vẻ mặt dịu dàng ấm áp có thể làm tan nước sông mùa xuân, từ bé ta đã quen với sự bao dung cứng chiều này. Là may mắn vì ta nghịch ngợm bị phạt mà vẫn trộm chạy đến, là bình yên mỗi lần ta ngủ gật khi đang luyện bút ở thư phòng, là đồng bạn khi ta cô đơn vì linh lực của chính mình.

Mười năm vội vã khi trước, lúc này hiện lên thật chi tiết. Một màn đất rung núi chuyển khiến linh hồn tứ tán, giờ đây nhẹ nhàng chậm rãi như nước chảy mây trôi, trong một ngày xuân yên tĩnh tươi đẹp.

Ta không kềm được thôi thúc, bước qua tựa người vào lưng hắn.

“Người giúp đỡ ta khi con lợn rừng ấy tấn công, phải không?”

Tiết Hàm im lặng.

Thân thể ta nằm trọn trong vòng tay hắn, “Thuần Hoa bảo hắn nhặt được ta, hắn còn không biết ngưỡng mà bảo, hắn chẳng hề giúp ta giết con lợn ấy. Lúc ấy là người. Người xuôi dòng tìm ta, thời khắc quan trọng đã cứu ta một mạng.”

Tiết Hàm thoáng run người, “Ta vẫn chậm một bước...”

Ta hít sâu một hơi, ôm chặt hắn, nghẹn ngào: “Tiết Hàm, chúng ta đừng chạy trốn lẫn nhau nữa được không? Sinh mệnh rất ngắn, cuộc đời chúng ta vẫn luôn phiêu bạt, chưa từng một lần hạnh phúc, khi tai họa đến chỉ tiếc rằng lúc trước đã bỏ lỡ. Chúng ta ở bên nhau nhé, có được không?”

Tiết Hàm cầm tay ta thật chặt, giọng nói của hắn như thốt ra bằng cả tấm lòng.

Hắn bảo: “Được!”

Khi trở lại Trường An, đã là tháng ba của mùa xuân. Tòa thành cổ ngàn năm sau khi chìm ngập trong cơn chiến loạn, lại đắm mình trong ánh trời xuân rực rỡ, tĩnh lặng an bình như trước kia. Đường như tất cả tai nạn, tất cả máu tươi, tất cả yêu hận, chỉ là hoa trong gương trăng trong nước.

Người truyền thánh chỉ đến ta là Tiết Hàm. Hắn mặc triều phục, dáng người cao gầy nghiêm trang, đoan chính chuẩn mực, triều phục đỏ thẫm lại càng tôn lên vẻ tuấn mỹ phi phạm nơi hắn.

Thoắt lại thành Phật, thoắt lại thành Ma. Khi trước Hoàng thượng ban một thánh chỉ khiến cả nhà ta rơi vào bi kịch, nay lại thêm một thánh chỉ khởi từ hồi sinh. Oan khuất của cha được rửa sạch, Hoàng đế còn truy phong người làm hầu tước. Tỷ phu khôi phục chức quan, ban thưởng dinh cơ.

Về phần ta, hết lòng trung hiếu giúp cha giải oan, tuyên cáo khen ngợi, lấy làm gương cho nữ nhi thiên hạ. Còn chuyện giết hại mệnh quan triều đình, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Mà pháp lực của ta, được giải thích qua loa bằng chuyện tu đạo này kia.

Có thể nói rằng mọi người đều vui nhỉ?

Ta vui vẻ, vui đến mặt mũi ngập trong nước mắt.

Cha nương đã mất không thể sống lại, cả nhà tỷ tỷ cũng không thể xóa bỏ tổn thương thể xác và tinh thần. Còn ta? Cuộc đời của ta hoàn toàn thay đổi.

Tiết Hàm nâng ta dậy, giúp ta lau đi nước mắt trên mặt, “Đừng khóc. Ta sẽ tau với Hoàng thượng, về chuyện hôn sự của đôi ta, mong ngài đồng ý.”

Ta giữ chặt tay áo hắn, “Vậy công chúa Huệ Giác thì sao?”

Tiết Hàm lắc đầu bất đắc dĩ, “Ta chỉ yêu được một người con gái, cô ấy đến chậm. Ta không yêu cô ấy, nếu lấy nhau chỉ hại cô ấy thôi.”

Ôi, đàn ông Tiết gia tuần mỹ nho nhã tính tình ôn hòa phẩm đức đoan chính văn võ song toàn, trước giờ đều lấy việc cưới con gái Hoàng đế làm thú vui. Trước kia có vị Thái Bình công chúa, từng náo loạn đến mây đen bao trùm toàn bộ Tiết gia.

Không biết công chúa Huệ Giác có mạnh mẽ thủ đoạn như vị tiền bối của nàng ta không, nếu có thật thì ác chiến là không thể tránh rồi.

Ta trở về đợi tin tức.

Trên đời này không gì nóng hơn việc ngồi một chỗ chờ đợi tin tức quyết định số phận bản thân. Cụm ngày dài như năm thật chẳng đúng, ta chỉ thấy thái dương ngã về Tây rất rất chậm, như ba bốn năm đã trôi qua.

Trong sân có một hồ nước vuông, trong hồ trồng hoa sen. Khí trời đã ấm lên, lá sen mỏng dần tỏa rộng.

Ta ngây người ngắm nhìn, bỗng một tiểu nha hoàn vui mừng chạy đến báo, rằng Tiết tướng quân đến rồi.

Ta lập tức ra ngoài nghênh đón.

Tiết Hàm bước vào sân, nhìn ta, ta cũng nhìn hắn.

Sắc mặt hắn không quá khó coi, nhưng tuyệt không hề đẹp đẽ.

“Sao rồi?” Ta hỏi.

Tiết hàm đáp: “Hoàng thượng không vui vẻ mấy.”

Ai thêm để ý lão? “Vậy lão không đồng ý?”

“Không hẳn.”

Ta vội: “Vậy có đồng ý không?”

Tiết Hàm nói: “Hôm qua quân tình báo lại, vùng biển phía Đông Nam bị đạo tặc phá rối... Hoàng thượng nói, khi ta bình định Tây Nam(*) rồi, ngài sẽ đồng ý hứa hôn cho hai ta.” (có lẽ tác giả nhầm lẫn)

Chúng ta chìm trong yên lặng.

Thật lâu sau, ta mở miệng: “Người lại phải xuất chinh?” Tiết Hàm bất đắc dĩ gật đầu.

Ta kéo cánh tay vô lực của hắn, miệng đầy vị đắng chát, “Chiến trường tàn khốc, người phải... cẩn thận.”

Tiết Hàm đau khổ thở dài, ôm lấy ta.

Ta mệt mỏi nhắm mắt. Bối rối hoảng hốt ôm chặt lấy hắn, sợ rằng hắn sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Tiết Hàm hiển nhiên cảm nhận được nỗi bất an của ta, vỗ nhẹ lưng ta, cất giọng nhẹ nhàng, “Đừng lo. Lần này xuất chinh ta chỉ là phó tướng, hơn nữa lũ cướp biển kia chỉ là đám ô hợp thôi...”

Ta cười khổ, chọt vào chỗ hiểm: “Người là người phương Bắc, lại phải đi bình loạn hải tặc. Hoặc đầu lão Hoàng đế kia bị kẹp vào cửa, hoặc lão có chủ tâm muốn dồn người vào đường chết!”

Tiết Hàm gượng cười, “Ta không sợ điều gì. Chờ ta trở về, chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau.”

Ta rút cuộc hạ quyết tâm, “Ta đi với ngươi.”

Tiết Hàm nghe xong, lập tức phản đối, “Vớ vẩn! Chiến trường là nơi đàn bà có thể đến sao? Đến lúc đó vướng chân người khác không nói, ta còn phải mất tâm lo lắng cho nàng, thế thì đối phó với lũ cướp bằng cách nào?”

Ta nghiêm túc đáp, “Ta có pháp lực.”

Tiết Hàm bác lại: “Lần trước bị coi như yêu nghiệt rồi được đuổi giết khắp nơi chưa đủ kích thích?”

Ta kêu lên: “Bởi vì ta sợ tổn hại người khác nên mới bị họ khiến bị thương. Hiện giờ những kẻ đó mang tâm tư bất hảo đến gây loạn, chỉ e chúng ta chưa kịp bên nhau đã bị vứt khỏi thành Trường An.”

Tiết Hàm cũng lớn tiếng: “Vậy nàng muốn gì? Thời khắc mấu chốt đứng đầu thuyền, bắt chước Gia Cát Khổng Minh hô mưa gọi gió, sau đó thì sấm giật tuyết rơi?”

Ta nổi giận, giãy khỏi ngực hấn, “Ngươi không tin, ta cũng đâu cần che giấu nữa! Lão Hoàng đế kia tốt đẹp gì chứ? Tướng lĩnh hải quân của Đại Đường đâu bị An Lộc Sơn giết, sao phải ép ngươi đi chứ?”

Tiết Hàm gầm lên: “Thế nên ta mới không để nàng theo!”

Tiếng gầm của Tiết Hàm khiến ta khẽ giật nảy, cảm xúc bị dồn nén cứ thế ào ra, đôi mắt nóng lên, nước mắt rơi xuống.

Tiết Hàm thoáng luống cuống, lại dỗ dành ta :”Sao vậy? Sao vậy? Không phải vì ta muốn tốt cho nàng sao?”

Nước mắt rơi không ngừng, giọng nói lại vô cùng rõ ràng, “Lần trước ngươi đi ta đợi ngươi, đợi đến khi mạng sống suýt mất; lần này ngươi đi còn muốn ta đợi ngươi, chẳng lẽ muốn ta đợi đến sông cạn đá mòn? Đồ vô lương tâm!”

Tiết Hàm lặng người. Hấn hiểu lý lẽ trong lời ta.

Ta nói với giọng nhẹ nhàng mà kiên quyết: “Cho ta theo ngươi nhé. Ta giả nam trang làm thân binh của ngươi là được. Đừng bỏ lại ta. Nếu chết chúng ta phải chết cùng nhau!”

Ta nâng giọng ở câu cuối. Ta đương nhiên biết mình không chết sớm, mà có ta bên cạnh, Tiết Hàm dĩ nhiên cũng không chết sớm, nhưng nói như thế mới tăng hiệu quả cảm động người khác lên cao nhất, đặc biệt là người sắp ra chiến trường như Tiết Hàm.”

Tiết Hàm im lặng thật lâu, mới bảo: “Phải luôn luôn bên cạnh ta.”

Ta đáp lại: “Ngươi là người dẫn đầu binh sĩ, đứng cạnh ngươi mới nguy hiểm.”

Tiết Hàm suýt bị ta làm tức chết. Chưa đợi hấn mắng, ta đã lao vào ngực hấn.

Tiết Hàm ôm ta, cơn giận dần tiêu tan, bỗng cười bảo: “Mấy hôm trước ta có một giấc mơ.”

“Mơ gì?” Ta hỏi.

“Giấc mơ rất kỳ quái.” Tiết Hàm nói, “Trong mơ hai chúng ta sống tại một nơi mây trắng bao phủ. Nàng phất tay cây cối nảy mầm đơm hoa, còn ta chỉ tay lên trời sẽ khiến mưa rơi khắp phía. Vì thế nàng chăm sóc hoa cỏ, ta ở bên giúp nàng tưới nước. Hai chúng ta rất vui vẻ. Nàng nói xem giấc mơ rất kỳ quái phải không?”

Ta cười thích ý: “Kỳ quái ư? Ta không thấy thế.”

“Nàng không thấy thế?”

“Không thấy.” Ta dịu dàng nói, “Chờ khi chúng ta trở về, hãy từ từ suy ngẫm.

13. Chương 13

Phần cuối

Núi cao, rừng trúc, tuyết phủ.

Trong sơn cốc có tường trắng ngói xám, một khoảnh sân nhỏ tươi đẹp. Một đóa sen núi nở rộ. Vào lúc mặt trời chạm đỉnh.

Một đứa trẻ nhỏ nhắn ngồi trên thềm đá, vân vê vành tai con hỏa hồ cực kỳ xinh đẹp hỏi dồn: “Sau đó thế nào? Sau đó thế nào?”

Hồ ly mất hứng quay đầu sang hướng khác, “Kể vô số lần rồi mà. Sau đó cha nhóc dẫn mẹ nhóc đến chiến trường. Có mẹ nhóc ở đó, cha nhóc nhanh chóng thích ứng với thủy chiến. Quân Đường đánh đâu thắng đó, cha mẹ nhóc trở thành giai thoại. Sau đó mẹ nhóc đem cha nhóc đến nơi rừng già núi sâu này ẩn cư, cùng nhau ân ái ái ái.”

“Vậy sao?” Bé con nghiêng đầu, “Thế nhưng cha hôm qua còn bảo mẹ vừa thô lỗ vừa lười biếng, mẹ vặn lại rằng cha vừa cứng nhắc vừa cổ hủ. Mẹ còn thường xuyên mắng Hoàng để quan lại đều không phải lũ tốt đẹp gì, cha lại nói đàn ông trung quân ái quốc chí tại tứ phương.”

Ví mà hồ ly biết cười, nhưng khóe miệng lão hồ ly rõ ràng nhếch lên, bảo: “Vợ chồng như hai kẻ bọn họ, gọi là hai thái cực ngược nhau.”

Bé con nắm tóc mình, “Chú hồ ly ơi con không hiểu.”

“Không hiểu thì ta kể nhóc nghe chuyện khác vậy.” Lão hồ ly lật mình nằm sấp tiếp tục phơi nắng, “Khi xưa trên bầu trời cao thẳm, có một vị thần chưởng quản thảo dược thiên hạ, tên là Tịnh Sơ. Và một vị vũ thần, tên là Huyền Minh. Tịnh Sơ bộc trực thẳng thắn, đắc tội vũ thần tiền nhiệm, kết quả vườn thảo dược không còn được hưởng những trận mưa mát mẻ, tất cả đều héo rũ. Tịnh Sơ rất tức giận. Người ấy ruột thì thẳng đầu thì nóng, lập tức đến tận cửa tranh luận với vũ thần, gặp được Huyền Minh vừa nhậm chức...”

Ánh trời chiều đỏ nghiêng, chẳng hay từ khi nào bé con đã nằm lên người hấn ngủ, khuôn mặt be bé hồng hồng rất đáng yêu. Ở bên kia tường, hai nữ đệ tử đang tu luyện pháp thuật, những chú ngữ trong treo và âm thanh linh lực dao động đôi khi vọng sang.

Lão hồ ly đang chán, nên bắt đầu suy nghĩ.

Luân hồi và vĩnh viễn, bên nào ý nghĩa hơn? Phàm nhân và tiên nhân, ai là kẻ hạnh phúc? Hay, thật sự đã đến lúc mình nên cân nhắc tìm người bầu bạn?”

Vấn đề quá nhiều, bụng lại đói, gà nướng trong bếp cũng tỏa hương.

Lão hồ ly biến về hình người, tuần mỹ tao nhã, khoác lên mình bộ áo đồ rực, nhẹ nhàng ôm lấy bé con, đi về phía phòng bếp.

Rất nhiều vấn đề không có đáp án, rất nhiều câu chuyện không hề tồn tại.

Kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-an-nguyet>